TEROARE LA SAN SALVADOR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Teroare la San Salvador

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-8070-39-2.

Malko Productions – Paris,
Terreur a San Salvador
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000.

Gérard de Villiers

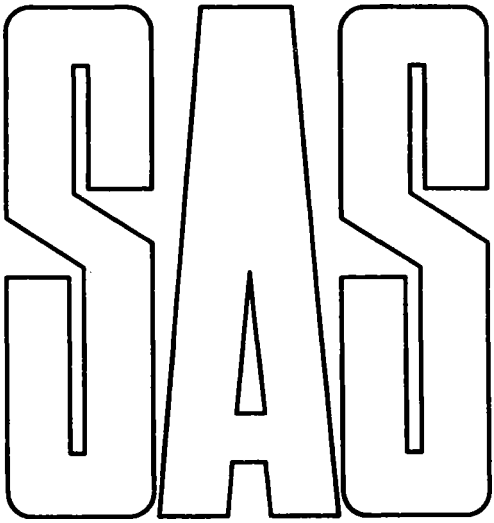

Teroare la San Salvador

În românește de:
Anca Pisică și Cristina Szabo.

2000

Capitolul I.

Două picioare goale ieşeau de sub camioneta oprită la stopul de la intersecţia Avenida Las-Amapolas cu bulevardul Venezuela, alături de autobuzul hârbuit care scotea nori de fum. Teresa Santos le aruncă o privire indiferentă. Una dintre nenumăratele victime ale războiului civil care însângera Salvadorul de luni de zile. Ucigaşii de stânga sau de dreapta trăgeau rafală după rafală şi dispăreau, siguri că nu vor fi pedepsiţi. Depăşită de situaţie, poliţia lăsa cadavrele pradă muştelor, până când rudele se ocupau de ele.

Se făcu verde şi picioarele dispărură din câmpul vizual al Teresei Santos, fără ca aceasta să încerce vreo emoţie deosebită. Ospătăriţă la barul hotelului *Camino Real,* nu se amesteca în politică şi încerca să nu sufere de pe urma climatului de violenţă care domnea în jur. De altfel, trebuia să coboare. Autobuzul acceleră, apoi încetini şi opri la intersecţia cu Autostopista Sur.

Teresa Santos sări din maşină, împreună cu alţi călători şi se îndepărtă spre mahalaua din colonia Las-Mercedes, unde locuia. Uniforma verde cu maron de la *Camino Real* îi dădea un aer de un lux rar întâlnit în acele locuri.

După câteva clipe, fu depăşită de o maşină, care încetini şi opri lângă ea. Un Range Rover puternic, cu geamuri fumurii şi caroserie înaltă. Doi bărbaţi coborâră şi se apropiară de ea. Înalţi, masivi, cu chipuri impasibile în spatele ochelarilor întunecaţi. Instinctiv, Teresa Santos se opri. Unul dintre ei o întrebă:

— Domnişoara Santos?

— Da, răspunse fata, cu inima bătându-i năvalnic.

Necunoscutul surâse.

— Veniţi cu noi, e prea cald să mergeţi pe jos.

Pentru că fata nu se mişca, necunoscuţii o încadrară şi o împinseră uşor spre maşina oprită. Teresa Santos simţi vârful unui cuţit împungând-o uşor în coapsă. Simţea cum i se taie picioarele. Camioanele şi maşinile treceau la câţiva metri de ea. Dar nu le mai vedea, atât era de îngrozită. În fiecare zi, *La Prensa* scria despre asemenea răpiri, în capitala San Salvador, sau la ţară. Oameni înarmaţi, tăcuţi, calmi şi nemiloşi. Trupurile erau găsite apoi ciuruite de gloanţe, cu organele sexuale înfundate în gură şi cu un bileţel atârnat de ureche, în care era scris „motivul” crimei. De la începutul anului avuseseră loc trei mii de asasinate politice şi nici o singură arestare.

Elocvent palmares.

Cei doi o împinseră pe Teresa Santos pe bancheta din spate a Rover-ului. Pocnetul portierei o izola de lumea de afară şi vehiculul porni. Necunoscuţii stăteau în faţă. Chipul rotunjor al fetei era acoperit de sudoare, iar privirea înnebunită nu zărea decât tapiţeria din piele artificială a banchetei din faţa ei. Nu-i trecea prin minte să opună rezistenţă: răpitorii ar fi ucis-o pe loc. Ghemuită pe banchetă, încerca să-şi stăpânească tremurul nervos, chinuindu-şi mintea pentru a ghici ce putuse stârni răzbunarea necunoscuţilor. Sigur că în Salvador nu era nevoie de motive prea serioase, dar Teresa Santos se ţinea departe de absolut orice şi nu vorbea niciodată ce nu trebuia.

Range Rover-ul parcurse cam un kilometru pe Autostopista Sur, apoi coti la dreapta spre nord, urcând spre Carretera Panamericana, un bulevard larg, cu două sensuri, mărginit de vile şi tabere militare. În sfârşit, după stadionul de base-ball, maşina vira încă o dată la dreapta, pe o stradă liniştită, plină de magnolii. Începând de acolo, Teresa Santos pierdu şirul bulevardelor şerpuind printre vilele luxoase: colonia San-Francisco, zona cea mai şic din San Salvador. Nici urmă de pietoni, iar maşinile erau rare. Range Rover-ul ajunse în faţa unui garaj închis şi şoferul claxona. Uşa se deschise imediat, apoi se închise în spatele vehiculului.

Fără o vorbă, Teresa Santos fu ajutată să coboare.

Garajul se afla la marginea unei grădini tropicale. Răpitorii o conduseră pe fată spre o construcţie mică din beton, aflată cam la cincizeci de metri. În treacăt. Teresa zări undeva în stânga o casă albă cu coloane, o piscină cât cea de la *Camino Real.* Şi o brunetă tânără în costum de baie, întinsă pe o saltea de plajă.

Fu împinsă într-o cameră cu pereţi de ciment, semănând cu un atelier, luminată de un bec puternic. Unul dintre răpitori scoase o frânghie subţire din buzunar şi îi legă atent mâinile la spate, atât de strâns, încât aproape îi opri circulaţia, apoi o împinse spre un scaun.

— Aşează-te şi nu te mişca de aici.

Ieşiră, închizând uşa cu cheia şi Teresa Santos rămase singură cu neliniştea care nu-i dădea pace. Ce avea să urmeze? începu să se roage fierbinte, cu voce tare.

*

* *

Teresa Santos plângea încetişor în momentul în care uşa se deschise din nou. Trecuse cel puţin o oră de când fusese legată şi încheieturile o dureau îngrozitor. Avea senzaţia că îi explodează degetele. Printre lacrimi, zări trei bărbaţi: cei care o răpiseră şi un altul care nu semăna cu o brută sau cu un pistolar. Din contră. Şuviţele întunecate şi răvăşite, trăsăturile fine şi regulate, îl făceau să semene cu un actor de cinema. Purta şi el o cămaşă mexicană brodată, un pantalon negru, ghete mexicane şi fuma o ţigară verzuie. Se apropie de ea şi spuse pe un ton neutru:

— Cum vă numiţi?

Teresei Santos îi era atât de frică, încât îi trebuiră mai multe minute ca să răspundă. Bărbatul aşteptă, fără să schiţeze vreun gest de ameninţare.

— Santos, Teresa Mercedes.

— Unde locuiţi?

— Cale Rosales 56, colonia Los-Mercedes.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Lucrez la *Camino Real.*

— Bine.

Clătină din cap, aparent satisfăcut de răspunsuri. Încurajată de o asemenea atitudine, fata îndrăzni să

întrebe:

— Domnule, de ce m-au adus aici?

În loc să răspundă, bărbatul întinse mâna şi cu un gest absolut neaşteptat, o apucă de sânul stâng. Fata nu purta sutien. La început, atingerea fu plăcută, făcând-o să uite durerea de la mâini. În alte împrejurări, bărbatul atât de fermecător, ar fi atras-o puternic. Brusc, simţi degetele strângându-i cu putere mamelonul. Senzaţia agreabilă din primele secunde se transformă în durere. Teresa Santos strigă ascuţit, încercând în zadar să scape. Unul dintre pistolari se postă în spatele ei, ţinând-o strâns.

— Târfă, spuse bărbatul cel frumos, cu părul zburlit, ai relaţii cu cine nu trebuie.

Arborase un surâs mieros, ca de fiară în atac. Printre lacrimi, Teresa gemu:

— Cu cine, domnule?

Pe acelaşi ton, necunoscutul o întrebă:

— Cunoşti bine familia lui Mauricio Garcia?

— Da, recunoscu Teresa, era unchiul meu.

— Era şi el un subversiv, nu-i aşa?

Teresa Santos amuţi. Unchiul ei fusese împuşcat cu un an înainte pe stradă, de nişte necunoscuţi. Simpatiza cu Blocul Popular Revoluţionar (BPR), aidoma altor mii de salvadorieni.

— Nu, protestă slab Teresa Santos, a fost asasinat.

Palma care urmă o năuci, răsucindu-i capul dintr-o parte în alta.

— Câinele de unchiu-tău a fost executat. Era un complotist, ca şi tine!

— Nu, nu, suspină fata. Nu sunt complotistă, jur în faţa lui Dumnezeu.

— Dovedeşte, zise tăios bărbatul.

— Bine domnule, dar cum să…

— Se va ţine o slujbă de pomenire pentru unchiul tău, spuse tânărul pe un ton mai potolit. Unde şi când?

Teresa Santos nu răspunse, încercând să înţeleagă întrebarea neaşteptată şi să uite parcă de încheieturile care o dureau. Sigur că ştia de slujba religioasă. Voia chiar să participe, dar ce interes putea să prezinte aceasta pentru

cel care o răpise? Bărbatul continuă pe un ton aspru:

— Spui că unchiul tău nu era un răzvrătit, dar familia lui i-a cerut „Câinelui Roşu” să ţină, slujba. Adevărat?

Înţepenită de groază, Teresa Santos îşi înghiţi lacrimile, începea să înţeleagă. Durerea din încheieturi devenea de nesuportat, privirea i se înceţoşa şi simţi că nu-şi mai poate stăpâni vezica. Vocea dură îi accentua panica:

— Nu vrei să răspunzi, târfă ce eşti?

Înfricoşată, Teresa îşi plecă privirea. Dacă vorbea, ceva îngrozitor avea să se întâmple. Vocea continuă:

— Vezi că şi tu complotezi? Îl acoperi pe „Câinele Roşu”!

— Nu ştiu de slujbă, se smiorcăi fata. O nouă palmă.

— Mincinoaso!

— Jur pe Christos! (Izbucni în lacrimi.) Oh, mă dor încheieturile! Dezlegaţi-mă. Aveţi milă.

În sinea ei, îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru minciună. Avea să o înţeleagă. După o scurtă tăcere, vocea continuă, rece ca un verdict.

— Ai jurat strâmb, târfo, spuse tânărul rânjind. Totuşi am să te dezleg.

Se întoarse spre unul dintre oamenii lui.

— Jesus, dezleag-o.

Jesus, o împinse cu spatele de masă. Teresa Santos se gândi că avea să o violeze şi fu aproape uşurată. I se mai întâmplase aşa ceva la paisprezece ani şi nu murise. Brusc, observă maceta lungă care atârna între picioarele lui Jesus, ca un sex uriaş, îmbrăcată într-o teacă de piele neagră, împodobită cu argint. Cei din Garda civilă purtau aşa ceva. Jesus îi prinse încheieturile şi i le lipi de masă. Pielea devenise violetă. Cu mâna dreaptă, scoase maceta din teacă.

Teresa Santos n-avu timp nici măcar să-i fie frică. Lama lovi violent, trecând prin carnea degetelor şi înfigându-se în lemn.

La început, Teresa Santos simţi doar o furnicătură. Bărbatul se îndepărtă rapid de masă şi instinctiv, fata încercă să-şi protejeze braţele. Mâinile descriseră prin aer arabescuri însângerate şi în aceeaşi clipă, durerea o invada cu brutalitate. O senzaţie atroce de arsură. Îşi privi mâinile.

Din cioturile degetelor ţâşneau şuvoaie de sânge. Pe masă, cele două degete, încă încrucişate, păreau o sculptură suprarealistă, morbidă.

Vederea i se înceţoşa, o greaţă violentă o cuprinse şi fata îşi pierdu brusc cunoştinţa.

*

* *

Teresa Santos deschise ochii şi vomă pe haine. O aruncaseră pe un vechi fotoliu de răchită. Mâinile o ardeau atât de tare, de parcă ar fi fost cufundate în acid sulfuric. Îi legaseră cioturile cu sfoară şi cârpe vechi, oprind hemoragia, dar se simţea îngrozitor de slăbită şi nu se putea ţine pe picioare. I se învârtea capul şi îşi dădu seama că făcuse pe ea. Jesus, cel care o mutilase, o contempla surâzând. Brunetul care o interogase, se sprijinea de masă, fumând o ţigară. Văzând că îşi recăpătase cunoştinţa, se apropie şi spuse:

— Acum mai ai chef să mă minţi, târfo?

Pentru prima dată, fata remarcă accentul cântat, ca de cubanez.

Fata clătină din cap a negaţie. Nu-şi putea desprinde privirea de degetele zăcând pe masă, într-o baltă de sânge. Tânărul se întoarse cu un aer dezgustat şi apucă de sfoară, agitându-le prin faţa Teresei.

— Nu eşti decât o căţea roşie. O să ajungi hrană la câini. Se întoarse spre masă şi Teresa Santos remarcă pentru prima oară că pe blatul de lemn era fixată o maşină electrică de tocat carne. Bărbatul apăsă pe un buton şi maşina începu să zumzăie. Introduse degetele în cuvă şi apăsă cu capacul de lemn.

Teresa Santos urlă, de parcă degetele ar fi fost din nou vii. Suspinând amarnic, văzu cum din maşină începu să iasă tocătura…

Cu un gest brutal, Jesus îi astupă gura, înăbuşindu-i strigătele. Fata se calmă. Doar tremurăturile spasmodice îi trădau groaza. Maşina de tocat scotea în continuare oribilul amestec. Teresa Santos fu cuprinsă din nou de greaţă. Unul dintre bărbaţi opri maşina. Jesus o trase pe Teresa Santos de păr, ridicându-i capul.

— Priveşte, târfo!

Unul dintre bărbaţi luă farfuria cu tocătură şi o puse pe podea. Cel cu accent cubanez întredeschise uşa care dădea spre grădină şi fluieră. După câteva clipe, apăru un doberman enorm, cu bot ascuţit şi râmase nemişcat, cu limba scoasă. Se învârti puţin în jur, apoi se îndreptă spre farfurie. Fata urlă din nou, până când Jesus o lovi peste ceafă cu latul macetei.

Brunetul se postă în faţa ei, cu mâinile în şolduri, după ce mângâie câinele pe cap.

— Vezi tu. Spuse el domol, acest câine e mai bun ca tine şi mult mai folositor. Încă îi mai e foame.

Efectiv, animalul cerea parcă un supliment de hrană.. Tânărul îl privi afectuos şi adaugă, fără să ridice tonul:

— Dacă nu vorbeşti, te tăiem bucăţi şi te tocăm… După aceea, te dăm hrană la câine. Nu va rămâne nimic din tine…

Tăcu şi trase un fum, făcând o grimasă de dezgust. Căldura şi mirosurile de sânge, urină şi sudoare, făceau atmosfera de nerespirat.

Teresa Santos simţi că înnebuneşte. Ideea că va fi anihilată total era mai rea decât moartea. Văzuse nenumărate cadavre torturate, cu ochii scoşi, cu gâturile tăiate, dar nu mai întâlnise aşa ceva. Fără voia ei, privi dobermanul care lingea de zor farfuria. Din degetele ei nu mai rămăsese nimic. Începu să urle ca o nebună, incapabilă să suporte o asemenea oroare.

*

* *

Capela *Divina-Providencia,* de lângă spitalul cu acelaşi nume, era aproape goală, cu toate că răcoarea ei era mult mai atrăgătoare decât căldura apăsătoare de afară. Era totuşi şase seara. De la începutul lui mai, în San Salvador nu se mai putea trăi. Un soi de baie de aburi, în care temperatura de abia scădea cu câteva grade seara. Oraşul se afla într-o căldare înconjurată de coline acoperite de junglă, dominat la nord de silueta unui vulcan stins. Chiar pe înălţimi, atmosfera era sufocantă. Spitalul *Divina-Providencia* era lipit de o mahala cu drumuri pietruite,

denumită pompos colonia San-Ramon. La capătul unei şosele ce se termina într-o parcare asfaltată, un lux straniu pentru un asemenea cartier mizerabil.

Vreo douăzeci de bătrâni şi bolnavi din spitalul vecin, câteva călugăriţe şi membrii familiei, ascultau distraţi vocea gravă şi aşezată a celui care ţinea slujba târzie pentru pomenirea lui Mauricio Garcia, mort cu un an înainte.

Capela cochetă în formă de T şi clădirile spitalului înconjurate de vegetaţia tropicală, dădeau zonei un aer idilic.

Faţă de bisericile hidoase din centru, aceasta era curată, cu un altar lustruit, mirosind a ceară. Era ceva deosebit faţă de catedrala care semăna cu zidul Atlanticului, cu vitraliile înlocuite cu tablă ondulată, fără a mai pune la socoteală sloganele pictate pe ziduri şi chiar pe statui. *Divina-Providencia* fusese ferită de excesele războiului civil, era aproape nouă. Preotul care ţinea slujba avea impresia că viaţa revenise la cursul ei normal. Se întoarse spre familia defunctului, aşezată în primul rând şi se pregăti să vorbească. Era şase şi un sfert şi peste un sfert de oră trebuia să fie la arhiepiscopie, pentru o conferinţă cu autorităţile religioase, în încercarea de a cântări ravagiile făcute de războiul civil. Iubea micuţa capelă, care rămânea cu uşile deschise, invitând parcă să intre bolnavii din spitalul vecin.

Cu o voce fremătătoare, cu toate că auditoriul era redus, îşi începu predica.

„Fie ca cei care mă ascultă, astăzi să se gândească la toţi fraţii noştri care suferă şi care mor în ţara aceasta mult lovită. Trebuie ca pacea şi justiţia să revină”.

În primul rând, o femeie în doliu – văduva – încă apetisantă în dantela neagră, simţi lacrimi în ochi. L-ar fi urmat pe preot oriunde. Simţea şi credea în ceea ce spunea. Maşinal, aruncă o privire spre uşa întredeschisă din dreapta. Câţiva curioşi din spital priveau fără să intre: o mică distracţie gratuită.

*

* *

Range Rover-ul roşu pătrunse pe Caile del Volcan, un

drum neasfaltat străbătând în lung colonia San-Ramon. Vehiculul se hurducăia pe şleauri, claxonând fără oprire pentru a îndepărta copiii ce se jucau în mijlocul drumului, în praf şi noroi. Puţin mai încolo se aflau câteva case destul de cochete, dar aici era doar o mahala nenorocită, lipită de versantul dealului.

Puştii priveau cu admiraţie frumosul vehicul roşu, nou nouţ, o jucărie pentru bogaţi, cu geamuri fumurii şi instalaţie de climatizare.

Range Rover-ul coti la dreapta pe un povârniş, apoi la stânga, evitând cu greu un atelaj care ocupa aproape toată şoseaua. Nici o tăbliţă nu indica apropierea de spitalul *Divina-Providencia,* dar toată lumea cunoştea drumul. Vehiculul roşu o luă pe una dintre puţinele străzi asfaltate din colonia San-Ramon, ducând chiar la spital. Priveliştea era superbă: se vedea tot oraşul, cu puţinele clădiri moderne ieşind în evidenţă printre construcţiile joase din centru. Ici, colo, verdele vegetaţiei tropicale, bananierii sălbatici şi undeva sus, acoperişul de tablă al spitalului. Roverul trecu prin faţa micuţei capele şi opri în parcarea spitalului *Divina-Providencia,* unde se aflau vreo şase vehicule, maşinile celor câteva familii venite să asiste la slujba în memoria lui Mauricio Garcia. Nici unul dintre ocupanţii Rover-ului nu coborî.

*

* *

Hobard Cody, ambasadorul Statelor Unite în Salvador, doar în cămaşă, citea în *Le Point* un articol despre acea ţară. Biroul lui climatizat se afla la etajul al patrulea al unui bloc de ciment servind drept ambasadă, la intersecţia Bulevardului Nord cu Strada Vest: gardul metalic avea lacăte enorme, iar gărzile înarmate patrulau în permanenţă pe peluze, între clădire şi gard. Unul dintre cele patru telefoane de pe birou începu să sune: o linie directă al cărei număr puţini îl cunoşteau.

— Vă ascult, spuse el.

— Sunt Jose, răspunse o voce de bărbat.

— Bună seara, Jose, zise ambasadorul. Ceva nou?

Jose era pseudonimul unuia dintre cei mai buni

informatori infiltraţi în rândul extremei drepte. Un om care îşi risca viaţa cu fiecare telefon şi care supravieţuia cu preţul unor precauţii extraordinare. Nimeni nu-l văzuse intrând în ambasadă şi era luat drept un fervent opozant al yankeilor.

„Contactul” iniţial avusese loc pe o plajă pustie din Costa del Sol, la o oră distanţă de mers de San Salvador. Doar câţiva cai sălbatici galopau pe nisipul întunecat. De atunci, Jose nu se mai întâlnise niciodată cu ambasadorul. Acesta, care avea o încredere limitată în CIA, hotărâse să-şi formeze propriile surse de informaţii, pentru rapoartele pe care le expedia Departamentului de Stat. Jose era una dintre ele.

— Vă aduceţi aminte de lovitura despre care v-am vorbit acum două săptămâni? zise Jose.

— Ce lovitură?

— Câinele Roşu.

— Da, zise americanul pe un ton încordat. Şi?

— Va avea loc.

— Bun!

Ambasadorul păli. Era doar de opt luni în acea ţară, dar cunoştea bine America Latină. Învăţase că ce era mai rău se putea întâmpla oricând. Totul în numele sfintei bărbaţii.

— Cine?

— *El Carnicero.*

Un alt pseudonim, care nu-i era necunoscut diplomatului. Obişnuit cu ororile cotidiene din Salvador, nu-şi credea urechilor. Uitând de prudentă, întrebă:

— Ce ştiţi? Unde? Cum?

Simţi imediat reţinerea lui Jose. „Orden”, poliţia politică subordonată Gărzii, ştia să intercepteze convorbirile.

— E iminent, zise Jose, dar nu ştiu nimic precis. Vă mai caut.

Închise, fără să-l lase pe ambasador să mai întrebe ceva. Acesta contemplă câteva clipe receptorul mut, îl trânti furios şi apăsă pe butonul interfonului:

— Shirley, spuneţi-i lui Walter să vină la mine imediat. Peste trei minute, un tânăr blond şi lat în umeri intră respectuos în birou, după ce bătu la uşă. După privirile pătrunzătoare şi alunecoase, putea fi luat drept un cuceritor

de sâmbătă seara. Walter Dallas era consilier politic unu al ambasadei – fost viceconsul – şi şeful agenţiei CIA la San Salvador. Ambasadorul nu-l lăsă să înainteze şi îl apostrofă furios:

— Ştiţi unde se află Enrico Chacon?

Tânărul nu se tulbură.

— Chacon? Nu ştiu nimic, nu am mai aflat despre el nimic de câtva timp. Mi s-a spus că a părăsit ţara. Şi că s-ar afla în Guatemala, sau la Miami. De ce?

— Sunteţi sigur? insistă diplomatul, ocolind întrebarea.

— Cred că da, răspunse Walter Dallas, dar pot verifica prin informatorii mei.

— Vă rog să vă grăbiţi, spuse ambasadorul şi să mă ţineţi la curent.

Walter Dallas îl privi uimit.

— Aţi primit vreo informaţie anume?

Ambasadorul repetă ce aflase de la Jose. Interlocutorul său nu păru nici surprins, nici tulburat.

— Ştiţi doar, că tipul e în legătură cu toate leprele care îşi pierd vremea pe la Universitate şi pe la sediile BPR... Nu prea cred. Aşa ceva ar face multe valuri...

— Să vă audă Dumnezeu, oftă diplomatul. Asiguraţi-vă că Chacon a părăsit într-adevăr ţara.

Walter Dallas se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi, se întoarse şi spuse pe un ton egal:

— Ştiţi doar că CIA n-a mai cerut rapoarte despre Chacon de destulă vreme. S-a primit ordin de la Langley. Am păstrat toate comunicările despre acest subiect. E foarte clar.

— La fel de clar cum este faptul că voi l-aţi adus aici, îl întrerupse sec ambasadorul.

— În urma instrucţiunilor domnului Wise, completă calm Walter Dallas. Am să mă informez, domnule.

Ieşi şi închise uşor uşa. Rămas singur, ambasadorul scoase o sticlă de J&B de sub birou, deschise un mic frigider, puse gheaţă în pahar, împreună cu apă minerală Perrier, ultima modă în Statele Unite, peste care turnă o doză bună de whisky. Bău puţin, apoi formă un număr.

— Daţi-mi Departamentul de Stat din Washington, îi

spuse el secretarei. Imediat.

*

* *

Roverul roşu se puse lent în mişcare. Ajuns în faţa capelei opri câteva clipe şi un bărbat coborî, cu un sac albastru de golf pe umăr. Vehiculul porni imediat, parcând zece metri mai încolo, cu motorul pornit. Bărbatul înainta fără grabă, străbătând peluza din jurul capelei, până în dreptul unui cocotier, de care se lipi. Putea zări interiorul capelei şi silueta masivă a celui care ţinea slujba, în prezenţa câtorva persoane fidele.

Puse sacul jos şi se aplecă, trăgând fermoarul, cu gesturi calme şi precise.

*

* *

— Acum, să ne rugăm fraţilor pentru ca poporul să biruie această luptă fratricidă, să nu mai fie masacre, sânge, sau morţi…

Preotul ridicase vocea. Mai erau câteva minute până la binecuvântarea finală şi se simţea puţin obosit. Brusc, lumina reflectă ceva care îl făcu să întoarcă privirea spre uşă. Într-o fracţiune de secundă, zări silueta unui bărbat, sprijinit de un cocotier. În mână ţinea ceva.

Presimţi vag ce urma să se petreacă, dar ceva îl făcu să nu întrerupă predica, de parcă vorbele pe care se pregătea să le rostească – spuse de sute de ori până atunci – deveniseră deodată foarte preţioase. „Craac”

Detunătura, deşi venea din exterior, făcu să vibreze vitraliile şi mişcă aerul din capelă. Preotul deschise brusc gura, de parcă s-ar fi sufocat, apoi se clătină, lăsând fraza neterminată. Gemu surd şi sângele îl podidi pe gură şi pe nas. Privirea i se înceţoşa. În jurul trupului se lăţi o baltă de sânge. Una dintre călugăriţe, urlând îngrozită, năvăli pe uşă, căutând ajutor la spital.

*

* *

Ambulanţa albă gonea pe bulevardul Los-Heroes, trecând peste stopuri, ceea ce nu era ceva ciudat pentru obiceiurile locale. Era aproape şapte seara şi circulaţia intensă o făcea

să înainteze cu greu. Cu toate acestea, ajunse la spitalul Rosales în timp record. La *Divina-Providencia* nu aveau mijloace de reanimare moderne.

O echipă de medici şi de infirmiere aştepta în faţa intrării de la „Urgenţă”. În câteva secunde, corpul inert, purtând încă veşmintele sacerdotale, fu pus pe o targa rulantă. O infirmieră îşi făcu cruce văzând chipul palid al rănitului.

Sala de operaţie era pregătită. Preotul fu dezbrăcat rapid. Nu dădea nici un semn de viaţă. Văzând rana din piept, chirurgul făcu o grimasă. Întoarse corpul cu precauţie: glonţul făcuse la ieşire o gaură cât o farfurie, din care sângele curgea fără oprire. Clătină din cap şi îl opri pe, anestezist.

— A fost un glonţ exploziv, care a făcut inima bucăţi. Nu-l mai putem aduce la viaţă.

Întoarse corpul pe spate şi îi închise ochii. Una dintre infirmiere se aplecă, îl acoperi cu cearceaful plin de sânge şi ieşi din sală. Ajunsă în curtea în care se adunaseră deja câţiva curioşi, urlă cu o voce stridentă:

— L-au ucis pe Oscar Romero, suspină ea. L-au ucis pe Sfântul nostru!

Monseniorul Oscar Romero, una dintre cele mai importante persoane ale acelei mici naţiuni, ale cărei surse de existenţă erau cafeaua şi războiul civil permanent, încerca de luni de zile să aducă puţină dreptate în ţara sa.

Cucerise încet, încet masele, când sprijinind partidele de stânga, când denunţându-le excesele. O atitudine de o îndrăzneală nemaiîntâlnită, într-o ţară scăldată timp de ani de zile în violenţă. A omorî răniţii pe patul de spital, devenise o tradiţie, aidoma grătarului de sâmbătă. Uneori, ucigaşii nu mai aşteptau şi îşi mitraliau victimele direct în ambulanţe, evitând astfel un ocol inutil spre spital…

Contrar altor personalităţi proeminente din ţară, monseniorul Oscar Romero, arhiepiscop de Salvador, nu se apărase de pistolarii cu simbrie. Ştia că voiau să-l ucidă şi primea dese ameninţări. Se simţea însă protejat prin ceea ce făcea. Preoţii de ţară erau ucişi din când în când, dar biserica catolică era încă o forţă puternică în America Latină. Pentru el, era cea mai bună protecţie. Cei mai

fervenţi susţinători erau ţăranii amărâţi. I se spunea „arhiepiscopul săracilor”, singurul care îndrăznea să sfideze puternica oligarhie a latifundiarilor şi ceea ce generalii Juntei salvadoriene numeau „Dreapta recalcitrantă”, formaţiunea politică mărginită, feroce şi extrem de bogată.

Strigătul infirmierei fu reluat de toţi cei prezenţi într-o lamentare ascuţită, incredulă şi disperată. Un bărbat ieşi din spital ca un nebun, gata să fie lovit de o maşină. Şoferul îl apostrofă:

— Hei, nebunule! Ce s-a întâmplat?

— L-au ucis pe arhiepiscop, bâigui bărbatul. Suntem blestemaţi. L-au ucis pe Oscar Romero!

Capitolul II.

Fotografiile defilau una după alta, rămânând fiecare zece secunde pe ecranul uriaş, ocupând un întreg perete. În birou domneau un frig siberian şi un întuneric aproape complet. David Wise ocupa o încăpere spaţioasă, cu podeaua acoperită cu o mochetă albastră, la etajul şapte al aripii de nord a uriaşei clădiri în H adăpostind sediul CIA la Langley. Un video Akai pus direct pe podea era conectat la un ecran uriaş. David Wise comenta imaginile. Anumite filme erau secrete, rezultatul spionajului prin satelit. Privind de la fereastră, te-ai fi crezut într-un parc. Răcoarea din cameră contrasta plăcut cu căldura umedă, aproape tropicală, care chinuia Washingtonul la început de iunie. Venit de la Paris, Malko se simţea totuşi odihnit, cu toate că traversase Atlanticul. Poate puţin îngreunat de masa copioasă din avion, dar în rest... Cu toate că Air France adoptase un soi de democraţie pe anumite rute scurte, zborurile lungi încă ofereau confort şi rafinament.

În afară de el şi de David Wise, în „sanctuarul" închis cu celulă electrică nu se mai afla decât cel care manevra aparatul.

În toate fotografiile apărea acelaşi bărbat. La început, Malko crezuse că erau instantanee dintr-un film, într-atât de bine semăna cu un actor, cu părul negru îngrijit pieptănat, cu chipul de cuceritor plin de farmec şi cu dinţii perfecţi. Nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Fusese surprins la volanul unui Cadillac Seville bleu, pe o stradă plină de slogane şi alături de o tânără brunetă şi înaltă, pe care o ţinea de mână. Avea un aer sănătos, simpatic, iar silueta atletică, de june prim, făcea probabil ca toate femeile să-i cadă la picioare. Toate fotografiile fuseseră făcute într-un oraş din America Latină, judecând după trecători. Reprezentau rezultatul unei anchete a Serviciilor Speciale locale. Proiectorul schimbă următorul diapozitiv, un instantaneu de profil, în care bărbatul avea aerul lui Clint Eastwood, apoi ecranul deveni alb. Şi lumina se aprinse.

David Wise, şeful Direcţiei Operaţiuni – fosta Divizie Planuri a CIA – altfel spus cea care se ocupa de operaţiunile de „capă şi spadă”, stătea tolănit pe un fotoliu. Malko îl găsi îmbătrânit şi tras la faţă. Avea un aer impasibil, de casă mare, dar tâmplele îi albiseră, probabil consecinţa ultimilor ani: Divizia Planuri fusese dezmembrată, decapitată, acuzată de toate crimele posibile de nişte comitete senatoriale isterice, de-a lungul a trei legislaturi consecutive. Cei care nu fuseseră constrânşi să demisioneze, sau nu fuseseră concediaţi, se îngrăşau de atâta stat pe scaun dezlegând cuvinte încrucişate, în aşteptarea unor vremuri mai bune. De când cu eşecul comandoului din Tabash – din cauza lipsei profesioniştilor – începuseră să-şi mai revină: simţeau bătând un vânt propice.

Proiecţionistul ieşi cu discreţie. Era vineri, ora cinci şi jumătate după amiaza. Funcţionarii agenţiei federale se grăbeau spre maşini, dornici să plece în weekend. Cu un aer gânditor, David Wise îşi aprinse o ţigară.

— Un scotch? Ah nu, aşa e, nu beţi decât vodcă. Sunt dezolat, de când cu embargoul, nu mai avem Stalicinaia, doar vodcă suedeză.

— Nu, mulţumesc, spuse Malko, prefer un pahar de apă minerală cu gheaţă.

Aerul epuizat al lui David Wise îl intriga. De aproape douăzeci de ani de când se cunoşteau, îşi împărtăşiseră foarte multe secrete. De loc din Boston, pasionat de Europa, David Wise îl impusese pe prinţul Malko Von Linge în lumea agenţilor CIA. Primele câştigate de acesta în urma misiunilor dăduseră coşmaruri multor generaţii de contabili. În sinea lui, admira ţelul secret şi înalt al lui Malko, încăpăţânarea desuetă, înduioşătoare şi irezistibilă de a-şi conserva castelul străbunilor. Faţă de ceilalţi agenţi, nu se preocupa de retragere, de weekend-uri. Sau de măriri de salariu. Malko nu avea asemenea motivaţii, ceea ce îl făcea dificil de manevrat, dar mult mai sigur: nu putea fi cumpărat.

Şeful Diviziei Operaţiuni deschise frigiderul şi îl servi pe Malko, luând pentru el un whisky.

— Nu mai am Vichy, doar Contrex.

— Foarte bine, zise Malko.

Încă nu ştia pentru ce fusese chemat la Washington. David Wise îi telefonase personal, fără să apeleze la agenţia din Viena şi Malko părăsise castelul de la Liezen în ajun.

Misiunea din Ungaria nu-i adusese simpatia multora. Încă o dată, fusese foarte aproape de catastrofă. Din fericire, după Abu Dhabi, cota lui crescuse din nou. De atunci, se mulţumise să vâneze şi să îşi curteze eterna logodnică, Alexandra, care îşi împărţea timpul între Viena mondenă şi el. Îşi înmuie buzele în apa minerală şi ridică paharul.

— În cinstea prietenilor noştri.

David Wise oftă uşor.

— Aproape toţi amicii mei sunt morţi.

— S-a întâmplat ceva?

— Am fost operat, spuse americanul pe un ton calm. Un cancer intestinal. Nu ştiu încă dacă au apărut metastaze. Trebuie să mai aştept câteva luni. M-am întors la serviciu doar de două săptămâni.

— Îmi pare foarte rău, spuse Malko. N-am ştiut.

— Puţini ştiu, zise David Wise, în afară de ruşi. Am primit un mesaj de la Souslov. Ne-am cunoscut demult, la New Delhi.

Vladimir Souslov era şeful Direcţiei a treia din KGB, un fost agent de teren. David Wise făcu un gest elegant, abătând discuţia.

— Ce părere aveţi despre fotografii?

— În general, nu mi-aţi arătat juni primi, spuse Malko surâzând. Mai mult fiare…

David Wise clătină din cap.

— Simpatic, nu? Se numeşte Enrico Chacon, are treizeci şi şapte de ani şi a fugit din Cuba acum doisprezece ani. Un băiat foarte inteligent şi extrem de capabil. Nici curajul nu-i lipseşte. Are însă şi nişte defecte. În Salvador e supranumit „Măcelarul”.

Chacon nu semăna cu sutele de cubanezi anti-castrişti recuperaţi de CIA de-a lungul anilor şi folosiţi la tot felul de acţiuni murdare. Părea mai degrabă un gentleman.

— Presupun că aveţi probleme cu el, tatona Malko.

— Aveţi dreptate. Aş vrea să vă cer o mare favoare

personală. În numele prieteniei care ne uneşte de atâta timp. Ceva care mi-ar lua o piatră grea de pe suflet. Sunteţi singura persoană capabilă să mă ajute, chiar dacă asta vă va costa foarte scump.

Malko era intrigat.

— Ştiţi bine că aş face orice pentru dumneavoastră, spuse el. De altfel, niciodată nu mi-aţi cerut ceva lipsit de etică.

David Wise surâse uşor trist.

— S-ar putea să fie totuşi cazul. Vreau să-l anihilaţi pe Enrico Chacon.

Ca şi când ar fi vrut să fie sigur că Malko înţelesese, adăugă: „Trebuie să moară…”

*

* *

Malko amuţi. Crima nu făcea parte din obiceiurile lui David Wise, om profund religios şi integru. Votase personal împotriva programului Phoenix, în Vietnam şi a unor acţiuni ilegale ale CIA. În plus, ştia că Malko nu era un ucigaş plătit. Sigur că în anumite misiuni fusese nevoit să ucidă, dar niciodată n-o făcuse cu plăcere.

— Daţi-mi voie să vă explic cine este Enrico Chacon, zise David Wise. Îmi veţi da răspunsul după aceea. A fost printre primii fugiţi din Cuba, după ce Castra a preluat puterea. Familia lui era foarte bogată, latifundiari extrem de înstăriţi. Tatăl lui era deja la Miami, dar mama lui n-a vrut să plece. Castriştii au asasinat-o într-un mod îngrozitor, după ce au violat-o sub privirile lui Enrico. Nişte ţărani îmbătaţi cu rom şi oprimaţi o viaţă întreagă.

— Şi apoi? întrebă Malko.

— A lucrat pentru noi. Fiind foarte tânăr, l-am trimis în Panama şi în Manaus pentru a-l forma. A străbătut aproape toată America Latină, ajutând „Rangerii” şi serviciile locale. Până acum patru ani. Apăruse o problemă în Salvador. Mişcări de stânga extrem de violente care au instaurat teroarea, ameninţând răsturnarea Juntei. Forţele locale de securitate erau copleşite. Le-am trimis un ajutor, în persoana lui Chacon.

— Înţeleg, spuse Malko. El a format „Războinicii albi”,

Escadronul Morţii?

— Cam aşa ceva, recunoscu David Wise. La vremea aceea a făcut treabă bună, dar s-a aliat cu extremiştii de dreapta, începând să „lucreze” cu ei: execuţii ale ţăranilor simpatizând cu stânga, ale unor personalităţi cu legături în Cuba şi multe altele. Se înţelege că noi ne-am desolidarizat, l-am cerut să se întoarcă la Miami dar a refuzat, argumentând că luptă împotriva comunismului din Salvador. Uşor, uşor, a devenit ucigaşul numărul unu al extremei drepte. S-au auzit multe lucruri rele despre el. Poveşti despre torturi îngrozitoare. Agenţia noastră locală ne-a informat că Chacon obişnuia să-şi anestezieze prizonierii, le deschidea pântecul, jucându-se cu rănile deschise… Asta printre multe altele. O dată a făcut bucăţi cu maceta un şef rebel al extremei drepte şi l-a dat prin maşina de tocat în faţa altor prizonieri, pentru a-i impresiona.

Malko nu-şi putea reveni. Hotărât lucru, nu se putea lua după aparenţe.

— Nu ştiu ce-a fost în mintea lui, oftă David Wise, de a devenit un ucigaş psihopat, un monstru, l-am cerut Juntei să-l expulzeze, dar n-au vrut să se amestece. Sunt prea legaţi de extrema dreaptă. Nimeni nu se poate atinge de el. Poate ne-am fi lăsat păgubaşi, dacă n-ar fi apărut ceva nou. Pe 28 martie, la 6.24, arhiepiscopul Oscar Romero, cea mai înaltă autoritate religioasă din Salvador, a fost asasinat în capela *Divina-Providencia,* în timp ce ţinea slujba.

— Chacon a făcut-o?

— S-a lăudat cu asta. Noi credem că a acţionat în contul salvadorienilor. Armata era convinsă că Romero coordona partidele de stânga. Este crima cea mai şocantă din cariera mea. Oscar Romero era respectat de toată lumea. Un soi de catalizator, singurul capabil să canalizeze violenţa stângii. Se bucura de încrederea poporului, iar moartea lui a declanşat un val de indignare fără precedent. Nu a fost pronunţat numele lui Chacon. Dar noi ştim că el a fost. Multă lume a acuzat Compania că este la originea acestei oribile acţiuni şi asta din cauza lui Chacon şi a legăturilor pe care le-a avut cu noi. În plus, luptând pentru liberalizarea

regimului, atâta vreme cât unul ca el se află acolo, acţiunile noastre sunt sortite eşecului. Chacon este braţul răzbunător al extremei drepte şi îi suprimă sistematic pe cei ce doresc reconcilierea naţională. De curând am primit nişte apeluri presante din partea celor mai înalte autorităţi religioase din America Latină, implorându-mă să-l elimin pe Enrico Chacon, care a ameninţat cu moartea iezuiţii din Salvador. Sunt convins că o va face.

— De ce aţi făcut apel la mine? întrebă Malko. Sunt sigur că cineva ca Chris Jones sau Milton Brabeck s-ar achita foarte bine de o asemenea… sarcină.

— Nu, zise ferm David Wise. Enrico Chacon nu e o ţintă uşoară. E foarte periculos, bine apărat şi mai ales nebun. Trebuie făcută o anchetă, organizată o hăituiala. Riscăm să lichideze persoane ca acelea pe care le-aţi amintit. În plus, adăugă el trist, are încă mulţi simpatizanţi în Companie. Nu uitaţi că ne-a făcut multe servicii. E de preferat ca oamenii noştri să nu fie amestecaţi în această operaţiune.

Misiunea părea incitantă, semănând cumva cu războiul rece. Enrico Chacon învăţase mult prea bine cum să ucidă. Îşi depăşise profesorii. Îi aducea aminte de colonelul Kurts, din filmul *Ziua apocalipsei.* Un membru al Beretelor verzi, care îşi luase mult prea în serios rolul de pacificator. Chipul lui seducător era în contrast flagrant cu acţiunile lui… Era o fiară de înaltă clasă şi extrem de periculoasă.

— Acţionează singur?

— Nu, spuse Wise. Are alături de el alţi cubanezi şi nenumăraţi salvadorieni, grupaţi în două organizaţii de ucigaşi, Mâna Albă şi Escadronul Morţii… Mulţi sunt foşti militari sau membri ai Gărzii naţionale care lucrează peste program. E adevărat că la început i-am încurajat. Luptau împotriva aceloraşi adversari ca noi, dar acum am creat un monstru incontrolabil.

— Ce spune agenţia locală?

— E neputincioasă, mărturisi şeful Diviziei Operaţiuni. De abia am reuşit să-i împiedicăm pe generalii salvadorieni să comită o serie de orori. Pretind că Chacon a părăsit ţara şi se află undeva în Costa Rica sau Guatemala. E adevărat că se duce uneori acolo, dar baza de acţiune se află în San

Salvador.

Malko rămăsese pe gânduri în faţa avalanşei de „dacă”. Era pentru prima oară când i se propunea pe neaşteptate o execuţie. Chiar dacă portretul moral al lui Chacon era exact, nu se putea obişnui uşor cu ideea. Altuia decât lui David Wise i-ar fi spus „nu” pe loc, dar cunoştea rigoarea morală a directorului Operaţiunilor. Dacă i s-ar fi propus să-l ucidă pe liderul iranian, ar fi spus „da”.

— Stânga nu-l prea are la inimă pe Chacon, remarcă el. Cum se face că nu l-au eliminat?

— Bună întrebare, recunoscu David Wise. Au încercat de mai multe ori, dar le lipsesc profesioniştii şi mai ales informaţiile. În Salvador, stânga şi dreapta discută doar prin intermediul grenadelor. Sunt lumi separate şi închise, în care infiltrarea e dificilă. Nici măcar duşmanii lui Chacon din rândul dreptei nu vorbesc cu cei de stânga. Aparţinând Companiei, sunteţi de dreapta şi deci aveţi o şansă să prindeţi un fir. În plus, e vorba de frica pe care o inspiră: se laudă cu torturile îngrozitoare la care îşi supune victimele.

— Moartea unui singur om nu va schimba soarta Salvadorului, remarcă Malko. Vor mai fi şi alţii ca Chacon.

— Moartea arhiepiscopului Oscar Romero a schimbat multe lucruri, remarcă David Wise. În cazul lui Chacon s-ar putea întâmpla la fel. Cei din jurul lui sunt nişte figuranţi. Nu au nici cruzimea lui, nici inteligenţa şi nici relaţiile personale în sânul dreptei radicale.

Malko rămase tăcut. Nu vedea ce întrebări ar mai fi putut pune. David Wise îi răspunsese la toate obiecţiunile, fără să ascundă nimic. Toate afirmaţiile stăteau în picioare.

— Banii sunt importanţi pentru el? întrebă Malko.

— Nu, recunoscu David Wise. Are destui. Tatăl lui, care a murit acum patru ani, i-a lăsat o avere. Nu are vicii, în afara femeilor şi a violenţei, ceea ce îl face puţin vulnerabil.

În fond, Chacon era o versiune depravată a lui Malko. David Wise îl studia, simţindu-i frământarea interioară.

— Vreau să mai văd o dată fotografiile, ceru Malko. David Wise se îndreptă spre proiector şi îl puse în funcţiune. Malko studie atent chipul adversarului, împodobit cu un surâs fermecător şi strălucitor.

— Căsătorit?

— Nu, zise David Wise. Are prea multe aventuri.

Sună telefonul. David Wise întrerupse proiecţia şi se scuză: „Trebuie să lipsesc câteva minute. O problemă în Africa.” Ieşi, lăsându-l pe Malko singur. Se ridică, admirând parcul de la Langley, prin fereastra blindată. De ce să nu vâneze oameni? Alexandra plecase în Kenya la vânătoare, cu un grup de prieteni, printre care se afla cu siguranţă şi actualul ei amant. Malko n-avea chef să accepte invitaţia prinţului Hohenloe la Marbela: mulţi arabi, târfe şi mai ales mâncare proastă... Era tentat să-i telefoneze Alexandrei, lucru ridicol în fond, pentru că minţea la perfecţie şi cândva îi spusese că „a fi curios e un defect indecent.” Probabil că din Salvador nu se putea suna în Kenya.

Uşa se deschise din nou. Malko spuse pe un ton egal:

— Dragul meu David, mi-e foame. Ar fi mai bine să continuăm discuţia într-un cadru agreabil. Îmi amintesc că...

Directorul Operaţiuni rămase impasibil.

— Aşteptaţi, spuse el, am dosarul aici, pregătit pentru agenţia din San Salvador.

— Aţi găsit o pistă care duce spre Chacon?

— Nu chiar, dar şeful agenţiei locale a găsit-o pe una dintre nenumăratele metrese ale lui Chacon, care acceptă să vorbească şi poate să vă ducă la el.

Deschise dosarul.

— Iată. Se numeşte Elena Gravidia. Chelneriţă la barul hotelului *Camino Real,* acolo unde veţi locui. Mai există o persoană, un iezuit, părintele stareţ Cesar Juarez, pe care îl puteţi contacta din partea mea.

— Să mergem la masă, propuse Malko. Decalajul orar îl terminase.

*

* *

Mouton Lafitte era perfect, iar frigăruia de miel pătrunsă cât trebuie şi zemoasă. David Wise avea tabieturile lui la Leul de Aur. Masa la care se aşezaseră era într-un colţ liniştit. Cam întunecat, dar aşa erau toate restaurantele de pe Connecticut Avenue.

David Wise se aplecă uşor spre Malko.

— Toate datele privitoare la această afacere vor fi adresate biroului meu, cu menţiunea „strict secret”. Nici o altă divizie a Companiei nu trebuie să fie la curent. Am dat instrucţiuni şefului agenţiei locale, Walter Dallas. Sunteţi însărcinat să vă duceţi în Salvador şi să-l convingeţi pe Chacon să părăsească ţara. Ambasadorul este la curent cu versiunea „oficială” a misiunii. Nu sunteţi obligat să-l informaţi pe Dallas de progresul acţiunii. Nu depindeţi decât de mine…

Malko îşi termină cafeaua. O anumită problemă i se păru că rămăsese nelămurită.

— Ţinând seama de obiective, s-ar putea să fiu nevoit să folosesc anumite materiale, remarcă el.

De foarte mult timp nu mai călătorea decât cu pistolul extraplat. În aeroporturi erau prea multe controale.

— M-am gândit la asta, spuse David Wise. Aşteptam răspunsul dumneavoastră. O valiză diplomatică va pleca luni spre Salvador, escortată de unul dintre oamenii mei. Vi se va înmâna la faţa locului tot ce veţi avea nevoie, i-am cerut lui Walter Dallas să vă obţină un permis de port armă local, ca să nu aveţi probleme. E ceva obişnuit acolo, toată lumea umblă înarmată. Aveţi un zbor TACA din Miami mâine la 16.15, cu o singură oprire în Belize. Sigur că nu veţi avea rafinamentul cu care v-a obişnuit Air France… Tot aşa de bine e? Eu nu mai călătoresc.

— La fel, spuse Malko, în Europa zbor cu Air France de câte ori am ocazia. Au cel mai bun serviciu şi o bucătărie fină. Pe traseele lungi, nimic nu este mai relaxant decât o călătorie la clasa întâi cu un 747 al companiei Air France.

— N-are rost să visaţi, zise David Wise. Mergeţi în Salvador.

— Fără acoperire?

Directorul Operaţiunilor ridică din umeri.

— La ce bun? De mult timp nu mai sunt nici turişti, nici oameni de afaceri în Salvador. Veţi fi contactat imediat. Cursa e contra cronometru: ucideţi-l pe Chacon, înainte să vă ucidă el.

Capitolul III.

Colinele acoperite de junglă, înghesuind în mijloc aeroportul alb El Salvador, semănau cu nişte animale verzui, gata să înghită panglica asfaltată a singurei şosele, care se îndrepta spre vest. Rarii pasageri se împrăştiaseră rapid, primiţi de prieteni. În faţa aeroportului rămăseseră doar Malko şi un funcţionar de la AVIS.

— Domnule, îi explică acesta, o luaţi pe Carretera del Litoral, care trece prin Puerto-la-Libertad. Până la San Salvador sunt şaizeci de kilometri. E mai scurt dacă aţi lua-o pe autostradă, care nu este terminată. La doi kilometri de aici, veţi vedea ghişeele de acces.

Salvadorianul arunca în jur priviri îngrozite, fără să-şi ascundă graba de a se debarasa de client. O căldură apăsătoare şi rău prevestitoare strivea micul aeroport pustiu, cu excepţia câtorva soldaţi bine înarmaţi, care aruncau în jur priviri fioroase. Nici un taxi, nici un hamal.

— Îmi păreţi îngrijorat, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat?

Funcţionarul schiţă o umbră de surâs.

— E grevă generală, domnule. Dacă mă văd lucrând, mă ucid.

— Dar nu e nimeni…

— Cine ştie?

Aerogara pustie, sub cerul apăsător şi încărcat, transmitea o stare de nelinişte. Aerul fierbinte şi plin de umezeală făcea respiraţia anevoioasă. Funcţionarul se agita nervos în jurul unei Toyota galbene, care cunoscuse şi vremuri mai bune. Malko era deja scăldat în sudoare.

— Care e drumul cel mai bun? întrebă el.

— Carretera del Litoral, spuse salvadorianul, dar subversivii au pus bombe azi dimineaţă, undeva înainte de intrarea în Puerto-la-Libertad…

— Atunci aleg celălalt drum, propuse Malko.

Funcţionarul făcu o grimasă.

— E aproape şase, domnule. Se face noapte în curând… S-ar putea să fie cam periculos. Uneori trag în maşini.

Sunteţi înarmat?

— Nu.

— Ah!

După cum se mirase, a fi neînarmat trecea în ochii lui drept un viciu major.

Îi întinse lui Malko cheile şi dispăru literalmente. În momentul în care Malko urca în maşină, cineva apăru din aerogara aflată la câţiva metri de el. O femeie înaltă şi brunetă, într-un taior bej. Cu părul lipit de transpiraţie şi chipul supt de oboseală. Pe umăr avea un sac de voiaj şi târa după ea două valize, vizibil mult prea grele pentru ea. Malko o zărise în avion. Fusese probabil reţinută la vamă.

Fata dădu drumul valizelor şi aruncă o privire disperată spre trotuarul pustiu. Singura fiinţă vie din jur era Malko. Mânat de galanteria lui proverbială, acesta se apropie de pasagera aflată în dificultate.

— Vă pot fi de folos?

Ea schiţă un surâs recunoscător, arătându-şi dinţii strălucitori. Avea nasul cârn, ceea ce dădea un aer impertinent chipului senzual, cu buze groase.

— Nu ştiu, spuse ea. Trebuia să mă aştepte cineva, dar nu văd pe nimeni.

— Unde mergeţi?

— La San Salvador.

Malko luă cea mai grea dintre valize. Un gentleman ajută întotdeauna o femeie fermecătoare.

— Vă rog să poftiţi în maşină. Şi eu merg în aceeaşi direcţie.

Ea îl privi cu timiditate.

— Nu vă deranjez prea mult?

Vorbea o engleză cântată, cu un accent spaniol puternic. Malko puse valizele în portbagaj. Îi deschise portiera şi se urcă la volanul Toyotei. Necunoscuta îşi şterse fruntea cu o batistă de dantelă şi îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Pilar de Molina.

— Malko Linge, spuse Malko, sărutându-i mâna. Locuiţi în San Salvador?

— Nu, spuse ea, în timp ce maşina se angaja pe drumul pustiu. Locuiesc la Miami, dar familia mea are o casă aici.

M-am întors pentru că prietena mea cea mai bună tocmai a născut. Sunteţi pentru prima oară în Salvador?

— Da, spuse Malko, fără să precizeze că s-ar putea să fie şi ultima. Am venit să cumpăr nişte plantaţii de cafea. În numele unei firme americane. Sunt austriac.

Pilar de Molina îşi întinse picioarele lungi şi cam plinuţe şi oftă:

— Aţi putea cumpăra plantaţia unchiului meu! Vrea să plece. S-a săturat: toţi prietenii lui au fost asasinaţi. În ţara noastră blestemată, lumea a înnebunit. Se gândesc doar cum să se ucidă între ei. Nu vreau să stau mai mult decât e nevoie.

Ghişeele pustii apărute pe dreapta semnalau intrarea pe autostradă.

— O luăm pe drumul mai scurt? propuse Malko.

Pilar de Molina făcu o grimasă.

— Nu, mai bine o luăm pe litoral, e mai sigur.

În tăcerea care se lăsase, Malko se concentra asupra drumului, atent la movilele suspecte. Panglica de asfalt se întindea dreaptă în faţa lui, croindu-şi drum prin mijlocul unei jungle incredibil de verzi.

Pustiu în jur. Nici o maşină, nici o căruţă, nici un suflet. Din când în când apărea un ţăran, cu maceta pe umăr.

După douăzeci de minute, în sfârşit un semn de viaţă: siluete măslinii, înarmate, apărute dintr-o groapă şi care îi făcură semn lui Malko să oprească. Era un baraj militar. Puţin mai încolo, un jeep înarmat cu o mitralieră de calibru 50, ţinea drumul în bătaia focului. Soldaţii erau scunzi şi armele păreau mai mari ca ei. Aveau nişte feţe plate de indieni, cu ochişori mici, negri şi speriaţi. Cu căştile până peste urechi, pe chipurile lor nu se zărea nici o umbră de zâmbet…

Au urmat deschiderea portbagajului şi controlul documentelor. Soldaţii păreau interesaţi de Pilar, pe care o priveau cu coada ochiului. O întrebare revenea obsedantă: „Aveţi arme?” Răspunsul negativ părea să-i stupefieze.

Malko supraveghea degetele pregătite pe trăgaci. Erau periculoşi… Pilar de Molina pălise şi îşi strângea genunchii în palme. Când maşina porni din nou, oftă uşurată.

— Ce m-au speriat! Sunt înnebuniţi şi pot ucide pe oricine. Nimeni nu le spune nimic. Dacă ar fi fost beţi şi ar fi vrut să mă violeze, n-aţi fi putut face nimic. V-ar fi ucis. Sunt nişte animale.

După alţi patru kilometri, un nou baraj, cu circul de rigoare. La intersecţia spre Puerto-la-Libertad, unde drumul o lua spre munte, soldaţii erau mai numeroşi şi mai nervoşi.

— Se lasă noaptea, remarcă Pilar pe un ton schimbat. Malko încerca să conducă pe cât putea de repede, dar panglica de asfalt rectilinie făcuse loc unor viraje, semănând cu toboganele din parcurile de distracţii. În sfârşit, înainte de a ajunge la San Salvador, un ultim baraj. Nişte indieni mărunţi, cu un aer bănuitor, punând eterna întrebare: „Aveţi arme?”. Aceeaşi mirare fără margini. Pilar de Molina îşi ştergea faţa tot timpul. Farurile luminau un peisaj amestecat: junglă, nişte cabane mizerabile, din când în când neonul unei staţii de benzină, câteva clădiri de beton, case leproase şi deşertul.

Cotiră în sfârşit pe un bulevard larg. Malko zări o plăcuţă „Avenida Sur 49A”. Trecură pe lângă un stadion.

— Mă puteţi duce acasă? îi spuse Pilar. Nu voi găsi un taxi. Unde mergeţi?

— La *Camino Real.*

— Bine. Nu e prea departe. Cotiţi aici la stânga, pe bulevardul Delano Roosevelt, care taie oraşul în două.

Bulevardul larg urca spre vest. Ocoliră o piaţă umbroasă şi ajunseră pe Paseo General Escalon. Peisajul era mult mai curat: cinematografe, centre comerciale, restaurante şi vile elegante.

— Luaţi-o pe strada 89 Nord, spuse Pilar. Locuiesc lângă *Sheraton.*

Cotiră la dreapta, pe o stradă liniştită, cu case somptuoase. După o sută de metri. Pilar îl rugă să oprească în faţa unui gard de fier forjat. Coborî din maşină şi sună la poartă. Apărură repede două subrete, care se ocupară de bagaje.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse Pilar de Molina.

— E foarte uşor, răspunse Malko. Cinând cu mine.

— Sunaţi-mă, zise tânăra cam evazivă. Numărul meu e

769546. Scuzaţi-mă dacă nu vă ofer ceva de băut, dar sunt moartă de oboseală. Vă întoarceţi pe Paseo până la strada 49 Nord. De acolo, pe bulevardul Los-Heroes. *Camino Real* se află vis-a-vis de o clădire albă. Dacă vreţi totuşi să cumpăraţi o plantaţie, sunaţi-mă.

Malko notă numărul de telefon, îi sărută mâna şi se întoarse la maşină. Coborând pe Paseo General Escalon. Îşi făcu o idee mai precisă despre oraş. Centrul se afla în faţă, de o parte şi de alta a bulevardului median, cu pete întunecate care erau probabil zone de junglă. Silueta vulcanului stins Salvador, aflat în nord, domina ansamblul.

Malko zări o maşină de poliţie oprită, cu girofar pe capotă. Un poliţist cu carabina în mână percheziţiona doi bărbaţi cu mâinile ridicate. În afară de ei, bulevardul care se întindea pe trei kilometri era pustiu. Nici măcar la Managua nu simţise o asemenea apăsare. Senzaţia de oraş mort. Farurile maşinii luminau miile de slogane politice şi de sigle misterioase, mâzgălite pe toate suprafeţele utilizabile. În sfârşit, cele opt etaje ale hotelului *Camino Real* apărură în dreapta, vis-a-vis de o enormă clădire albă.

Funcţionarul de la recepţie îi dădu să completeze o fişă şi spuse:

— Camera 508.

O voce caustică, din spatele lui Malko, spuse în engleză:

— Ne-au cazat pe toţi la cinci. E singurul etaj funcţional… Malko se întoarse. Un tip înalt. Îl privea surâzător: blond.

Pletos, cu ochi albaştri înfundaţi în orbite şi chip indolent. Purta jeans şi cămaşă, ambele decolorate şi nu prea curate. Îi întinse o mână cu unghii murdare:

— Peter Reynolds. Cameraman independent. De unde veniţi?

— De la Miami.

— Pentru cine lucraţi? Nu v-am mai văzut pe aici.

— Nu sunt ziarist, spuse Malko. Cumpăr cafea.

— Mai bine aţi cumpăra ţara asta nenorocită, zise Reynolds rânjind. Nu poate valora prea mult. Singurii care fac avere aici sunt antreprenorii de pompe funebre… Aţi traversat oraşul?

— Da.

— Nu sunteţi sănătos! Astă seară, nebunii din Gardă trag în tot ce mişcă, din cauza grevei. Dacă aveţi vreodată nevoie de o informaţie, mă găsiţi la bar, cu un tip de la *Point* şi nişte amici subversivi. Dacă vă amuză…

— Credeam că sunt urmăriţi… remarcă Malko.

Peter Reynolds avea o voce stranie, de castrat, cu sonorităţi ascuţite, insolite. Se strâmbă ironic:

— Ştiţi, suntem, în America Latină, nu în Vietnam… Mă cunosc şi au încredere în mine. Cei de aici sunt cei mai simpatici. Proşti sunt americanii. Să se alieze cu Junta! Veţi vedea. Pe curând, poate, dar astă seară vă sfătuiesc să nu ieşiţi. Nu v-ar sta bine cu un glonţ în cap.

Încurajator început.

*

* *

Barul era lipit de extremitatea sudică a unui hol lung, mărginit pe o parte de magazine închise şi pe cealaltă de grădină. O orchestră se străduia în van să creeze puţină atmosferă în ambianţa crepusculară. Doar câteva mese erau ocupate.

Malko îl zări pe Peter Reynolds în mijlocul unui mic grup, din care ieşea în evidenţă chipul frapant al unei fete. Părul negru corb era tuns scurt, cu cărare, ochii îi luceau straniu, iar chipul triunghiular era împodobit cu o gură roşie şi cărnoasă.

Se aşeză la o masă vecină. Alături se vorbea despre el. Fata se ridică brusc şi se îndreptă spre el. Observă că era foarte scundă, în ciuda tocurilor impresionante.

Se opri în faţa lui, scoase din poşetă o hârtie pe care i-o strecură în mână, apoi se întoarse la masă. Malko văzu un desen reprezentând un sicriu acoperit cu steagul american şi câteva cuvinte: „Salvadorul va fi mormântul imperialismului yankeu.”

Peter Reynolds se ridică şi veni râzând spre el.

— Nu băgaţi în seamă! zise el. Rosa e nebună. Dacă vă găseşte cineva cu asemenea manifest în buzunar, veţi fi luat drept subversiv. Afacerile dumneavoastră pot avea de suferit…

Se întoarse la locul lui. Rosa îl privea fioroasă pe Malko,

surâzând cu lăcomie. Fără să o bage în seamă, Malko puse manifestul în buzunar şi se îndreptă spre bar.

— Caut o fată care se numeşte Elena Gravidia, îi spuse el barmanului.

Acesta arătă spre orchestră.

— E acolo, domnule. Aceea care dansează.

Malko se întoarse. O chelneriţă în uniformă verde, dansa singură, în faţa orchestrei, agitând două maracas, în ritmul melancolic de salsa. Malko traversă barul, aşteptând să-şi termine dansul pentru a o aborda.

— Elena?

— Da. Domnule.

Îndrepta spre el o privire mirată. Chipul cam rotund avea o gingăşie senzuală şi animală. Din uniforma verde ţâşneau sânii albi. Probabil că virtutea nu se număra printre calităţile ei. Orchestra începu să cânte din nou. Fata se mişca pe loc, cu o senzualitate destinsă, scrutându-l pe Malko.

— Aş vrea să stăm de vorbă, spuse el.

— Cine sunteţi, domnule?

— Avem un prieten comun, zise Malko. Domnul Dallas. Cuvintele fură acoperite de muzică. Cu toate acestea.

Surâsul fetei încremeni. Rămase nemişcată.

— Nu putem vorbi aici, domnule, zise ea. E periculos.

— Când, atunci?

— Mâine nu lucrez. Pe Nonienta Caile Poniente, lângă parcul Central, e un dancing cu jaluzele verzi. Se numeşte *Tropical.* Veniţi pe la şase. Atunci vom vorbi.

Se îndepărtă grăbită spre bar. Când Malko trecu pe lângă masa lui Reynolds, acesta îi spuse în engleză:

— Văd că aţi ochit deja ceva interesant…

Elena Gravidia avea o bună reputaţie… Malko murea de foame. Restaurantul ar fi descurajat şi un deportat. Ieşi. Şi aerul umed şi cald îl lovi în faţă. Pustiu în jur, nici un taxi, nici un trecător. Îl întrebă pe băiatul de la bagaje. „Da, în spatele parcării era un mic restaurant mexican, *Cazuelas.* Poate avea noroc.”

Malko se duse acolo. *Cazuelas* era încuiat. După ce bătu mai bine de cinci minute, cineva veni să-i deschidă, li fu

servită o ciorbă de peşte şi charrasco. Atmosfera oraşului mort îi păru apăsătoare. De abia aştepta ziua de mâine, să o întâlnească pe Elena Gravidia.

Capitolul IV.

Malko fu trezit brusc de o explozie violentă care zgudui geamurile. Ceasul arăta 2.20. Se ridică şi se apropie de fereastră. O coloană de flăcări ţâşnea din centrul comercial, de pe bulevardul Los-Heroes. Se culcă la loc, dar reuşi cu greu să adoarmă. În Salvador, violenţa nu era ceva abstract.

Se trezi pe la unsprezece, făcu un duş, se parfumă şi coborî.

— Ce a sărit în aer azi-noapte? între el la recepţie.

— Restaurantul *Ponderosa,* răspunse amabil funcţionarul. A fost ars în întregime. Din fericire, au murit doar două persoane. Subversivilor nu le place că bogaţii mănâncă bine…

Din acest punct de vedere, restaurantul de la *Camino Real* nu risca să fie distrus. Afară era îngrozitor de cald, iar până seara, când se întâlnea cu Elena, nu avea nimic de făcut. Era duminică şi ambasada SUA era închisă. Se hotărî să exploreze puţin oraşul. Bulevardul Los-Heroes era parcă puţin mai animat ca în ajun. Trecând prin faţa centrului comercial, văzu ce mai rămăsese din restaurant: un schelet de fiare răsucite. Puştii năvăleau în jurul maşinilor la fiecare semafor, încercând să vândă ziare, sau să şteargă parbrizul. Toţi. Erau desculţi, jerpeliţi şi şmecheri.

Malko se îndreptă spre centru. Topografia oraşului era foarte simplă. Totul era amplasat în jurul bulevardului central est-vest. La sud, şoselele nord-sud se numeau sud, iar la nord, nord. Străzile parafele cu Avenida Delano-Roosevelt erau Poniente la vest de bulevardul Los-Heroes şi Oriente, la est. Colinele care înconjurau centrul erau pline de mahalale denumite „colonii”, ceea ce nu schimba cu nimic mizeria care domnea acolo. Cu cât se îndrepta spre centru, inscripţiile politice se înmulţeau şi căldura devenea mai apăsătoare.

*

* *

Malko privea obloanele verzi cu vopseaua jupuită, prin care răzbătea vacarmul muzicii. *Tropical* ocupa o casă veche din lemn, în zona cea mai caldă din San Salvador. Pereţii murdari erau plini de igrasie, iar vizavi hotelurile în care se practica prostituţia ofereau ca supliment cohorte de gândaci.

Malko dădu la o parte câţiva gură-cască şi îi întinse portarului o hârtie de cinci colones. Salvadorianul îi ştampilă mâna stângă şi deschise uşa. Mirosul din interior ar fi pus pe fugă şi un sconcs.

Un amestec de sudoare, paciuli, jeg şi încă ceva. Orchestra venezueleană înghesuită pe o mică estradă făcea un zgomot asurzitor, iar căldura ar fi omorât şi o şopârlă. În jeans albi şi cămaşă cu mânecă scurtă, Malko era singurul „gringo”. În scurt timp, deveni centrul atenţiei. Cercetă ringul cu privirea, dar nu o zări pe Elena.

Ocheadele curioase ale femeilor stârneau şi mai mult ostilitatea făţişă a bărbaţilor. De câteva ori. Îl înghiontiră pe Malko, ca şi când ar fi căutat ceartă. Perechile dansau strâns lipite, în mirosul îngrozitor de sudoare acră. Malko ajunse în dreptul barului jegos şi comandă o Mărgărita, încercând să se piardă în mulţime. Câteva fete hidoase îl înconjurară. Peste tot. Tineri fumau ţigări cu marijuana, făcând aerul irespirabil. Din când în când, o pereche dispărea să facă dragoste. Bărbatul mergea înainte, mândru de erecţia lui, ca o femeie însărcinată de fătul ei.

Malko reperă rapid o mulatră solidă, cu pielea întunecată, purtând un jeans violet mulat şi un tricou negru. Se ondula languros în ritmul de salsa, la câţiva metri de el, împiedicându-şi partenerul să o conducă în mijlocul ringului. De fiecare dată când prindea privirea lui Malko, îi surâdea provocator, peste umărul partenerului, un tip cu mutră de docher, cu plete soioase şi cam botos.

Muzica se opri şi perechile se despărţiră. Elena încă nu apăruse.

Mulatra se pierdu în mulţime alături de partenerul ei, dar reapăru singură, câteva clipe mai târziu şi se aşeză lângă Malko.

— Nu dansaţi? îi spuse, surâzând provocator. Mirat că

vorbea engleza, Malko riscă o întrebare:

— Aştept o prietenă, pe Elena, care lucrează la *Camino Real.*

— Ah! zise ea, chelneriţa! N-am văzut-o astă seară. O cunosc. Locuieşte în La Fosa, ca şi mine.

Nu avu timp să-şi continue explicaţiile din cauza muzicii. Apăru docherul care o trase de mână, privindu-l furios pe Malko. Mulatra îi aruncă o ultimă ocheadă lipsită de echivoc şi se lipi de partener. Malko îşi făcuse o prietenă.

Comandă o altă Mărgărita, încercând să-şi tempereze nerăbdarea.

Unde să o găsească pe Elena Gravida? Nu-şi putea petrece noaptea într-o asemenea speluncă. Începuse deja să se scarpine.

*

* *

Căldura lipicioasă mărea decepţia lui Malko. Elena nu apăruse şi din cârciuma cu obloane verzi ieşeau clienţii, împrăştiind o duhoare de nedescris. Un autobuz trecu în trombă, adăugând atmosferei „parfumate” un nor de fum. Malko traversă piaţa spre Toyota parcată în faţa agenţiei Air France.

Auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. Mulatra în jeans mov alerga după el, surâzând răvăşitor.

— Elena nu venit? spuse mulatra.

— Nu, zise Malko.

— Opriţi-vă aici, spuse deodată fata.

Malko se supuse. Bulevardul era pustiu. Pe dreapta, o potecă în pantă se înfunda în mahala. Printre arbori, se distingeau câţiva plozi.

— Aici locuieşte Elena? întrebă el.

— Mda, zise mulatra, fără entuziasm. Se aplecă spre portieră, dar ea îl reţinu.

— Aşteaptă.

Se întoarse spre el, zâmbind provocator şi degetele cafenii îi desfăcură fermoarul, mângâind carnea.

— Nu eşti pederast, sper, spuse ea în spaniolă.

— Vreau să o văd pe Elena, insistă Malko.

— A plecat, zise fata. Eu sunt mai bună ca ea.

Vrând să-şi demonstreze afirmaţia, se aplecă şi cu o aviditate animalică, cuprinse cu buzele membrul lui Malko. Ca să stea mai comod, se aşeză pe podeaua maşinii. Când simţi că era momentul, îşi acceleră mişcările. După ce termină, se ridică şi oftă mulţumită.

— Ştiu unde stă, continuă fata. Dacă vrei. Te duc acolo. Nu-mi place autobuzul. E prea cald.

N-avu răgaz să ezite. Fata i se agăţase deja de braţ. În fond. De ce să nu profite de şansă?

Demară şi coti la dreapta pe Caile Delgado, urcând spre est. Fata părea încântată. Nu văzuse prea des gringo la *Tropical.*

— Sunteţi american?

— Da, zise Malko, vrând să nu se mai complice. Cum se face că vorbeşti engleza?

— Sunt din Belize. Locuiesc în colonia La-Fosa. Mă cheamă Linda.

La-Fosa era o mahala nenorocită. În partea de est. Lângă universitate. Malko era preocupat şi conducea prudent. După doi kilometri coti la dreapta, pe Avenida Guerrero. Care ducea în campusul universitar.

— Cunoaşteţi bine oraşul, se extazie mulatra, punându-şi mâna stângă pe coapsa lui Malko.

Degetele urcară, atingându-l într-un gest fără echivoc. Când Malko ajunse la Autostopista Norte. Mâna mulatrei obţinuse deja un rezultat apreciabil.

— Luaţi-o la stânga, spuse ea.

Părăsi Autostopista luând-o pe un bulevard cu două benzi. La stânga, un taluz înalt mărginea campusul, la dreapta, zări o mahala neluminată.

— Dă-mi cincizeci de colones.

Malko era furios că se lăsase prins în cursă şi în acelaşi timp dezamăgit. Se execută. Linda împături bancnota şi o ascunse în slip.

— Eşti un gringo frumos şi blond, spuse ea. Dacă mai ai chef de mine, vino până aici şi întreabă de mine.

Sări din maşină şi o luă pe cărarea spre mahala. Malko întoarse, îndreptându-se spre *Camino Real.* Se întrebă de ce nu venise Elena la întâlnire.

*

* *

Ambasada SUA, de pe Avenida Norte 25, părea un vestigiu de pe vremea Zidului Atlanticului: patru etaje de beton cenuşiu, înconjurate de garduri metalice cu porţi zăvorâte. Peste tot, pistolari cu ochelari negri, pe sub hainele cărora se ghiceau diverse tipuri de arme. Malko arătă permisul, tu percheziţionat o dată, încă o dată, fu controlat cu detectorul de metale de către un infanterist înalt cât un sequoia, ajungând în final în faţa unui bărbat blond cu ochi albaştri. Era pus la patru ace, cu o alură de dansator. Cămaşa cu mâneci scurte dezgolea antebraţele pline de tatuaje.

— Sunt Walter Dallas, spuse el. Nu v-am căutat sâmbătă pentru că eram la Santa Ana, unde subversivii s-au dedat la masacre…

Un zid enorm de piatră ocupa capătul holului ambasadei. Trecură pe un soi de pasarelă pentru a ajunge în biroul şefului agenţiei. O încăpere anonimă, cu o canapea şi trei fotolii. Malko fu servit imediat cu inevitabila cafea. Un bărbat doar în cămaşă, cu o mutră dură, băgă capul pe uşă şi se retrase imediat.

— Ambasadorul, spuse Walter Dallas. Un tip şic, dar cam dependent de „euforizante”: J&B şi coniac Gaston de Lagrange.

— E la curent cu misiunea mea?

— În parte, spuse Dallas.

— Îl cunoaşteţi bine pe Chacon? întrebă Malko.

— Sigur, zise Dallas. Am participat amândoi la mai multe misiuni. E un tip OK şi face treabă bună. Asta când nu-i stă mintea la femei. Mă rog…

Făcu un gest evaziv, semnificând că totul trecuse.

— Şi acum?

— Am pierdut legătura, l-am trimis mai multe mesaje colonelului Casanova şi Juntei, după povestea cu Romero. Mi-au spus că a părăsit ţara, dar se poate ascunde pe oricare plantaţie. Are destui prieteni, chiar şi în oraşe.

— Nu aveţi informatori?

— Ba da, recunoscu americanul, dar s-au axat în special

pe subversivi. În cercul celălalt e foarte greu de pătruns.

— Spuneţi că a avut multe femei…

Walter Dallas surâse.

— Sigur, vă pot prezenta o duzină. Fete sau femei amatoare de căpătuială, care însă s-ar lăsa mai degrabă tăiate în bucăţi decât să vă ajute să-l găsiţi. Se ştie că nu mai lucrăm împreună şi că facem presiuni asupra Juntei pentru liberalizarea regimului şi asta ne le place.

— El l-a ucis pe Oscar Romero?

— Asta spun cei de la Langley, zise prudent Dallas, dar militarii îl urau pe arhiepiscop. Ar putea fi şi ei amestecaţi. Cu alte cuvinte, Chacon e periculos. I se atribuie mai bine de o sută de crime de la începutul anului. Feriţi-vă.

— Ţin neapărat să-l conving să plece din Salvador, pleda Malko. Aş putea negocia aşa ceva?

— Poate, zise Walter Dallas pe un ton plin de îndoială, dar ar trebui mai întâi să punem mâna pe el.

— Fata de care mi-aţi vorbit. Elena… Trebuia să ne întâlnim aseară, dar mi-a tras clapa. Cine e?

— Una dintre informatoarele mele. În plus, Chacon o mai caută din când în când. Ar putea şti unde se află. Pentru câteva sute de dolari, vă va ajuta, l-am promis o viză pentru Honduras.

— Asta e tot?

— Pentru moment, da.

Oftă.

— Caraghioşii de la Washington cred că poţi lupta contra subversivilor cu copiii din corul bisericii. Evident, Chacon a cam sărit peste cal, dar e latin. Au fost alţii şi mai feroce… Mă rog! Peste trei luni mă întorc la Langley. M-am săturat de această ambianţă. Apropo, mâine vă voi trimite la colonelul Casanova, şeful Gărzii, ca să vă dea un permis de port-armă. Aici e mai prudent să fiţi în legalitate. Cei de la Langley mi-au spus că vă vor trimite tot ce trebuie, cu un tip de la Divizia Tehnică, care are paşaport diplomatic.

— Exact, spuse Malko. Apropo. Îl cunoaşteţi pe un anume Reynolds, un cameraman?

Walter Dallas se strâmbă.

— Mda. Tot timpul se învârte pe la facultatea de Drept.

Mă întreb dacă nu cumva e un castrist sub acoperire. A fost gata să fie expulzat în urma unui reportaj despre mişcarea de stânga.

Malko îşi aminti de manifestul din buzunar. Situaţia nu era strălucită.

Walter Dallas se uită la ceas.

— Mă duc la Junta, să văd ce prostii au mai făcut. Ne vedem mâine. Fiţi atent cu telefonul, ascultă totul şi cei de stânga nu sunt mai breji. Dacă un militar vă opreşte, nu vă opuneţi. Poliţia e şi mai periculoasă: agenţii au uniforme maron şi veste antiglonţ albastre. Sunt analfabeţi, speriaţi şi nu se tem că vor fi pedepsiţi.

Pe culoar, Malko întrebă:

— Cunoaşteţi ceva despre obiceiurile lui Chacon?

Dallas clătină din cap.

— Îi plac femeile. Asta e tot. Nu bea. Nu fumează. Nu joacă jocuri de noroc şi nu are încredere în nimeni. E un tip introvertit. Când nu dă vreo lovitură, face plajă şi agaţă femei.

— Şi reţeaua care îl susţine?

— Din ea fac practic parte toţi cei cu bani din Salvador. De fapt, conduce o organizaţie de ucigaşi. Finanţarea e asigurată de marii proprietari, armele şi suportul logistic de către Gardă şi armată. Este extrem de popular. Nu uitaţi că nu a ucis niciodată subversivi. Dacă bănuie că îi vreţi răul, nimeni nu va scoate o vorbă. Riscaţi să vă reducă la tăcere pe vecie.

Malko simţea transpiraţia curgându-i pe spate. Trecu prin faţa soldatului impasibil, ieşind în căldura copleşitoare. Spre deosebire de seara din ajun, circulaţia era intensă. Puştii vindeau ziare la fiecare semafor, ocoliţi de toate maşinile, autobuzele pline lăsau dâre negre în urma lor. O rafală se auzi în depărtare, dar nimeni nu întoarse capul.

Malko îşi continuă drumul spre centru. Străzile se intersectau în unghi drept ca în Statele Unite, dar erau mult mai murdare. Zidurile erau acoperite cu slogane răzbunătoare, care invadaseră chiar şi vitrinele. Trecu prin faţa catedralei. Un alt vestigiu al Zidului Atlanticului. Piaţeta din faţa bisericii era ciuruită de gloanţe de mitralieră grea,

urme ale ultimului schimb de „mesaje” dintre Gardă şi cei de stânga. Ici şi colo, câte o groapă în locul unui magazin: efectul unei bombe.

Nişte puşti se jucau într-un scuar de unde iarba dispăruse. Un autobuz trecu în viteză, fără să ţină seama de semafor, croindu-şi drum claxonând furios.

Trecu într-o doară prin faţa cârciumii cu obloane verzi, închisă la aceea oră, apoi se îndreptă spre hotel. Discret, se duse să arunce o privire la bar.

Nici urmă de Elena.

Ca să nu atragă prea tare atenţia, nu vru să întrebe de ea. Poate că nu lucra decât seara…

Urcă în cameră şi o sună pe Pilar de Molina. Nu era acasă, îşi lăsă numărul de telefon, rugând să-i fie transmisă invitaţia la cină, apoi coborî la piscină. Înainte de a lua legătura cu iezuitul indicat de David Wise, voia să epuizeze pista Elena.

*

* *

Girofarul maşinii poliţiei lumina intermitent parcarea de la *Camino Real.* Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Malko se întorsese la *Tropical.* Inutil: barul era închis lunea.

Malko îşi parcă Toyota şi se apropie de mulţimea care înconjura maşina poliţiei. Se strecură în primul rând. Pe asfalt zăceau cinci pachete, învelite în prelate mânjite de sânge. Zări două chelneriţe de la hotel, care plângeau în hohote.

Un poliţist fuma cu un aer indiferent. Malko se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat?

— Subversivii, zise celălalt pe un ton indiferent.

O ambulanţă îşi croi drum prin mulţime, claxonând cu putere. Infirmierii ridicară pachetele, punându-le pe tărgi. Fetele suspinară şi mai cu foc. Apăru apoi silueta înaltă a lui Peter Reynolds, cu camera în mână. Îl zări pe Malko şi se apropie de el.

— Aceasta face parte din folclorul obişnuit, zise el. Poliţia a primit un telefon că în parcare se află un cadavru. Informaţia s-a verificat. O fată ciopârţită în cinci bucăţi…

Bustul şi cele patru membre… Fusese torturată înainte. Avea sânii smulşi, la fel şi limba şi era arsă cu ţigara…

— De ce aici? întrebă Malko, având o presimţire îngrozitoare.

— E una din chelneriţele de la hotel, explică Reynolds. De asta se jeluie fetele. E frumoasa cu care aţi vorbit sâmbătă… Sper că v-aţi culcat cu ea, acum e prea târziu.

Uşile ambulanţei se închiseră. Lumea se împrăştia. Malko nu-şi putea lua ochii de la vehiculul care se îndepărta.

— Cine a făcut asta?

Reynolds ridică din umeri.

— Cine ştie? Subversivii, sau poate Mâna Albă… Părea totuşi o fată de treabă. M-am culcat cu ea o dată sau de două ori. Aici însă, nu se ştie niciodată. A fost probabil imprudentă. Bun, mă duc să beau o Mărgărita. Nu veniţi?

— Ba da, spuse Malko.

Intră în hol, încă năucit de groază.

Asasinarea Elenei Gravidia era oare o coincidenţă, sau era consecinţa întâlnirii pe care i-o fixase?

S-ar fi putut să fi stat de vorbă cu Chacon, iar acesta să fi interpretat în felul lui prezenţa lui Malko. În acest caz, soarta oribilă a Elenei Gravidia avea un sens foarte clar.

Enrico Chacon nu era dispus să stea de vorbă.

Capitolul V.

Pe biroul lui Walter Dallas se afla ziarul *La Prensa,* deschis la pagina 3. Deasupra fotografiei cu rămăşiţele Elenei Gravidia trona un titlu pe trei coloane.

Asasinată de necunoscuţi. Nu se ştie motivul.

Şeful agenţiei îl privi pe Malko şi spuse:

— Fata a fost atât de proastă, încât s-a dus la Chacon şi i-a spus că un „yankeu” nou venit în oraş luase legătura cu ea. În cruzimea lui, a găsit prilejul să ne dea astfel un avertisment.

Malko gândea cam la fel. Relatarea oribilului asasinat se pierdea în şirul lung al celor ucişi zilnic de „necunoscuţi”. Numai faptul că fusese ciopârţită meritase o fotografie. Ambasadorul Statelor Unite asista şi el la discuţie, mut şi reprobator. Clătina doar din cap.

— Sunt nişte animale!

Era de atâta timp în America Latină, încât avusese timp să se convingă. Malko dormise puţin şi prost. Încă o dată. Afacerea începea rău. Walter Dallas părea şi el obosit. Malko îi căută privirea şi întrebă:

— Nu cumva s-a comis o indiscreţie? Cine ştia că e informatoarea dumneavoastră?

— Nimeni, răspunse americanul, altfel ar fi fost moartă de mult. E posibil ca doar faptul că aţi stat de vorbă cu ea să fi fost de ajuns.

Un declic se produse în mintea lui Malko.

— În afară de dumneavoastră, de ambasador şi de David Wise, nimeni nu ştie că am venit aici să mă ocup de Chacon. Aveţi secretară?

— Nu e la curent, murmură cam nervos Walter Dallas. Elena Gravidia a fost imprudentă. Probabil a pus unele întrebări şi Chacon a vrut să ştie mai multe. La spital mi-au spus că a fost torturată cu ţigara, cu maceta şi că i-au fost amputate degetele mari. L-a fost tăiată limba. În timp ce încă mai trăia.

Malko îşi alungă din minte chipul zâmbitor al Elenei

Gravidia.

— Trebuie să găsim o altă pistă.

Walter Dallas împături ziarul.

— Zău că nu ştiu cum.

— Aşteptaţi, zise ambasadorul. Există un neamţ, Otto Greder, sau Gruder, care conduce Serviciul de Siguranţă. Mi se pare că îl cunoaşte pe Chacon.

— Mda! zise Walter Dallas, dar nu e prea serios.

— Mai bine decât nimic, remarcă Malko. Cine e?

— Un aventurier, spuse americanul. Pe vremuri, în Nicaragua, era alături de Somoza. Aici a creat o organizaţie locală care închiriază gărzi de corp. E foarte legat de extrema dreaptă. Vă puteţi duce la el din partea mea. Are biroul pe Paseo General Escalon, în clădirea unei discoteci, *Bufniţa.* Trebuie apoi să treceţi pe la Gardă. Colonelul Casanova vă aşteptă pentru permisul de port-armă... l-am dat numele dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Malko. Poate că nu era totul în zadar.

*

* *

Paseo General Escalon, un bulevard larg şi rectiliniu, care urca în pantă spre vest, în partea mizerabilă a centrului, era mărginit de cinematografe, restaurante, vile înstărite şi magazine.

Rulând încet, Malko zări pe stânga o firmă pe care era desenată o bufniţă, în dreptul unei clădiri albe. Parcă şi intră în imobil. Nici un semn că acolo era Serviciul de Siguranţă... Bătu la uşa unui birou şi o secretară îl îndrumă, privindu-l neliniştită.

— Ultima uşă la capătul culoarului.

Un zidar refăcea zidul de lângă uşa din sticlă, prevăzută cu un vizor dreptunghiular. Sună, dar nu răspunse nimeni. Probabil era nevoie de un cod. Zăbovi cu degetul pe sonerie. În sfârşit, de cealaltă parte a vizorului apărură doi ochi negri.

— Da, domnule.

— Domnul Otto?

— Cine întreabă?

— Un prieten al domnului Walter Dallas.

Cu un zgomot sec, vizorul se închise. În spatele lui Malko o uşă se deschise cu brutalitate. Apărură doi pistolari. Unul agita un Colt 45 automat, celălalt un Beretta prevăzut cu surdină. Fără milă, îl lipiră pe Malko de zid şi îl percheziţionară rapid. Frumoasă primire. Uşa de sticlă pivotă şi fu împins înăuntru. Birourile păreau devastate de cutremur. Un alt zidar refăcea o fereastră. Într-un colţ erau îngrămădite mobile făcute zob. Doar un birou mai rămăsese întreg. Un bărbat cam de cincizeci de ani stătea tolănit pe un fotoliu, cu picioarele pe birou, purtând eternele ghete mexicane. Avea o statură atletică, trăsături marcate şi părul blond. Prin deschizătura cămăşii se zărea pieptul păros. În faţa lui tronau un pistol mitralieră MPS şi două încărcătoare. Alţi trei pistolari ocupau ultimele scaune întregi. Păreau veseli ca nişte furuncule. Ochelarii întunecaţi le dădeau un aer neliniştitor. Blondul îl privi pătrunzător. Îşi dădu părul pe spate şi spuse tărăgănat. Într-o engleză cu accent gutural:

— Cine sunteţi? Nu e indicat să veniţi aici fără să fiţi invitat...

— Malko Linge, un prieten al lui Walter Dallas. Am nevoie de o informaţie.

Vorbise în germană. Otto Gruder se destinse imperceptibil, aprinse o ţigară, scrutându-şi vizitatorul şi indicându-i un fotoliu de lemn, căruia îi lipsea un braţ. Malko se aşeză şi zări un alt MPS pe birou.

— Sunteţi nou, pe aici?

— Doar în trecere. Neamţul clătină din cap.

— Valea, cât mai repede! Nenorocită ţară. Eu mă car. Aţi văzut? Au venit alaltăieri pe la cinci. Nişte tipi din mişcarea de stânga, FAPU, cu grenade şi puşti. Am lichidat doi, dar ne-au ucis un om. Încă puţin şi o luam pe coajă. Purtau uniformele Gărzii... Se vor întoarce, aşa că mă mut în Guatemala. Voi coordona activitatea de acolo.

— Cu ce vă ocupaţi?

Otto Gruder surâse.

— Cu protecţia. Trei sute de dolari pe lună pentru un tip care se va lăsa ucis în locul dumneavoastră. În plus, o masă pe zi. Sau oferim protecţie totală, cu informatori în casa

celor care vă poartă sâmbetele. E convenabil, vă puteţi reţine din timp o parcelă la cimitir. (Oftă.) M-am săturat. Prea mult pentru nervii mei.

Părul lung, de un blond spălăcit, îi cădea într-o meşă pe faţă, făcându-l să semene cu Hitler. Avea pielea plină de broboane şi nasul prea lung, dar nu-i lipsea totuşi farmecul. Doi pistolari dispărură. Otto Gruder căscă şi întrebă:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Ar fi ceva, spuse Malko. Îl caut pe Enrico Chacon.

Otto Gruder îl privi neliniştit pe cel de-al treilea pistolar şi îi spuse lui Malko pe un ton scăzut:

— Gura!

Apoi continuă pe un ton normal:

— E vremea mesei. Nu am des ocazia să văd compatrioţi. Vă invit la *Bodega,* e cel mai curat restaurant şi au şi languste. Trebuie să-mi cheltui banii. Dacă plec din Salvador, nu mai au nici o valoare.

Se aplecă, îi spuse ceva pistolarului, înfăşură unul dintre pistoale într-o pânză maronie, îl puse sub braţ şi o luă înaintea lui Malko. Ieşi, după ce privi prudent prin vizor. Pe coridor, rânji:

— Oricum, tot trebuia să spăl putina. Vecinii au făcut o petiţie. E a treia oară când clădirea e atacată din cauza mea. A sărit în aer şi discoteca…

Înainte de a traversa Paseo, inspecta cu grijă maşinile parcate. Era un tip prudent. *Bodega* era vizavi, dar Malko transpiră copios înainte de a ajunge acolo. Micul restaurant era complet pustiu, dar atmosfera era plăcută. Aparatul de climatizare funcţiona la maximum. Din uşă, Otto întrebă:

— Aveţi languste astăzi?

— Da, da, domnule Gruder, zise patronul slugarnic.

Se instalară la masă, neamţul cu faţa spre uşă. Alături, pe scaun, pusese pistolul, cu piedica trasă. Li se aduse vin chilian. Gruder umplu paharele şi îl ridică pe al său.

— Pentru victorie!

Malko toasta şi el. Neamţul bău vinul dintr-o înghiţitură. În ochii albaştri şi reci luci o undă de veselie.

— Îl căutaţi deci pe Enrico Chacon, spuse el. Original. Cunosc o duzină de tipi care îl caută şi ei ca să-l fiarbă de

viu, pe cât posibil, după ce i-au smuls testiculele. Mai întâi, de ce îl căutaţi?

— Sunt însărcinat să-i cer să părăsească ţara, spuse Malko. Din partea guvernului american…

Neamţul îşi dădu părul pe spate şi izbucni într-un râs ascuţit, privindu-l jucăuş.

— N-am mai auzit ceva atât de comic! Vă imaginaţi că vă va asculta? Aici, pentru toţi exaltaţii din extrema dreaptă e un Dumnezeu, un tip care le împărtăşeşte ideile. Toţi ofiţerii din Gardă şi din armată s-ar lăsa tăiaţi în bucăţi pentru el… N-are decât să pocnească din degete şi orice fată îi cade la picioare. Cine v-a vândut o asemenea prostie?

Malko nu răspunse. Nu-i putea spune neamţului adevărul. Acesta continuă:

— Dacă aţi contat pe mine ca să vă ajut să daţi de urma lui Chacon, n-aţi picat bine. Ţin la pielea mea. Am avut destul de-a face cu subversivii. Poate fi însă localizat uşor. Spuneţi-i colonelului Casanova, şeful Gărzii, că îl căutaţi. Sunt amici la toartă. Ar fi mai bine să precizaţi că vreţi să-i înmânaţi o medalie, altfel…

Izbucni în hohote de râs, trecându-şi indexul peste gât, într-un gest scurt şi expresiv… Văzând mutra lui Malko, continuă în germană:

— Prietene, după privire îmi dau seama că nu eşti un burghez. Lasă baltă afacerea asta prostească. Hai mai bine cu mine în Guatemala.

— Nu pot, spuse Malko. Chiar nu-mi puteţi spune nimic despre el?

Otto Gruder îşi mai puse un pahar de vin chilian şi spuse mai calm:

— Ba da. La începutul anului, locuia în cartierul San-Benito, lângă o tabără militară. Îşi schimbă însă des casa. Pot să vă spun că are un Cadillac Seville azuriu pe care îl adoră şi vreo şase metrese, toate fete pline de bani, care îl ajută şi îl linguşesc. Poate fi oriunde: în cartierul San Francisco, în San-Benito, sau în Escalon, acolo unde nu veţi pătrunde niciodată…

— El l-a ucis pe Oscar Romero?

O lucire amuzată şi plină de interes sclipi în ochii albaştri.

— Sunteţi, deci, bine informat. Sigur că el a fost. Cunoaşteţi un altul care să aibă curajul să împuşte un arhiepiscop chiar în timpul slujbei. Într-o ţară catolică 90%? Pot să vă spun că în aceeaşi seară, ofiţerii din Junta au dat o petrecere formidabilă, sărbătorind moartea Câinelui Roşu. Nu ei îi vor face necazuri lui Chacon.

Americanul surâse.

— Ştiţi ce i-a făcut unuia care a vrut să-l denunţe? L-a anesteziat şi i-a deschis stomacul cu lama. După ce nenorocitul s-a trezit, l-a râcâit pe dinăuntru… până a spus tot. După ce a ajuns la spital, l-a ucis. Purta un costum alb imaculat şi avea un Magnum 357. Haideţi, lăsaţi-o baltă!

— Mulţumesc, spuse Malko, dar sunt obligat să continuu.

Otto Gruder îl cuprinse pe după umeri, într-un gest afectuos.

— Dragul meu prieten, nu ştiu de fapt cine eşti… Poate un neguţător de moarte subită, ca mine, dar îmi eşti simpatic. M-am simţit bine vorbind în limba mea, aşa că dă-mi voie să-ţi spun ceva: am cincizeci şi cinci de ani. În 1945 eram în Divizia Sepp Dietrich. Am venit practic pe jos de la Moscova la Berlin. Am primit crucea de fier şi am fost citat de trei ori. În 54, luam în piept obuzele la Dien Bien Phu. Mă angajasem în Legiunea Străină, sergent major. Am fost medaliat şi luat prizonier de vietnamezi. În 74, am fugit din Angola, înainte ca negrii din MPLA să mă facă bucăţi. Anul trecut, am plecat din Managua la timp. Dacă n-aş fi făcut chetă cu pistolul, n-aş fi avut bani de avion. Credeţi-mă, simt mirosul de moarte sau de catastrofă. Plecaţi mai repede de aici, înainte de-a fi prea târziu. Îmi păreţi încăpăţânat, aşa că vă mai spun ceva: e adevărat că nu ştiu unde se află Chacon; dar vă vând un pont, care s-ar putea să fie un paşaport pentru infern… Ştiu un tip care în mod sigur e de partea dumneavoastră: Abelardo Martinez. Ieri mi-a cerut să-i asigur protecţia. Aflase că e pe lista lui Chacon.

— De ce? întrebă Malko simţind un junghi în piept.

Martinez are mai multe plantaţii de cafea. Fost ministru al Economiei, în timpul politicii „liberale” a Juntei, a hotărât să ridice salariul lunar al muncitorilor agricoli de la cincizeci,

la şaizeci de colones... Ceilalţi proprietari au făcut gură, spunând că ruinează ţara. Pentru că n-au reuşit să-l facă se răzgândească, au transmis „problema” lui Chacon. Pentru el, oricine face placul stângii e comunist de trei generaţii.

— Îl veţi proteja?

— Nu, nu. V-am spus că plec. L-am trimis la concurenţă. Căutaţi-l pe Martinez din partea mea, dar nu discutaţi problema la telefon. Când sunaţi la uşă, nu faceţi gesturi bruşte. Poftiţi...

Mâzgăli un număr de telefon pe o bucată de hârtie şi i-l întinse lui Malko.

— Hotărât lucru, americanii sunt nişte tipi curioşi. Tot timpul îşi schimbă părerea. Înainte îi ucideau pe comunişti, acum îi sărută pe gură. Mult noroc! Dacă ajungeţi vreodată în Guatemala...

*

* *

Numărul dat de Otto Gruder suna în gol. Malko o căută din nou pe Pilar de Molina. De această dată era acasă.

— Când aţi vrea să cinăm? întrebă Malko.

Simţi o reţinere imperceptibilă în vocea de la capătul firului.

— Nu ştiu, spuse fata. Poate sunt liberă astă seară. Mă mai puteţi suna?

— Sigur, zise Malko. Pe la şapte?

Era trei după-amiaza şi căldura devenise insuportabilă, încercă să-l găsească pe colonelul Casanova, dar o voce cavernoasă îi spuse că şeful Gărzii lipsea toată ziua. Malko îl putea căuta a doua zi dimineaţă. Un elicopter al Gărzii se rotea deasupra centrului, ca un bondar. În depărtare se auzi o rafală. Malko încercă să ia legătura cu reverendul Cesar Juarez, dar nu reuşi. „Artileria” sa întârziase şi ea. Nu avea decât să ia o pauză. Putea chibzui foarte bine şi la piscina hotelului *Camino Real.*

*

* *

Apa era o supă caldă, iar la soare nu se putea sta. În afară de Malko, nu era nimeni la piscină. La un moment dat, în vegetaţia grădinii, zări un spectacol insolit. Un bărbat

călare, galopa pe peluze! Înainte să-şi poată reveni din surpriză, auzi o voce de femeie în spatele lui:

— E grădinarul. Ce nebun…

Se întoarse, dând nas în nas cu o tânără în costum de baie vişiniu, cocoţată pe nişte tocuri imense. Corpul era suplu, dar bine garnisit în anumite zone. Chipul triunghiular era al Rosei, activista de stânga care îi dăduse un manifest. La soare, buzele păreau şi mai groase.

— Bună! zise ea. Ce mai faceţi?

— Mulţumesc, bine, răspunse Malko.

Fata puse alături poşeta de pe umăr şi se aşeză sub umbrelă.

— Aveţi grijă de poşeta mea?

— Sigur.

Plonja cu graţie în piscină. Malko remarcă un plasture pe piciorul stâng. Fata se întoarse, cu costumul mulându-se pe sânii superbi şi se întinse la soare, ca o şopârlă. Suspinând de plăcere.

— Ce bine e! Acasă eram atât de săraci, încât n-am văzut marea până la cincisprezece ani. N-aveam bani de autobuz…

— Se pare că acum vă merge mai bine, remarcă Malko. Cu ce vă ocupaţi?

— Cu revoluţia, zise Rosa simplu. Luptăm împotriva oligarhiei, pentru victoria poporului.

Adoptase un ton emfatic, aproape comic, dar în ochi îi lucea convingerea. Privirea i se întunecă şi adăugă pe un ton mai sec:

— N-ar fi trebuit să vă spun. Lucraţi pentru „yankei”. Amesteca spaniola cu o engleză pitorească de bucătăreasă.

— În ce constă revoluţia? Întrebă Malko, amuzat de atâta patos.

— Pregătim insurecţia armată, zise calmă Rosa. La sfârşitul verii. Eu distribui manifeste, stau de vorbă cu ziariştii şi îi conduc la centrul de coordonare naţională a maselor de la Universitate. Fac propagandă.

— Bine, dar în această ţară e periculos!

Rosa izbucni în râs.

— Desigur! Un câine fascist a tras în mine săptămâna

trecută, când mă întorceam acasă. Glonţul m-a lovit în picior. Am ripostat. Sunt în permanenţă înarmată.

Îşi strecură mâna în poşetă, dând la iveală patul unui pistol automat, pe care îl puse mândră la loc. Apoi spuse dispreţuitoare:

— Nu mi-e teamă să ucid. Când aveam cincisprezece ani, un prieten de-al tatălui meu m-a violat. L-am ucis.

Câtă gingăşie! Malko începea să simtă arsura soarelui. Se întreba dacă Rosa nu-i putea fi de ajutor. Ea fu cea care făcu primul pas.

— Aş putea face duş la dumneavoastră? întrebă ea. Toţi prietenii mei sunt plecaţi... Locuiesc prea departe, cam o oră cu autobuzul. Nu vă deranjează?

— Deloc, afirmă Malko.

Fata îşi luă rochia de pânză şi îl urmă pe Malko.

*

* *

— Gata, am terminat!

Malko ridică privirea de pe harta San Salvadorului, pe care tocmai o studia. Rosa ieşise din baie. Un val de adrenalină îl invada. În afară de escarpeni, era complet goală, ţinând cu neglijenţă costumul de baie în mână. Pielea foarte albă, sânii plini şi grei şi triunghiul pântecului, o făceau ispititoare. În ochi îi lucea o undă maliţioasă:

— Cum mă găsiţi? întrebă ea. Sunt mai frumoasă decât târfele acelea de blonde „yankee”?

Se apropie, răsfirându-şi părul şi împingându-l pe Malko în faţă cu sânii. Era probabil un gest revoluţionar. În plus, se parfumase copios cu Jacques Bogart...

I se aşeză calmă pe genunchi şi îl sărută, cuprinzându-l pe după ceafă. Corpul proaspăt şi încă umed, era ferm şi degaja electricitate.

Fata se ridică, trăgându-l şi pe Malko şi lipindu-se de el. Îşi ondula şoldurile şi îl zgâria pe ceafă, îmbrăţişându-l ca un câine lipsit de afecţiune. Îşi exprima atât de viu dorinţa, încât se treziră deodată întinşi pe pat. Fata se ghemui între genunchii lui Malko, învăluindu-i membru cu buzele groase. Malko crezu că voia să-l satisfacă aşa. Dar fata se ridică şi se urcă peste el, lăsându-se pătrunsă lent. Îşi mişca buzele

de plăcere. Rămase nemişcată o clipă, cu unghiile înfipte în şalele lui Malko. Apoi începu să se agite, gemând şi mormăindu-i la ureche obscenităţi în engleză şi în spaniolă. Când totul se sfârşi, se desprinse de el, întinzându-se pe spate.

— Acum, regulează-mă!

Îl cuprinse cu braţele şi cu picioarele. Când Malko o pătrunse, Rosa tresări ca electrocutată, apoi se agăţă de el ca o înecată şi începu să urle.

Îşi stăpânea cu greu strigătele şi Malko crezu la început că suferă, dar când îşi încetini mişcările, fata gemu:

— Nu, nu, continuă!

Amândoi erau scăldaţi în sudoare. Fata îşi trase sufletul, apoi se răsuci, aşezându-se în patru labe, într-o postură care nu mai lăsa loc de îndoială. Când Malko o pătrunse, începu să urle ca o sirenă, până când simţi că Malko se goleşte în ea. Rămase ţeapănă, suflând ca o locomotivă, cu gura deschisă şi cu mâna între picioare. Nu s-ar fi zis că într-un corp atât de micuţ zăcea atâta energie…

Îşi aranja şuviţele umede şi îl privi fix pe Malko.

— Eşti un amant bun, spuse ea mai liniştită. Îmi place să fac dragoste cu străinii..

— Câţi ani ai? întrebă Malko.

— Optsprezece.

— Ai avut mulţi amanţi?

Rosa surâse lacomă şi scoase un soi de nechezat.

— Destui. Toţi străinii care au venit aici de la insurecţie, mai ales ziariştii.

— De ce faci dragoste cu ei? Nu-i alegi?

— La ce bun? zise ea. Pentru mine, toţi sunt buni. Sunt amabili şi mă satisfac. Îmi place să fac dragoste. Înainte, credeam că sunt frigidă. Revoluţia m-a eliberat. Acum vreau să juisez cât mai mult înainte să mor. Ştiu că voi muri tânără.

— De ce?

— Fata se întinse cu voluptate.

— Pentru că Mâna Albă m-a condamnat la moarte. M-au ratat o dată, dar până la urmă vor reuşi, indiferent câţi ucid eu.

Malko profită de ocazie.

— Cei din Mâna Albă l-au ucis pe Oscar Romero?

— Sigur că da! De unde ştii?

— Oh, mă cam pricep la politica locală, spuse el. Citesc ziarele.

— Se pare că vrei să cumperi cafea, spuse ea.

— Nu cafea, o corectă Malko, ci plantaţii de cafea.

— De asta ai venit în San Salvador?

— Desigur.

Remarcă schimbarea din vocea fetei, care se asprise. Politica o transforma.

— Ştii ce fac „yankeii” în ţara noastră? întrebă ea brusc.

— Nu, spuse Malko.

Ea râse ironic.

— Cum aşa? Nu ştii că luptă împotriva intereselor poporului, că ajută oligarhia? Au pus la dispoziţie elicoptere ca să ne asasineze camarazii care se ascund pe coline.

— Nu ştiam, afirmă Malko.

Tot în pielea goală, Rosa sări din pat. Malko se gândi că voia să ia o ţigară din poşetă, dar fata se întoarse, îndreptând spre el un Beretta de 9 mm. Ca să nu lase vreo îndoială asupra intenţiei, manevră piedica, băgând un glonţ pe ţeava.

— Acum că m-ai satisfăcut, câine fascist, spuse ea isterică, ai să-mi spui de ce a fost asasinată Elena Gravidia. Dacă refuzi să răspunzi, îţi trag un glonţ drept în testicule, pederastule.

Capitolul VI.

Simţind un nod în stomac, Malko se sili să rămână nemişcat, îşi dăduse seama de temperamentul Rosei şi nu ţinea să o împingă la gesturi fatale. Fata se apropie de el, cu ochii scânteind de furie şi îi propti pistolul chiar sub ombilic.

— Hai, regulează-mă, zise ea. Nu te mai exciţi? Credeai că te culci cu o revoluţionară şi gata? Câine fascist! Ştiu cine eşti. Un spion „yankeu”. Din cauza ta a murit Elena. Eşti prieten cu Chacon. Aşa ucide el oamenii…

Mare încurcătură. Malko nu îndrăznea să o înfrunte. Rosa strângea atât de tare pistolul. Încât încheieturile i se albiseră. Un sfert de milimetru şi degetul care apăsa pe trăgaci, i-ar fi trimis lui Malko un glonţ în pântec. Îşi dădu seama că trebuie să joace totul pe o carte. Nu avea nici un argument cu care să o convingă pe Rosa, în starea în care se afla. Întâlnirea lui cu Elena nu trecuse neobservată.

— Intră, strigă el.

Rosa întoarse capul spre uşă. Braţul drept al lui Malko se destinse cu viteza fulgerului, apucând pistolul. Urlând de furie, Rosa apăsă pe trăgaci şi cocoşul armei îl ciupi dureros pe Malko de mână. O scurtă răsucire, arma căzu pe podea şi Malko o înhaţă. Îi scoase încărcătorul şi cartuşul de pe ţeava şi i-l întinse Rosei.

Trucul, vechi de când lumea, funcţionase. Fata urlă şi se trase înapoi, luând o poză teatrală.

— Ucide-mă. Fascistule, nu mi-e frică.

Rosa era distractivă pentru o perioadă scurtă, dar altfel devenea obositoare.

— Mai fă un duş, spuse Malko. Nu sunt prieten cu Chacon, din contră, mă aflu aici ca să scap ţara de el.

În situaţia în care acoperirea de negustor de cafea începea să se clatine, era mai bine să o atragă pe fată de partea lui… Rosa îl privi cu un amestec de neîncredere şi oroare.

— Tu. Un gringo! Chacon lucrează pentru „yankei”.

— Nu e chiar aşa de simplu, explică Malko răbdător. Americanii s-au săturat de Chacon. Ştiu că l-a ucis pe Oscar Romero şi nu le-a convenit. M-au trimis să-i spun să părăsească ţara.

— Te va ucide, spuse Rosa fără ezitare, asta dacă nu mă minţi.

Era totuşi impresionată de ce auzise. Malko simţi că venise momentul să dea lovitura. Luă pistolul de pe pat, îi montă încărcătorul şi i-l întinse Rosei.

— Ţine-l. Dacă nu mă crezi, ucide-mă.

Tulburată, fata luă arma. Bărbăţia avea mare trecere în America Latină. În plus, judecând la rece, era cam dificil să ciuruiască un bărbat care îi dăruise atâta plăcere.

— Atunci cine eşti?

Prea greu pentru mintea ei puţină. Atmosfera se destinsese. Malko îi repetă, vorbind rar, ca unui copil.

— Lucrez pentru „yankei”, dar nu pentru cei răi. Sunt duşmanul lui Enrico Chacon. Îţi jur. A ucis-o pe Elena, ca să nu ajung la el.

Rosa mormăi plină de ură.

— Câinele! Am să-i smulg testiculele cu unghiile şi am să i le dau să le mănânce.

Cu un gest brusc, aruncă pistolul pe pat şi se repezi la Malko, îmbrăţişându-l şi frecându-şi pubisul de pântecul bărbatului.

— Te rog să mă ierţi, spuse ea. Adineauri m-am prefăcut. Credeam că te voi ucide. Acum, ia-mă, ia-mă!

Ce avea să se petreacă atunci când nu simula? Rosa se dădu înapoi, sprijinindu-se cu spatele de birou şi îl trase după ea. Dădu capul pe spate, privind pe fereastra prin care se zărea clădirea albă a băncii, pe trotuarul opus al bulevardului Los-Heroes.

— Priveşte! izbucni Rosa. Or să vadă toţi cum facem dragoste!

Simţind că Malko o penetrează, strigă sălbatic şi începu să urle ca o sirenă. Probabil că tot hotelul asculta la uşă. Rosa se rostogolea pe lemnul biroului, izbindu-se cu capul de zid şi înfigându-şi unghiile în carnea lui Malko. În clipa finală, urlă ca strânsă de gât şi rămase inertă. Dubla

performanţă o obosise cumplit. Ar fi fost în stare să facă şi un mort să ejaculeze. Acoperită de semne roşii, se scutură cu un surâs senzual.

— Acum am juisat cu adevărat, spuse ea, dar trebuie să ne gândim la lucruri serioase. Caută-mă mâine.

— Unde?

— La facultatea de Drept de la Universitate. Întrebi de mine. Există un centru de permanenţă. Dacă nu minţi, te vom ajuta. Nimeni pe lumea asta nu vrea să-l vadă mort pe Enrico Chacon mai mult ca noi.

Se strecură în baie, apăru imediat şi se îmbrăcă într-o clipă. Malko o contempla perplex. Oare cât de utilă putea să-i fie?

— Cunoşti pe cineva care îl ştie pe Chacon?

— Nu, scuipă ea cuvintele. Dacă aş fi cunoscut, nu mai trăia până acum.

Nu era cea mai bună metodă de a obţine informaţii. Fata se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe gură.

— Mâine dimineaţă, da?

Uşa pocni în spatele ei. Malko oftă uşurat. Ce mai tornadă! Sună telefonul. O voce mieroasă şi timbrată spuse:

— Domnul Malko Linge?

— Da.

— Sunt părintele Cesar Juarez. Cred că m-aţi căutat. Malko fu gata să strige de bucurie. Avea noroc.

Aş vrea să ne întâlnim imediat, spuse el. O scurtă tăcere, apoi vocea zise:

— Veniţi acum, dacă vreţi. Sunt la episcopie, pe Caile El-Algondon, în colonia Bernal.

Malko făcu un duş înainte, ca să scape de mirosul de desfrâu. Lucrurile începeau să se mişte. Cam în toate direcţiile, dar într-o ţară atât de nebună ca Salvadorul, nu trebuia să se mire.

O singură întrebare îl ardea: oare Enrico Chacon îi ghicise adevăratele intenţii?

*

* *

Pereţii camerei în care aştepta erau. Împodobiţi cu

desene naive trimise din toată lumea şi cu poezii preamărind martiriul lui Oscar Romero, arhiepiscopul de Salvador.

Un perete întreg era ocupat cu un poster enorm al celui asasinat.

Malko de-abia îl auzi pe părintele Cesar Juarez intrând. Nu purta sutană, avea părul drept, ochelari cu montură fină şi părea exact ce era: un iezuit, li întinse lui Malko o mână moale şi albă. Episcopia ocupa un vechi imobil, al cărui interior semăna cu o mănăstire. Era fostul cartier general al lui Oscar Romero.

Cesar Juarez se aşeză în faţa lui Malko. Frecându-şi încetişor mâinile albe şi întrebă cam rece:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Linge?

Malko ezită. Era dificil să-i spună aşa, din senin, unui preot că venise să-şi asasineze semenii.

— Cred că vizita mea v-a fost anunţată, spuse el. Cesar Juarez înclină din cap.

— Într-adevăr, dar nu mi s-a precizat scopul.

— Părinte, spuse Malko, am venit să încerc să-l conving pe Enrico Chacon să părăsească Salvadorul. Administraţia americană a aflat cât rău a făcut acestei ţări. Sigur, nu depinde de ea, dar braţul nostru este lung. Cred că nu putem conta pe forţele locale… Mă aflu deci în căutarea lui. Poate mă ajutaţi să-l găsesc.

Cesar Juarez asculta, cu capul într-o parte, ca o pasăre. Răspunse pe un ton mieros:

— Nu există decât o cale de-a face să înceteze crimele acestui Chacon. Domnul a spus: „Cine ridică sabia, de sabie va pieri”. Cel care va pune capăt acestei mizerabile vieţi, va avea parte de recunoştinţa şi rugăciunile tuturor credincioşilor acestei ţări nenorocite. Dumnezeu va fi iertător.

Un răspuns cam echivoc, dar tot atât de adevărat era că într-o ţară unde era ucis un arhiepiscop în timpul slujbei, nimic nu era normal.

— Aveţi dreptate, zise Malko, dar ca să-l facem să-şi plătească crimele, trebuie mai întâi să-l găsim.

Un licăr de neîncredere sclipi în spatele ochelarilor cu

montură fină ai lui Cesar Juarez.

— Ce argument intenţionaţi să folosiţi ca să-l convingeţi? întrebă iezuitul. Banii, ameninţarea, convingerea?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Depinde de împrejurări. Trebuie însă să-l găsesc pe Chacon. Sunt sigur că aveţi nenumărate surse de informaţie.

— Înţeleg, zise iezuitul reticent, dar e vorba de o problemă delicată şi internă. Cred că ştiţi că statutul meu îmi interzice să intervin direct. Cu toate acestea, dacă aflu ceva…

Iezuitul se ridică, dându-i de înţeles că întrevederea luase sfârşit. Însoţindu-l pe Malko pe coridor, spuse:

— Acest Chacon a făcut atâta rău! Oscar Romero nu era prima lui victimă. Anul trecut în mai – luna Fecioarei – l-a împuşcat în biserica Santa-Ana pe reverendul Alfonso Mavarro Oviedo. Dumnezeu să-l odihnească. Arhiepiscopul nostru l-a excomunicat pe asasin… Nu ştia că avea să-i cadă şi el victimă.

— Sunteţi sigur că a fost el?

Cei doi ieşiră pe Caile El-Algondon. Iezuitul îi întinse mâna lui Malko.

— Chacon era doar spada. Mergeţi cu Dumnezeu!

Malko rămase perplex. Era evident că Chacon era inamicul numărul unu al bisericii şi cu toate acestea, iezuitul îl respinsese. De ce?

*

* *

Pilar de Molina nu avea nimic comun cu creatura zăpăcită şi transpirată întâlnită la aeroport. Cu rochia mulată, părul căzând în valuri pe umeri şi machiajul puternic, părea ieşită din paginile revistei *Vogue.* Malko o sunase la întoarcerea de la episcopie şi ea confirmase invitaţia.

Îl aştepta în faţa hotelului *Camino Real,* într-o superbă Toyota 2800 albă, valorând cât salariul pe trei secole al unui muncitor agricol salvadorian. Interiorul maşinii era impregnat de parfumul fetei, greu şi cu iz de mosc. Fără să-i ceară părerea lui Malko, ea se îndreptă spre Paseo General Escalon.

Cu rochia ridicată pe coapsele bronzate, cu gesturile

precise şi cu privirea calmă, semăna cu o americancă. Poposiră într-un restaurant mexican care avea un gard antigrenadă şi un pianist ce cânta piese romantice. Singurul punct slab era mâncarea. Nimic altceva decât o bucată de carne tare. Patronul se scuză:

— Înţelegeţi, nu mai avem clienţi…

Cu mult sos picant, mergea. Pilar de Molina îl contempla pe Malko bând pahare întregi de vin chilian. Cearcăne vineţii umbreau ochii negri.

— Ce aţi făcut până acum? întrebă Malko.

Dragoste, spuse tânăra oftând încântată. M-am întâlnit cu o fostă „legătură”.

— De ce nu sunteţi împreună?

— A plecat în Guatemala să cumpere o casă. În plus, ne-am cam certat. Şi dumneavoastră? Aţi găsit plantaţii de cafea?

— Încă nu, spuse Malko.

— De ce nu-l întrebaţi pe unchiul meu? Vrea să vândă. Am să vă dau adresa.

Scoase un stilou din poşetă şi mâzgăli câteva cuvinte. Când citi, Malko rămase interzis: Abelardo Martinez. Telefonul nu era însă acelaşi cu cel dat de Otto Gruder.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Pilar, văzându-i expresia de pe chip.

— Numele îmi e familiar, dar telefonul nu corespunde.

— L-a schimbat, spuse ea. A fost ameninţat cu moartea. Dacă chiar vreţi să cumpăraţi plantaţii de cafea, acum e momentul. Vrea să se retragă în Statele Unite. Are trei plantaţii de cinci hectare fiecare. Vă puteţi întâlni mâine.

— Cine îl ameninţă?

— Cine ştie? Extrema dreapta, cred.

— Enrico Chacon, poate?

Fata îl privi uimită.

— De unde îl cunoaşteţi pe Chacon?

— Mi s-a vorbit de ei. Cine e? Un ucigaş plătit?

Pilar de Molina tresări imperceptibil.

— Oh şi mai rău! Nu e un pistolar oarecare. L-am întâlnit acum mult timp. Am şi ieşit împreună de două sau de trei ori. Are mult farmec şi e foarte bine crescut. În plus, ador

accentul lui cubanez cântat.

— I-aţi fost amantă?

Tânăra nici măcar nu clipi.

— Da, aveam optsprezece ani. A fost unul din primii mei amanţi.

— Ştiaţi că era un ucigaş?

Mutra ei blazată l-ar fi îngheţat pe părintele Juarez.

— Oh, la noi toată lumea ucide mai mult sau mai puţin. Avea mâinile atât de gingaşe şi…

Tăcu brusc.

— Şi ce?

— Avea un trup superb, râse. Acum când am cunoscut alţi bărbaţi, o ştiu.

— El l-a ucis pe Oscar Romero?

— Aşa se spune, zise Pilar indiferentă, dar Romero era un comunist. A meritat-o.

— Iar acum vrea să vă ucidă unchiul?

Pilar ridică din umerii rotunzi.

— Aşa e politica. De fapt, nu l-am mai văzut de mult pe Chacon. Nu cred că ştie că Abelardo mi-e unchi.

— Cu cine se culcă acum? întrebă Malko.

Pilar îşi termină vinul. Avea privirea cam tulbure. Pianistul cânta melodii din ce în ce mai melancolice.

— Le schimbă des, spuse ea. Nu se satură. La începutul anului mi-a spus că era cu o fată foarte frumoasă.

— O cunoaşteţi?

Pilar se încorda.

— De ce, vreţi să vă culcaţi cu ea?

— Credeam că aveţi deja un amant, remarcă Malko.

— Am spus o „legătură”, nu un amant, îl corectă suav Pilar. Dacă vreţi, mâine seară ieşim şi rămân cu dumneavoastră.

— De ce nu astă seară?

— Pentru că nu vă cunoscu destul de bine.

— Un motiv plauzibil.

Malko puse în buzunar numărul lui Abelardo Martinez. Înainta, dar pe un teren minat… Plăti şi ajunseră pe strada pustie. Frica era un camuflaj foarte eficace. Pilar îl lăsă pe Malko în faţa hotelului Cami*no Real.*

— Pe mâine. Sunaţi-l pe unchiul meu.

Toyota albă se îndepărtă cu motorul turat la maximum. Malko se simţea cam descurajat. Între iezuitul reticent, o revoluţionară isterică şi fata şic, ce părea încă îndrăgostită de viitorul asasin al unchiului ei. Nu ştia pe cine să aleagă.

Cam prea uşor pentru a-i veni de hac unuia ca Enrico Chacon.

Capitolul VII.

Enrico Chacon pedala ca un nebun, în plin soare, cu. Muşchii încordaţi, cu spatele acoperit de sudoare, sub privirile admirative ale celor doi pistolari preferaţi. Jesus Calderon şi Tonio Calderon. Primul mânuia cu dibăcie maceta, iar celălalt, supranumit El Borracho, se dădea în vânt după tequila. În ochii ucigaşilor, pentru care exerciţiul fizic nu mergea mai departe de felaţie, curajul şefului lor ea ceva de admirat. În fiecare dimineaţă, îşi impunea o jumătate de oră de sport.

— Enrico!

Strigătul ascuţit venea din patio. O fată purtând doar un slip negru, cu sâni grei şi bronzaţi, alerga spre Chacon. Cu un prosop în mână. Îl opri şi începu să-i şteargă transpiraţia.

— Eşti nebun, iubitule, ai să mori! spuse ea.

Enrico Chacon se opri, zâmbind fudul şi se trânti pe salteaua de lângă piscină. Avea un corp superb. Părţile genitale proeminente erau acoperite de un slip minuscul. Mişcaţi şi discreţi, cei doi pistolari intrară în casă. Cu vulcanica Maria Luisa, nu se ştia niciodată. Într-o zi, îl împuşcase uşor pe unul dintre ei. Bănuind că spionau în timp ce făceau dragoste.

Cubanezul îşi recapătă răsuflarea. Ea îi turnă un pahar cu suc de grappe fruit. Amestecat cu Moet & Chardon, pe care bărbatul îl bău dintr-o înghiţitură. Se aruncă în piscină, aidoma unui crocodil. Maria Luisa Salgado îl admiră câteva clipe. Era o fată splendidă, cu un corp generos. Avea carnea tare, plete negre până la şale, unghii interminabile şi o mutră de târfă tropicală flămândă. Era nebună după Chacon, după sexul lui, în aparenţă neobosit. O fascina aura de pericol care îl înconjura. Datorită ei – fără ştirea tatălui ei – locuia în acea casă din colonia San-Francisco, la trei minute de centru, închidea ochii când amantul ei aducea acolo oameni ca să-i interogheze şi nu încerca să afle cauza împuşcăturilor care răsunau câteodată în magazia din fundul grădinii. În orice caz, era vorba de subversivi,

hotărâţi să-i submineze pe ea şi pe cei asemeni ei.

Cu o mişcare suplă, intră în apa călduţă, lipindu-se de trupul bărbatului.

— Jesus! strigă ea. O Mărgărita!

Enrico Chacon părea că adormise în apă, cu coatele sprijinite de marginea bazinului, dar în realitate reflecta la viaţa lui, în care lungile perioade de destindere alternau cu acţiuni brutale şi scurte. Nu se mai putea opri. Era atât de bine să se simtă admirat şi temut, să fie altfel decât ceilalţi. Dacă s-ar fi întors în Statele Unite, lucrurile n-ar fi fost la fel. Rămânând doar un play-boy plin de farmec. Niciodată n-ar mai fi trăit clipele sublime, ca a. Ceea când apăsase pe trăgaciul carabinei, omorându-l pe monseniorul Oscar Romero. Păstrase toate ziarele de a doua zi şi le plastifiase. Ca să nu se strice. Avea să continuie.

— La ce te gândeşti? întrebă Maria Luisa, lipită de el.

— La tine, zise Enrico Chacon, mângâindu-i şoldul.

Gusta din plin moliciunea pielii satinate şi tinereţea trupului de lângă el. Se simţea flatat că acea fată splendidă era îndrăgostită de el. În plus, îi era utilă şi avea nenumărate legături politice. Avea un trup formidabil, disponibil în permanenţă. Fata îşi strecură mâna între ei, mângâindu-l pe slip. Adora să facă dragoste sub apă, înnebunindu-i pe pistolari. În joacă, Enrico Chacon o apucă de ceafă, cufundându-i faţa în apă. Maria Luisa nu se opuse, luă o gură de aer şi plonja, agăţându-se de corpul amantului, până când gura atinse părţile sensibile. Deschise gura reţinându-şi respiraţia şi îi cuprinse membrul cu buzele. Gata să-şi piardă răsuflarea, ieşi din apă şi începu să râdă.

— Nu te opri!

— Nu, spuse ea. Te vreau!

Îşi scoase slipul şi de la prima mişcare a bărbatului, juisa. Ieşi din apă şi se întinse pe saltea, încă dornică.

— Du-te şi adu-mi arma, ordonă tranşant Chacon.

Docilă, Maria Luisa dispăru în casă şi reveni cu carabina Marlin 444, o armă teribilă, capabilă să pulverizeze un om de la cinci sute de metri. Arma personală a lui Enrico Chacon, rezervată ocaziilor speciale. O luă şi contactul cu

metalul fu la fel de plăcut ca atunci când atinsese, pielea satinată a fetei. Aceasta adusese şi trusa de curăţat. Îl privi, cuprinsă din nou de o violentă dorinţă.

— O foloseşti din nou?

Era arma cu care îl ucisese pe Oscar Romero şi pe alţi câţiva. Fata luă cartuşul scos de pe ţeava şi degetele lungi mângâiară metalul lustruit. În joacă, Enrico Chacon îi atinse pântecul cu ţeava armei. Ea se eschivă, râzând jenată.

— Opreşte-te… nu mi-ai răspuns.

— Poate, spuse el.

Nu vorbea deschis despre proiectele sale. Puse arma pe saltea şi se ridică.

— Unde te duci?

— Vreau să mă plimb puţin.

Singura distracţie din vilă era o combină muzicală Akai, frumoasă ca un obiect ştiinţifico-fantastic. Marea plăcere a lui Enrico Chacon era să juiseze în pat, în timp ce manevra telecomanda, pornind şi oprind casetofonul sau radioul. Maria Luisa îi bară drumul.

— Ai înnebunit! Sunt atâţia care vor să te ucidă. Acel gringo a venit special pentru asta. „Yankeii”…

— Taci, zise Chacon. Nimeni nu va îndrăzni să mă atingă… am prea mulţi prieteni. M-am săturat să stau închis.

În ciuda nonşalanţei aparente, Chacon era în alertă. Faptul că americanii îl vânau nu-l potolea, căci avea încredere în steaua lui.

*

* *

Doamna Martinez îşi privea înduioşată şi îngrijorată soţul, care încerca o vestă antiglonţ nouă, din plastic albastru. Un accesoriu insolit, pe terasa înconjurată cu arabescuri delicate din fier forjat, pe care se încolăceau trandafiri superbi. În timp ce îi ajusta chingile, cineva sună la poartă. Pudic, Abelardo Martinez acoperi mitraliera Uzi cu un prosop. La şaizeci şi cinci de ani, îi era greu să se apuce din nou de tir, mai ales când ţinta era una umană în mişcare.

Soţia sa se întoarse cu un necunoscut distins şi bronzat, care venea din partea nepoatei lui, Pilar de Molina. Se

instalară pe verandă, în apropierea piscinei.

— Nepoata mea mi-a vorbit de dumneavoastră, spuse fostul ministru. Cred că vă interesează cafeaua.

— Aproape exact, zise Malko prudent.

Doamna Martinez se retrăsese cu discreţie. Abelardo Martinez, grizonat, blajin şi calm. Nu părea ţinta unor ucigaşi. Malko remarcase însă ţeava armei ascunse sub prosop. Otto Gruder nu minţise. Conversaţia se purtă o vreme despre cafea, preţuri şi interese. Martinez preciza:

— Am trei plantaţii de o sută de hectare fiecare, nu departe de San Salvador. Pământul e foarte bun. Având în vedere vârsta mea, aş vrea să vând şi să mă retrag în Statele Unite.

Malko îl asculta. O mişcare „involuntară” cu cotul dezveli arma. Martinez se tulbură.

— Tot timpul sunteţi înarmat?

Salvadorianul oftă:

— Traversăm o perioadă dificilă! Am primit ameninţări cu moartea. Nu le pot trata cu uşurinţă. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost ucis la birou, acum două zile. Împreună cu fratele lui.

Malko profită de ocazie.

— Ştiu, prietenul meu Otto Gruder mi-a spus.

— Otto!

Abelardo Martinez se încorda, fixându-şi vizitatorul cu nelinişte. Pipăi după armă, ca şi când s-ar fi temut de un atac neaşteptat. Malko îl linişti cu un surâs.

— Otto e un vechi prieten. Mi-a spus doar că nu vă poate asigura securitatea şi mi-a explicat ce se petrece…

— Vreţi să spuneţi că îmi propuneţi să-l înlocuiţi? Întrebă Martinez neîncrezător.

Deloc, spuse Malko, nu sunt gardă de corp.

— Dar nici nu lucraţi în branşa cafelei…

Mâna se apropiase şi mai tare de pistol şi tensiunea creştea. Malko simţi că era momentul să dezamorseze bomba, înainte ca bătrânul Martinez să-l ciuruiască. Altfel spus, să-i dezvăluie adevărul.

— Nu, spuse Malko. Când m-am întâlnit cu nepoata dumneavoastră, nu voiam să-i spun cine eram în realitate,

din motive de securitate. Întâmplarea a făcut să aud de dumneavoastră de la Otto Gruder. Sunt aici în misiune din partea guvernului american. O misiune foarte delicată.

— Ce legătură are cu mine?

— La început, nici una, spuse Malko, numai că am venit aici pentru a reglementa problema Enrico Chacon. Bătrânul albi.

— Chacon, de ce mă…

— Pentru că ştiu că vă ameninţă. Guvernul american estimează că prezenţa lui Chacon în Salvador este un obstacol în restabilirea condiţiilor de normalitate.

Abelardo Martinez îl privi aiurit.

— Vreţi să spuneţi că „yankeii" intenţionează să ia măsuri *împotriva* lui Chacon? Dar ce anume vor să facă?

— Încă nu ştiu, zise Malko. Depinde de el.

Abelardo Martinez clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred… Americanii n-au intervenit niciodată în acest sens. Chacon e una dintre creaţiile lor. Ei au adus această nenorocire în Salvador, CIA dumneavoastră.

— Ştiu, spuse Malko, dar şi-au schimbat politica. Fostul ministru clătină din cap.

— Bine. Ce vreţi de fapt de la mine? Nu am timp de pierdut.

— Poate să vă ajut să evitaţi vinderea plantaţiilor, spuse Malko. Sunt aici ca să mă ocup de Enrico Chacon. Vrea să vă ucidă. Ne putem uni eforturile.

Martinez îl fixă stupefiat.

— Unde vă sunt oamenii? Doar nu sunteţi singur? Dispuneţi de vreo organizaţie? Ştiţi cine e Chacon şi cât e de bine protejat.

— De trei zile numai asta aud, spuse Malko. Nu am decât câteva ajutoare. Însă pentru operaţiuni de acest gen. Mă pot descurca şi singur, cu condiţia să am informatori. Vreau să-l găsesc pe Chacon şi să mă ajutaţi în acest sens.

Se auziră paşii doamnei Martinez, aducând ceai şi prăjituri. Soţul ei o aşteptă să plece, apoi spuse:

— De unde ştiu că nu mă minţiţi?

— Cineva e la curent cu prezenţa mea, spuse Malko.

Părintele Cesar Juarez, iezuitul. Vă poate confirma. Ce aveţi de pierdut?

Martinez rămase tăcut câteva clipe. Părea tulburat.

— Nu mă aşteptam la această vizită, mărturisi el. Toată lumea se teme de Chacon. Când am aflat că sunt pe listă, mărturisesc că m-am gândit doar să fug sau să mă apăr pasiv.

— Nu să atac. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Chiar dacă aş şti unde se ascunde, nimeni n-ar îndrăzni să-l atace.

— Obişnuiţi-vă repede, spuse Malko. Trăiţi aici, aveţi prieteni. Chacon e în San Salvador, nu e o fantomă. Sunt sigur că există persoane care ştiu unde se află. Trebuie doar să le găsim şi să le facem să vorbească.

— Foarte bine, zise Martinez, am să mă interesez. Unde locuiţi?

Malko îi spuse surâzând:

— Nu sunt un negustor de moarte subită ca amicul meu Otto. Din contră. Trebuia însă găsit cineva pentru Chacon şi atunci m-am jertfit...

— Să sperăm că nu vă supraestimaţi forţele, oftă Abelardo Martinez.

Strângerea lui de mână spunea contrariul. Malko ieşi din casa lui Martinez aflată în cartierul San-Benito, plin de alei înflorite şi de vile somptuoase şi pustii. Mergea pe o nouă pistă. Curând, toată lumea din San Salvador avea să afle că un gringo îl căuta pe Enrico Chacon. Chiar dacă oraşul era obişnuit cu violenţa, ştirea putea provoca oarecare animaţie. Necazurile însă de abia începeau. Simţea ca nu-l convinsese totuşi pe Martinez.

Cobora pe Paseo General Escalon, încercând să se orienteze pentru a găsi cazarma Gărzii, unde avea întâlnire cu colonelul Casanova, pentru permisul de port-armă. Era momentul să-şi organizeze apărarea, altfel avea să ajungă în pagina trei a ziarului *La Prensa,* într-un articol cu fotografii.

Vremea era splendidă şi priveliştea la fel. Vulcanul domina oraşul, în partea de nord. Unde se ascunde Enrico Chacon în labirintul de mahalale, terenuri virane şi vile de

vis?

*

* *

Trei bărbaţi aşteptau calmi, aşezaţi pe o bancă, ţinându-şi armele alături. Secretarul mustăcios, care bătea la maşină, aşezat sub şirul de fotografii ale şefilor gărzii. Încă de la înfiinţare, folosea un Colt 45 drept prespapier. O mică metisă se tot fâţâia prin cameră, cu un revolver mare la brâu.

Secretarul surâse şi îi întinse lui Malko o hârtie: o autorizaţie de port-armă, valabilă inclusiv pentru mortier. Walter Dallas avea braţul lung. Motivul autorizaţiei: securitatea personală. Malko împături documentul. Secretarul adăugă:

— Domnul colonel Casanova doreşte să vă vadă.

Un planton negru ca tăciunele, în uniformă kaki, cu armă şi cu maceta între picioare, îl aştepta. Malko îl urmă. Soldaţii alergau în toate direcţiile, se urcau în camioane. Civili înarmaţi mişunau peste tot. Se afla în mijlocul represiunii „anti-subversive”. Un şir de prizonieri, cu încheieturile legate, aşteptau într-un birou. Malko trecu prin faţa lor.

Colonelul Casanova îi întinse mâna, zâmbind călduros. Uniforma verde-oliv cu trei stele era impecabil călcată: avea trăsături armonioase, semănând cu Rudolf Valentino.

Îl pofti într-un birou întunecat, cu pereţi lambrisaţi, plini de diplome şi de drapele. Temperatura era foarte scăzută. Era şic, foarte sofisticat, iar colonelul Casanova semăna cu un actor de la Hollywood. Îl privi pe Malko plin de simpatie.

— Domnul Walter Dallas ne-a ajutat mereu în lupta cu subversivii, spuse el. Sunt fericit să-i pot face un serviciu atât de neînsemnat. Fiţi însă prudent: arătaţi actele de fiecare dată când sunteţi oprit.

— Desigur, spuse Malko. Acum, aveţi idee unde se ascunde Enrico Chacon?

Colonelul Casanova izbucni în râs, cu un aer uluit, de parcă i s-ar fi cerut veşti despre Papa.

— A plecat, zise el, sau e mort! N-am mai auzit de mult timp de el. De ce vă interesează Chacon? Doar nu e un subversiv. Din contră, acum câţiva ani ne-a făcut anumite

servicii… Acum…

— Se spune că el l-a ucis pe Oscar Romero, remarcă Malko.

— Romero? Nu cred! Subversivii îl urau pentru că le făcea reproşuri. Nu, n-a fost Chacon, îl cunosc, e un bun catolic şi se spovedeşte des. E doar un zvon infam, răspândit de subversivi. Adevărat.

— Poate, spuse Malko.

Nu putea scoate nimic de la el. În privirea colonelului se citea un soi de recunoştinţă.

— Ştiţi că ţara dumneavoastră ne-a trimis elicoptere pentru a lupta împotriva subversivilor? Totul datorită domnului Dallas.

— Ah, da? zise politicos Malko.

— Da, da, insistă colonelul. Ne-a fost foarte util. Îi putem hăitui pe munte pentru a-i ucide. De altfel, am aranjat o scurtă vizită pentru dumneavoastră. În acest moment desfăşurăm o operaţiune. Putem face un tur… Vă va ajuta la întocmirea raportului.

— Misiunea mea nu este tocmai această, remarcă Malko. Casanova deschisese deja uşa şi chemă un căpitan tânăr şi gras.

— Am aranjat tot, spuse el. Nu va dura mult, doar o jumătate de oră. Căpitanul Roberto vă va conduce. La revedere.

Căpitanul Roberto aproape îl luă pe sus. Un mic elicopter Bell cu patru locuri aştepta cu motorul pornit. Malko era încolţit. Nu se putea pune rău cu Casanova. Urcară în aparat, în care se aflau deja pilotul şi un soldat înarmat şi decolară imediat. Căpitanul se ocupa de legătura radio cu solul.

Era fascinant, căci uşile elicopterului fuseseră scoase. Malko avea impresia că e suspendat în vid. Coborâră mult. Spre partea de nord-vest a oraşului, lângă Universitate. Oamenii semănând cu furnicile săreau din camioane şi se ascundeau în mahalaua străbătută de un râuşor. Alţii fugeau la întâmplare, căutând să scape. Căpitanul arătă cu degetul şi urlă, acoperind zgomotul motorului:

— Subversivii!

Nu păreau periculoşi şi în special într-un raport de forţe mult inferior.

Pentru a fi cu conştiinţa datoriei împăcată, aparatul trase o rafală asupra subversivilor, apoi continuă să se rotească. Malko profită de ocazie pentru a se familiariza cu topografia oraşului. Universitatea forma un vast patrulater înconjurat de mahalale. În plin centru se afla o carieră, la doi paşi de hidoasa catedrală. Pe malurile gropii adânci, atmosfera părea cât de cât civilizată...

Elicopterul se îndrepta spre cazarma Gărzii şi ateriza. Îşi luară călduros la revedere. Colonelul Casanova plecase la masă. Malko se urcă la volanul Toyotei.

*

* *

Un tânăr purtând cravată, în ciuda căldurii, cu părul tuns perie, cu umeri largi şi ochi albaştri, aştepta pe un fotoliu din hol. Când Malko ceru cheia, recepţionerul îl avertiză:

— Domnul acela doreşte să vă vadă.

Malko se îndreptă spre necunoscut, care se ridică imediat şi spuse:

— Sunt Burt Rock, de la Divizia Tehnică. Trebuie să vă înmânez ceva. Putem merge la dumneavoastră în cameră?

Odată ajunşi la adăpost de privirile indiscrete, tânărul agent deschise o valiză de oţel, aşa cum au fotografii. În lăcaşurile de spumă poliuretanică se aflau destule, cât să facă faţă unui asediu. Un pistol mitralieră Ingram, cu amortizor şi trei încărcătoare, un Colt Python 357 Magnum cu ţeava scurtă şi o cutie de cartuşe, şase grenade rotunde explozive şi o carabină automată Armalite 18 cu pat pliant, două încărcătoare, fiecare cu douăzeci de cartuşe şi o lunetă... Malko închise valiza, după ce îşi puse Coltul sub cămaşă.

— Vă las, spuse discret tehnicianul. Mult noroc.

Ieşi rapid şi Malko îl sună pe Walter Dallas.

— Colonelul Casanova n-a fost prea cooperant în privinţa lui Chacon, spuse el.

— Nu vă aşteptaţi la aşa ceva? zise americanul. V-am spus că erau foarte apropiaţi... Bine că măcar v-a dat permisul de port-armă. Mă rog. Dacă aveţi probleme, veniţi

repede la mine. În afara cazului în care sunteţi ucis, aş putea face totuşi ceva.

— N-am să uit, promise Malko.

Contemplă mica valiză, care îi dădea un aer de mafiot, într-un oraş ca San Salvador, nu era un lux inutil.

*

* *

Intrarea Universităţii semăna cu cea a castelului de la Versailles. Un gard înalt înconjura parcul în paragină. Fotografia gigantică, de trei metri pe patru, a primilor subversivi, împodobea faţada facultăţii de Drept, încadrată de slogane celebrând a patra aniversare a luptei de eliberare. Inscripţii tip graffitti murdăreau fiecare centimetru de zid. Locul semăna mai mult a miting politic decât a instituţie de studiu.

Zeci de clădiri erau împrăştiate pe o sută de hectare.

Tineri bărboşi şi pletoşi se îmbrânceau pe culoarele cu pereţii plini de fotografii cu atrocităţi, însoţite de legende răzbunătoare. Malko intră într-un mic birou pe uşa căruia scria „Permanenţa BPR” şi întrebă de Rosa. Fuseseră probabil anunţaţi de venirea lui, căci un bărbos se ridică şi îi făcu semn să-l urmeze. Intrară într-o încăpere plină de manifeste, afişe revoluţionare şi aparate de radio. Rosa trona în spatele unei vechi maşini de scris, bătând ca o nebună, cu poşeta lângă ea. La vederea lui Malko, se opri brusc.

— Ah, zise ea, vă aşteptam.

De această dată purta jeans şi un tricou mulat, pe care scria „Moarte oligarhiei”.

— Veniţi, vă voi arăta Universitatea.

Malko o urmă. Era un adevărat labirint. Peste tot, „studenţi” fabricau manifeste, discutau în grupuri mici, cântau slogane revoluţionare, sau comentau fotografiile cu ororile comise de Gardă. Nu se zărea nici un profesor, nu se ţinea nici un curs. Pătrunseră în grădina în care domnea o căldură toridă şi intrară într-o altă clădire.

— Aceasta e facultatea de Medicină, spuse Rosa. Tovarăşii din FAPU o controlează.

Un alt bărbos îi întâmpină şi îi strânse mâna lui Malko. Şi

acolo, laboratoarele fuseseră transformate în tipografie. Peste tot se zăreau bucăţi de manifeste. Într-un birou minuscul, Malko văzu un emiţător radio clandestin... Bărbosul deschise uşa unei săli mari şi Malko fu izbit de mirosul de formol.

— Aici e camera frigorifică, unde depozităm cadavrele, spuse bărbosul.

Începu să deschidă sertarele, dând la iveală corpurile îngheţate şi galbene. Erau cu sutele. Malko rămase stupefiat.

— Le folosiţi la lecţiile de anatomie? întrebă el. Bărbosul surâse încântat.

— Oh nu, ascundem aici corpurile camarazilor noştri răniţi, care au murit la Universitate şi trădătorii cauzei poporului care au fost executaţi de „braţul nostru armat”.

Închise sertarul şi părăsiră ambianţa glacială. Rosa îl anunţă:

— Acum mergem în amfiteatrul facultăţii de Drept. Acolo ne ţinem şedinţele.

Traversară din nou grădina, urmară un coridor lung şi Rosa deschise uşa unui amfiteatru imens, cu scenă, semănând cu un teatru antic. Şi acolo, era plin de banderole şi de inscripţii. Băncile erau pline de băieţi şi fete. Iar vacarmul era îngrozitor. Rosa îl conduse pe Malko până la scenă.

Trei sicrie, drapate în gri, sprijinite pe capre, ocupau spaţiul.

— Priviţi! spuse Rosa.

În partea de deasupra a sicrielor era decupată o fantă, acoperită cu sticlă, permiţând să fie văzute chipurile. Văzu trei feţe zbuciumate şi umflate. Nişte bărbaţi foarte tineri. Unul dintre ei avea faţa acoperită cu o pânză însângerată, mascând o rană oribilă. Mirosul dulce-acrişor al morţii era accentuat de căldură. În amfiteatru se lăsă tăcerea. Lângă Rosa apăruseră doi tipi voinici şi bărboşi, cu un aer ameninţător.

— Cine sunt cei morţi? întrebă Malko stânjenit.

— Nişte camarazi, zise Rosa. Împuşcaţi ieri de asasinii Gărzii. Nu-i cunoşti?

— Nu, spuse Malko. Cum aş putea?

Douăzeci şi patru de ore se scurseseră de la plimbarea cu elicopterul şi deja uitase de ea.

— Priveşte, zise Rosa pe un ton rece, întinzându-i un teanc de poze mărite.

Malko aruncă o privire şi simţi un nod în stomac. Erau poze cu el, în elicopterul Gărzii, luate cu teleobiectivul, altele în care îi strângea mâna colonelului Casanova şi câteva escortat de soldatul înarmat. Întoarse capul. Întâlnind privirea întunecată a Rosei.

— Deci? zise fata. Erai ieri cu asasinii camarazilor noştri şi pretinzi că ai venit în Salvador ca să lupţi alături de noi. Nemernicule!

Tonul vocii creştea. În bănci domnea tăcerea. Unul dintre bărboşi îi întinse Rosei un megafon şi ea strigă:

— Tovarăşi! V-am adus un prieten al Gărzii, un „yankeu” care a ajutat la uciderea camarazilor noştri!

Nu-şi termină fraza, fiind întreruptă de vociferările şi urletele, izbucnite din sute de piepturi.

— La moarte cu „yankeul”! Moarte! Moarte!

Capitolul VIII.

Urletele pline de ură izbeau timpanele lui Malko. Împiedicându-l să gândească. Încercă să-şi păstreze cumpătul în faţa unui asemenea viespar. Doi „studenţi” apărură dintr-un birou: unul cu o puşcă de vânătoare, celălalt cu un G3. Oricum, dacă ar fi încercat să fugă, sutele de spectatori s-ar fi aruncat asupra lui. Proţăpită în faţa lui Malko, Rosa anunţă, strigând ca să acopere vacarmul:

— Tribunalul poporului te va judeca. Sentinţa va fi executată imediat.

— La moarte! urlară gradenele.

Nu se îndoia de verdict. Malko era copleşit de atâta ură. Studenţii scandau „la moarte” cu o furie crescândă. Avea să fie linşat. Cine făcuse fotografiile? Cine i le dăduse Rosei? Răspunsul părea evident. Şeful Gărzii se gândise probabil că ar fi fost amuzant să elimine pe cineva care intenţiona să-i facă probleme prietenului său Chacon. Imposibil să fugă luându-i prin surprindere. Toate ieşirile erau păzite, iar „studenţii” nu puteau fi calmaţi.

Singura soluţie era să-i convingă de buna lui credinţă. Nu părea prea uşor, în vacarmul acela îngrozitor Cei doi studenţi înarmaţi îl încadrară, privindu-l ameninţător. Îi venea greu să creadă că se afla în centrul oraşului şi că doar la câteva sute de metri viaţa se desfăşura normal. Universitatea era o lume aparte. Nivelul pregătirii, în afară de abilitatea de a trage instinctiv, se dovedea foarte scăzut. Urlă la urechea Rosei, încercând să acopere tumultul:

— Adevărat, eram într-un elicopter al Gărzii, dar nu am participat la nici o operaţiune militară. Colonelul Casanova m-a invitat la o plimbare. N-am crezut că e o cursă.

Rosa îl privi chiorâş:

— Ce căutai la Gardă? Ai venii să denunţi nişte camarazi. Garda, sau Chacon sunt una.

— M-am dus să obţin un permis de port-armă, o corectă Malko, ca trimis al guvernului american.

Rosa chicoti isteric.

— Un permis de port-armă! Ca să ne asasinezi camarazii! Pe aceştia trei, tu i-ai ucis!

Arătă cu un gest teatral spre cele trei sicrie. Nu alesese calea cea bună. Cine ştie de ce aveau să-l mai acuze... Cele două gărzi îl siliră să se aşeze pe un scaun. Cu ajutorul megafonului, Rosa interpelă sutele de studenţi înghesuiţi pe gradene:

— Tovarăşi, sunteţi tribunalul poporului. Pe grupuri, îmi veţi spune ce pedeapsă merită acest „yankeu”. Primul este BPR.

— Moarte! urlă o parte din gradene.

— FAPU?

— Moarte!

— LP 28?

— Moarte!

— PRT?

— Moarte!

Înduioşătoare unanimitate. Rosa se întoarse spre Malko. Rânjind ameninţătoare şi strigă pentru a domina tumultul:

— Masele s-au pronunţat. Vei fi executat în grădină, apoi corpul îţi va fi ascuns în camera frigorifică a facultăţii de Medicină, unde te-am dus adineauri.

Malko începu să intre în panică. Dacă n-ar fi fost cele trei cadavre şi urletele pline de ură, s-ar fi crezut spectator la o piesă de teatru proastă. Cele două gărzi începură să tragă de Malko. Acesta se degajă.

— E o glumă proastă, strigă el. N-am ucis pe nimeni şi nu lucrez pentru Gardă. Din contră, colonelul Casanova mi-a întins această cursă ca să mă împiedice să-l găsesc pe Enrico Chacon.

— Minţi! urlă Rosa cu ochii ieşiţi din cap. Eşti un spion „yankeu”.

Ţeava unei arme îl lovi în şale. Lucrurile luau o întorsătură periculoasă. Îşi frământa în zadar mintea, căutând o salvare. În aceeaşi clipă, pe rândul principal separând cele două gradene. Zări o siluetă cunoscută.

— Reynolds! urlă Malko.

Cameramanul îi făcu semn cu mâna şi încercă să-şi croiască drum prin mulţimea înfuriată. Malko îl urmărea cu

nelinişte. Era singura lui şansă de salvare. În câteva clipe, ajunse pe estradă lângă Malko. Rosa înainta spre el, sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Am demascat un spion „yankeu”, spuse ea mândră. Îl vom executa. Poţi să filmezi, dacă vrei.

Delicată atenţie. Reynolds nu se tulbură, doar spuse cu vocea lui ciudată de castrat:

— Veţi avea necazuri ucigând un străin! Mai ales că îl cunoaşte pe Casanova. I-aţi da motiv să invadeze Universitatea.

Argumentul păru să o impresioneze pe Rosa. Malko ştia că Universitatea era ca în multe alte ţări din America Latină, un sanctuar al celor de stânga, unde poliţia şi armata nu intrau niciodată.

Strigătele de ameninţare continuau. Rosa atacă din nou.

— E un „yankeu” murdar! În plus, m-a violat! Peter Reynolds îşi permise un surâs.

— Ar fi singurul, Rosa. Nu face pe nebuna.

— Era în elicopterul Gărzii, insistă fata.

— Şi ce? Am fost şi eu, zise cameramanul. Nu ai cum să refuzi invitaţiile lui Casanova.

Cei din gradene începură să bată din picioare, impacientându-se... Gărzile lui Malko nu pricepeau nimic din discuţia în engleză. Malko transpirase copios: căldura şi tensiunea nervoasă. Mirosul dulce-acrişor din cele trei sicrie îl îngreţoşa. Câtă demenţă... Rosa părea să şovăie. Peter Reynolds profită de ocazie.

— Spune-le că îl duci la închisoarea poporului, ştii tu, la facultatea de Chimie, unde i-aţi închis pe cei doi poliţişti şi că va fi executat mai târziu. Vom avea timp să reflectăm. Haide, dă-i drumul.

Următoarele secunde fură foarte grele... Apoi Rosa. N-avu ce face şi luă megafonul, urlând:

— Tovarăşi, din motive de securitate, execuţia nu poate avea loc aici. Îl vom duce pe „yankeu” la închisoarea poporului. Vă vom convoca pentru execuţie!

Se auziră câteva proteste, câteva strigăte de „moarte”, dar nimeni nu se urcă pe estradă să-l omoare pe Malko. Rosa se îndreptă spre o uşă, urmată de Malko şi de

cameraman. Intrară într-un mic birou plin de manifeste şi de broşuri. Peter Reynolds puse jos camera şi oferi ţigări gărzilor revoluţionare, care le acceptară. Atmosfera se destindea, nu însă şi Rosa.

— Să-l închidem! ordonă ea. Am promis.

Reynolds ridică din umeri surâzând.

— Nu te prosti. Dacă dispare, o să fie mare tărăboi. N-ai decât să spui că a evadat. Ştii unde să-l găseşti, locuieşte la *Camino Real.* Nu va părăsi ţara, garantez eu. Ei?

— Absolut, confirmă Malko, care l-ar fi sărutat pe cameraman.

— Ai încredere în mine? o întrebă Reynolds pe Rosa.

— Da, spuse ea silită, dar tu nu-l cunoşti. E un tip ciudat. Mi-a spus poveşti. Că a venit să-l caute pe Chacon şi alte prostii…

— Măi să fie! zise Reynolds. Ar trebui să fii mulţumită. Chacon nu ţi-e chiar prieten…

— Da, dar era împreună cu cei din Gardă. Un bărbos deschise uşa şi strigă în spaniolă:

— Întreabă când va avea loc execuţia.

Nu mirosea a bine. Peter Reynolds stinse ţigara pe un teanc de manifeste şi îl luă pe Malko de braţ, surâzând larg gărzilor şi Rosei.

— Veţi asista la o evadare! Fără prostii, doar nu vrei să dea năvală Garda. Vom clarifica problema mai târziu. Calmează-te, îl scoatem prin parc…

Deschise o uşă, dar în aceeaşi clipă Rosa strigă „Nu-l lăsaţi să plece”. Bărbosul înarmat cu un G3 schiţă o mişcare, dar Reynolds avusese grijă să se aşeze în faţa lui Malko… Acesta respiră cu voluptate aerul arzător şi încărcat de umiditate al parcului…

La câţiva metri de ei. O pereche stătea îmbrăţişată pe gazon şi Reynolds închise uşa în urma lui. Până şi pe copaci erau scrise slogane revoluţionare. Se întoarse spre Malko.

— Să plecăm mai repede! zise el sec.

O luară la fugă. Maşina cameramanului era parcată puţin mai departe, lângă cea a lui Malko. Pe ea erau scrise cuvintele PRESA. Peter Reynolds se opri: nu-i urmărea nimeni. Îşi şterse fruntea.

— Mare noroc aţi avut cu mine! Isterica asta era capabilă să vă împuşte.

— Din fericire, aţi făcut-o să se răzgândească.

Peter Reynolds râse ascuţit.

— Oh. Mă cunoaşte bine. Din când în când mă culc cu ea. Le mai vând ponturi şi au încredere în mine. În realitate, nu voiau să vă ucidă, dar nu se ştie niciodată… N-ar trebui să vă mai întoarceţi aici. Când sunt în grup, sunt extrem de periculoşi. Din fericire, se tem de Chacon. Visul lui este să dărâme Universitatea şi să facă o parcare, de îndată ce i se va ivi ocazia.

Ajunseseră la maşini. Peter Reynolds îl privi acuzator pe Malko.

— Eram sigur că o să păţiţi ceva. Mi s-a spus că nu vă interesează de fapt cafeaua, că sunteţi de partea „Beretelor Verzi”…

— Adevărul e la mijloc, zise Malko, care nu-şi putea totuşi lua salvatorul drept un imbecil.

— Bine, dacă vreţi, îmi veţi spune astă seară, zise cameramanul. Putem cina împreună şi apoi putem asculta puţină muzică. Am o prietenă. Şi dumneavoastră?

— Şi eu, spuse Malko.

— Bine. Ne vedem la opt. În hol. Mergem la *Diligencia,* fac nişte fripturi foarte bune.

*

* *

Malko parcă mai auzea urletele studenţilor în delir. Colonelul Casanova îl trăsese pe sfoară. Era convins că ofiţerul Gărzii transmisese pozele rebelilor. Pista deschisă de Rosa se oprea acolo. Rămâneau doar iezuitul şi Abelardo Martinez.

Sună telefonul.

— Bună seara domnule, zise o voce masculină distinsă. Vă rog, dacă îmi recunoaşteţi vocea, nu-mi pronunţaţi numele…

Vorbeşti de lup… Era Abelardo Martinez.

— De acord, spuse Malko.

— Bine! Am o informaţie pe care aţi putea-o utiliza în privinţa prietenului nostru comun.

— Ce anume?

— Cineva ştie cum să-l găsească. V-am lăsat adresa şi numele la hotel! Duceţi-vă la el din partea mea.

După ce îşi verifică arma, Malko o ascunse sub cămaşă, îşi puse ochelarii şi coborî în hol.

Plicul îl aştepta. Conţinea o bucată de hârtie cu un nume: Juan Heredia, Caile Zacamil, Urbanizacion San-Jose. În momentul în care ieşea din hotel, aproape se izbi de Rosa. Cu un aer mai ameninţător ca niciodată, îi bară drumul.

Ţinea mâna în poşetă, de unde scoase pistolul.

— Tovarăşii nu au acceptat evadarea, spuse ea. Te duc înapoi la Universitate.

Curată încurcătură.

— Ascultaţi, spuse Malko, mai sigur pe el din cauza armei de la brâu, nu vin, iar dumneavoastră mă veţi însoţi la această adresă.

Îi întinse bucata de hârtie.

— Cine e? întrebă Rosa temătoare.

— Cineva care ştie unde se află Enrico Chacon, spuse Malko. Astfel veţi avea dovada că spun adevărul.

— Chacon! zise Rosa. Nu cred că locuieşte acolo, într-un cartier popular.

— Nu, dar Juan Heredia ştie unde se află. Să nu pierdem timpul.

Fata păru din nou să ezite, dar numele de Chacon era o momeală irezistibilă.

— Bine, spuse ea. Să mergem. Apoi ne întoarcem la Universitate.

Puse arma la loc şi se urcară în Toyota lui Malko, transformată în furnal.

— Ia-o pe bulevardul Los-Heroes şi apoi pe Autostopista Norte, ordonă Rosa. Continuând să-l tutuiască revoluţionar.

*

* *

Maşina mare şi albastră se hurducăia prin gropile şi şleaurile de pe Caile Zacamil. Care era stradă doar cu numele. Era de fapt o potecă de-a lungul canionului râului Mexicano, mărginită din loc în loc de case din chirpici. Maşina opri în faţa uneia dintre ele şi din ea coborî un

bărbat care se îndreptă spre un puşti care se juca la intrare.

— Domnul Juan Heredia?

— Nu e acasă, zise puştiul. E la frizer. Acolo, la capătul străzii.

— Mulţumesc frumos, zise vizitatorul cu o politeţe afectată, înainte de a urca în maşina albastră, care porni imediat.

O sută de metri mai departe, opri în faţa unei cocioabe şi din ea coborâră doi bărbaţi. Amândoi purtau ochelari negri. Cel mai scund intră în magherniţa care avea doar două scaune. Unul era ocupat de un bărbat cu faţa acoperită cu şervete calde, după moda americană. Frizerul ridică privirea spre vizitator. Acesta scoase brusc de la brâu un pistol şi îl îndreptă spre el, ducând degetul la buze. Se dădu înapoi, făcându-i semn să-l urmeze.

Ţinând încă briciul în mână. Frizerul îl urmă, simţind că i se pune un nod în gât. Străinul îi surâse, spunând pe un ton suav:

— Omule, nu te teme. Suntem din Escadronul Morţii şi am venit să-l executăm pe Juan Heredia.

Ameninţându-l în continuare cu pistolul, întinse mâna să-i ia briciul.

— Terminăm noi treaba ta, spuse el.

Frizerul, mut de groază, nu se opuse. Ştia că dacă ar fi opus rezistenţă, l-ar fi ucis, fără să schimbe astfel soarta lui Juan Heredia. Începu să se roage pentru el. Heredia nu bănuia nimic, fredona un cântec de sub prosoape. Străinul cu ochelari negri se apropie de el. Pusese pistolul la brâu. Îl apucă de nas cu mâna stângă, dându-i capul pe spate, apoi dădu la o parte prosopul care îi acoperea bărbia şi gâtul. Juan Heredia nu se împotrivi, crezând că era mâna frizerului. Ucigaşul lipi briciul de gât şi apăsă brusc.

Lama intră ca o lingură într-o potârniche bine friptă, tăind gâtul de la o ureche la alta. Se auzi un zgomot oribil, ca de ţeava spartă. Cu coardele vocale retezate, Juan Heredia nu mai putu să strige. Vru să se ridice, dar era aproape mort. Sângele ţâşni din carotide, stropind oglinda aflată la un metru distanţă. Ucigaşul aruncă briciul şi se dădu la o parte, însoţitorul lui intrase în prăvălie, cu o armă în mână. Lipind

ţeava de prosoape, trase două focuri. Oasele şi carnea împroşcară în toate direcţiile.

Foarte calmi, cei doi ieşiră. În treacăt, îi spuseră frizerului:

— Juan Heredia era prea vorbăreţ. Adios!

Maşina albastră demară şi întoarse, îndreptându-se spre Autostopista Norte.

*

* *

Autostopista Norte se transforma foarte repede în pistă desfundată, diferind de Caile Zacamil doar prin lăţime. Malko se silea să conducă repede. Rosa. Aflată lângă el, nu scotea o vorbă. Zări un mic grup în faţa unei dughene şi opri. Conversaţia încetă imediat la vederea străinilor. Malko zări în penumbră un corp întins pe un scaun de frizer. Pe podea se întindea o baltă de sânge, iar din capul bărbatului nu mai rămăsese decât o masă de carne amestecată cu oase. Se adresă unuia îmbrăcat într-o bluză albastră, pătată de sânge, care părea copleşit..

— Cine e? Ce s-a întâmplat?

— Escadronul Morţii, zise frizerul năuc. Era prietenul meu, Juan Heredia.

Malko simţi mirosul fad de sânge. Chacon i-o luase înainte. Rosa asculta detaliile crimei, debitate de vocea plângăreaţă a frizerului. Cum aflase Enrico Chacon că Juan Heredia se pregătea să-l trădeze? Nu mai avea ce face. Rosa se apropie de el. Şi zise amărâtă.

— N-ai minţit. Toată lumea ştia că Juan Heredia lucra pentru Chacon. Camarazii din LP28 l-au ameninţat cu execuţia. Acum două ore, a telefonat de la frizerie, se pare că lui Chacon. Cerea de lucru. Apoi, au venit după el...

Aparent; fusese de ajuns pentru. A trezi suspiciunile lui Chacon. Malko o privi stăruitor pe Rosa.

— Acum mă credeţi că nu sunt spion al Gărzii?

Ea nu răspunse şi se urcară în maşină. Nu se mai putea face nimic pentru Juan Heredia.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse brusc Rosa. Cine eşti, de fapt? Ce vrei? Ce căutai alături de cei din Gardă?

— V-am spus, repetă Malko, ca să obţin un permis de

portarma. Colonelul Casanova mi-a întins o cursă. Ştia ce urmăresc. Mai ştie şi că ne cunoaştem. Vrea să mă discrediteze în faţa voastră. Cum aţi obţinut fotografiile?

— De la un prieten din Gardă. Ne trimite poze cu toţi „yankeii" care vin acolo. Ne face un serviciu în reperarea trădătorilor.

Ajunseră la bulevardul Universităţii. Rosa îl strânse de braţ.

— Lăsaţi-mă aici. Trebuie să le explic tovarăşilor mei ce s-a întâmplat. Ne vedem la hotel.

Malko se supuse.

— Am nevoie de dumneavoastră, spuse el. Îl vreau pe Chacon. Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc. Vor mai fi şi alţii ca Heredia. E de ajuns ca unul să vorbească. Heredia avea numărul lui Chacon. S-ar putea ca şi ceilalţi să-l aibă.

— Ştiu, spuse Rosa, dar va fi dificil. Vom încerca. Trebuie să-i pun la curent pe toţi cu ceea ce faceţi.

— Da, dar discret, spuse Malko.

Rosa deja plecase. O văzu urcând taluzul în fugă. Şi strecurându-se pe sub gardul parcului. Nu credea prea mult în promisiunile ei. Mişcarea de stânga, ca peste tot în lume. Era specialistă în a încurca lucrurile şi prea puţin eficace. Nu mai avea decât să-l anunţe pe Abelardo Martinez de soarta informatorului. Coborând pe bulevardul Los-Heroes, Malko recapitula faptele. Situaţia nu era strălucită.

Trebuia să facă; bilanţul.

Când băgă cheia în uşă, auzi telefonul sunând.

— Domnule Linge?

Da.

O voce necunoscută.

— Domnule Linge, reluă interlocutorul. Credeam că aţi înţeles, după întâlnirea cu Elena. Lăsaţi-mă în pace. Altfel nu veţi pleca viu din Salvador. Adios.

Capitolul IX.

Abelardo Martinez era cenuşiu la faţă şi părea îmbătrânit. Contempla trist florile din jurul piscinei şi îl asculta pe Malko. Acesta omisese să povestească de telefonul primit de la Chacon.

N-avea rost să-l sperie. Ziua era pe sfârşite, iar în San-Benito aerul era mai proaspăt. În vila opulentă şi liniştită, războiul părea departe. Salvadorianul îşi muie buzele în paharul cu Pepsi-Cola.

— Juan Heredia era un imbecil, zise el. N-ar fi trebuit să telefoneze. Chacon e foarte bănuitor… Aţi văzut.

— Am văzut, spuse Malko.

Miniona doamnă Martinez îl sorbea din ochi pe Malko, de parcă ar fi fost singura salvare a soţului ei. Abelardo oftă şi spuse:

— Ce păcat că nu faceţi afaceri cu cafea. V-aş fi vândut plantaţiile şi m-aş fi stabilit la Miami.

Soneria telefonului îi făcu să tresară. Malko fusese oprit la poarta lui Abelardo Martinez de un pistolar scund şi îndesat, care îl percheziţionase atent înainte de a-l lăsa să intre. Fostul ministru se temea. Răspunse la telefon şi se întoarse şi mai îngrijorat.

— Maşina cu care au venit ucigaşii îi aparţine chiar lui Chacon, anunţă el. Un Cadillac Seville albastru.

Salvadorianul clătină din cap.

— Imposibil să căutăm în toate garajele din oraş. Asta dovedeşte cât de sigur pe el se simte. Oficial, cei din trupele de ordine sunt în căutarea lui. La fel şi poliţia militară.

— Nu aveţi altă pistă?

Abelardo Martinez ezită câteva clipe înainte de a răspunde:

— Poate. Unul dintre prietenii mei l-a văzut pe Chacon acum trei săptămâni la Costa del Sol. Era cu o fată care conducea un BMW. Cred că ştiu cine era, dar nu sunt sigur. Voi încerca să aflu mai mult. Mi s-a spus că ar fi amantul

fetei. Prin ea, îl putem găsi. De altfel, nepoata mea o cunoaşte. Sunt din aceeaşi generaţie.

— Cum o cheamă?

— Maria Luisa Salgado. E fata unui bancher extrem de bogat. Credeam că e în Florida, la Palm Beach. Vila tatălui ei a fost vândută. Nu ştiu unde se află.

— Mă duc totuşi în colonia San-Francisco, spuse Malko, să caut un Cadillac albastru şi un BMW gri condus de o brunetă.

Se gândea la fotografia pe care o văzuse în biroul lui David Wise. Poate că era aceeaşi persoană.

— Vă întâlniţi cu nepoata mea? întrebă salvadorianul.

— Da, spuse Malko.

— Întrebaţi-o pe ea, dar fiţi atent. Chacon nu vă va avertiza, în holul hotelului s-ar putea să găsiţi trei ucigaşi! Ar trebui să purtaţi vestă antiglonţ. Sunteţi înarmat?

— Da, spuse Malko.

— Mai bine; eu nu mai ies din casă, spuse Martinez. Rareori vin acasă la victime. Respectă viaţa de familie... Ucid la birou sau pe stradă. Spuneţi-i lui Pilar să fie prudentă şi să nu vorbească prea mult...

*

* *

Pilar de Molina, într-o rochie de crep roşu, strânsă în talie cu o centură lată, era orbitor de frumoasă. Cu părul căzând valuri pe umeri, cu ochii negrii ca tăciunele şi cu şoldurile unduitoare, atrăgea toate privirile. Probabil că îi făcuse vânt fostului prieten. Peter Reynolds îi aruncă o privire pofticioasă şi îi spuse lui Malko pe un ton glumeţ:

— Pentru un străin, nu vă descurcaţi prea rău...

Pilar îl scrută pe cameraman de parcă ar fi fost o moluscă:

— Cine e?

— Azi dimineaţă mi-a salvat viaţa, spuse Malko. Subversivii...

În ochii lui Pilar fulgeră o lucire carnivoră.

— Nemernicii. Ar trebui ucişi...

— Vă invit la *Diligencia,* propuse Reynolds. Carnea e bună. Prietena mea nu era liberă, vine mai târziu.

— Să mergem mai bine la *Bodegon,* sugeră Pilar, e mai plăcut.

Părea o minune ca într-un oraş ca San Salvador să poţi alege între două restaurante. Ieşiră primii, în timp ce Reynolds zăbovea cu privirea pe şoldurile tinerei salvadoriene. Aceasta murmură la urechea lui Malko:

— Nu-mi place prietenul tău, nu pare sincer, îi întinse cheile Toyotei albe.

— Condu tu. N-am chef să şofez pentru un bărbat.

Peter Reynolds se aşează discret pe bancheta din spate. Pilar de Molina era vizibil agasată de prezenţa lui, dar Malko nu-şi putea ofensa salvatorul... *Bodegon* era la fel de pustiu ca atunci când luase masa cu Otto. Un ospătar stilat descuie lacătul şi îi anunţă că aveau languste. Pilar bătu din palme.

Seara părea să înceapă bine.

*

* *

— Dacă am merge să bem ceva? Am chef să dansez.

Cu ochii strălucitori, Pilar de Molina îl strânse pe Malko de mână, lipindu-se languroasă de el. Mâncarea de la *Bodegon* fusese perfectă, dar la preţ de Maxim’s. Paseo General-Escalon era pustiu şi afară se mai răcorise. Peter Reynolds căscă zgomotos.

— Unde putem merge? întrebă Malko.

Nu discutase încă despre presupusa prietenă a lui Pilar, amanta lui Chacon şi voia să rămână singur cu ea.

— La *Buh,* zise fata. E vizavi.

Urcară în Toyota doar pentru cincizeci de metri. Discoteca era aproape goală şi foarte întunecată. Lângă bar, trei bărbaţi jucau biliard. În afară de asta, atmosfera era ca în orice discotecă din lume. Malko ceru Margaritas pentru toată lumea. Când auzi o melodie lentă, Pilar îl conduse pe Malko pe ring. Dansa în ritm de salsa, cu un soi de dezlănţuire senzuală. Probabil că nu învăţase asta la şcoala elegantă şi scumpă unde studiase. Îşi lipi sânii de pieptul lui Malko. Chipurile se atinseră uşor, iar sărutarea urmă de la sine.

— În ochii negri ai fetei lucea ceva tulbure, îi şopti lui

Malko la ureche:

— De când n-ai mai făcut dragoste?

— De secole, afirmă Malko. De ce?

— Pentru că vreau să rămâi cu o amintire frumoasă.

Îl sărută pe gât. Întorcându-se la masă, Pilar scoase un strigăt de surpriză şi se precipită spre o fată apărută pe neaşteptate.

— Maria Luisa!

Se îmbrăţişară. Nou-venita era la fel de înaltă ca Pilar. O creatură superbă, plină de magnetism, purtând o rochie albă mulată, care îi dezvelea coapsele. Se aşezară şi Pilar îşi aduse aminte că nu era singură. Se întoarse spre Malko.

— Ţi-o prezint pe Maria Luisa Salgado, o veche prietenă. Te credeam în Miami.

Maria Luisa îi întinse lui Malko o mână cu unghii lungi şi roşii şi îl învălui într-o privire lacomă. Era însoţită de o altă fată, o roşcată cu părul scurt, cu o rochie neagră mulată pe fesele extraordinare şi de un mustăcios cu faţa plină de bube. Malko de abia le auzi numele. Încerca să nu o privească prea stăruitor pe Maria Luisa Salgado.

Era fata din fotografie şi corespundea descrierii lui Abelardo Martinez. Amanta lui Enrico Chacon! Regretă că lăsase pistolul ascuns sub scaunul Toyotei. Îl jena la dans. Dacă apărea Chacon, era terminat! Cele două fete începură să discute şi el comandă încă o Mărgărita. Cameramanul se aplecă spre el:

— E superbă, nu?

— Superbă! O cunoaşteţi?

— Nu, zise Reynolds, dar mi-ar plăcea.

— Mă întreb dacă nu e amanta lut Chacon, zise Malko. Aşa mi-a fost descrisă.

Peter Reynolds privi cu atenţie fata. Avea un chip senzual şi dur, cu buze groase şi ochi încercănaţi.

— Nu e genul, zise cameramanul.

Muzica era atât de puternică încât nu puteau schimba o vorbă. Malko profită şi se apropie de Pilar. Cele două fete se întoarseră spre el, privindu-l cu interes.

— De ce aţi veni în Salvador? urlă Maria Luisa.

— Mă interesează cafeaua…

Ea râse.

— Aici e din belşug.

Uşor, uşor, începu să se unduiască în ritmul muzicii. Malko profită de ocazie. Se ridică şi le apucă pe amândouă de mână.

— Hai să dansăm!

Pe ring era aglomeraţie. Maria Luisa dansa mai bine decât Pilar. Mişcându-se extrem de provocator. Poate vexată, Pilar abandonă brusc dansul şi Malko rămase singur cu Maria Luisa, chiar în momentul în care începea o salsa lentă. Fata se lăsă cuprinsă în braţe. Mirosea frumos, a femeie curată şi părul negru mângâia faţa lui Malko. Cu un gest maşinal, fata îşi duse mâinile la ceafă, închise ochii şi începu să-şi onduleze trupul.

— Sunteţi splendidă, spuse Malko.

Pe sub pleoapele întredeschise îi simţi privirea flatată şi Maria Luisa îi mulţumi pe un ton languros..

— Mulţumesc, dansaţi bine.

Se comporta decent. Malko vru să o strângă mai tare, dar fata se retrase uşor.

— Locuiţi singură în San Salvador? întrebă el.

— Nu, răspunse fata.

— Unde locuiţi?

— În colonia San-Francisco.

Salsa se terminase. Malko îşi încercă norocul.

— Mi-ar plăcea să vă revăd.

Maria Luisa îl privi surprinsă.

— Nu vă întâlniţi cu Pilar?

— Nu. E a doua oară că o văd.

— Ah!

— Vreţi să cinăm mâine seară?

Ea îşi scutură pletele râzând.

— Imposibil. În viaţa mea e un bărbat foarte gelos.

— Înţeleg, spuse Malko. Lăsaţi-mi măcar numărul de telefon.

O simţi că ezită. Cu sufletul la gură, aştepta să se termine melodia. Fata se desprinse de el şi se îndreptă spre masă, fără să-i răspundă.

Pilar îl privi supărată pe Malko. Furioasă, se aplecă spre

el.

— Nu ştiam că îşi place atât să dansezi, spuse ea pe un ton sever, de femeie geloasă.

Peter Reynolds dispăruse. Maria Luisa discuta cu prietenii ei. Pilar îi şopti la ureche:

— Ticălosule! Dacă ai chef să te culci cu ea, nu te sfii! Mărgărita nu-i priise. Din ochi îi ţâşneau fulgere. Malko îi puse mâna pe genunchiul rotund, încercând să o calmeze. Nu îndrăznea să pronunţe numele lui Chacon în faţa Mariei Luisa.

— Există o explicaţie, dar nu-mi poţi face scene de gelozie Nici măcar n-am făcut dragoste până acum.

— Aveam de gând, şuieră Pilar. Acum ai să te culci cu târfa asta.

Se ridică şi Malko o reţinu. Reynolds se întoarse şi căscă.

— Vreţi să mai rămâneţi?

Malko nu îndrăzni să răspundă. Nu voia să plece înaintea Mariei Luisa. Dacă ar fi putut să o urmărească... Pilar însă îl supraveghea furioasă. La auzul remarcii lui Reynolds, se ridică:

— Eu plec.

Malko n-avu decât o secundă ca să o reţină. O trase spre ring şi o îmbrăţişa, sărutându-i lobul urechii.

— Prietena ta ar putea fi amanta lui Chacon, spuse el. Vreau să aflu cât mai multe despre ea.

O simţi că se încordează. Îl privi stăruitor şi spuse mai calmă:

— Adevărat, nu vrei să te culci cu ea?

— Nu. Jură Malko, pe sufletul mamei mele.

— Nu-mi vine să cred, spuse Pilar, dar nu se ştie niciodată. Voi încerca să-i aflu numărul de telefon.

Rămaseră lipiţi încă o clipă. Pilar se ameţise bine. Maria Luisa îi privea ironică. Când Malko se uită spre ea. Fata întoarse ostentativ capul. Îl dispreţuia. Fetele îşi reluară conversaţia. Reynolds se aplecă spre el:

— Sigur, nu vreţi să plecaţi? Am nişte drog formidabil. Ne putem face de cap.

— Când se hotărăşte Pilar, zise Malko. Şi eu vreau să plec. Fericită că îl recăpătase, Pilar bău trei Mărgărita una

după alta. Vorbea din ce în ce mai tare cu Maria Luisa. Aceasta se uită la ceas şi scoase o exclamaţie.

— Dumnezeule! Trebuie să plec acasă.

— Dă-mi numărul de telefon, spuse Pilar pe un ton foarte natural.

Malko ciuli urechea, dar muzica începu în aceeaşi clipă şi nu auzi nimic. Toată lumea se ridică. Sărutări, strângeri de mâini. Maria Luisa şi prietenii ei se îndreptară spre un superb BMW, păzit de o ceată de puşti. Malko schimbă o privire cu Pilar. Spera să nu fi uitat numărul de telefon. Dacă Martinez avea dreptate, era numărul lui Chacon.

*

* *

— Intraţi, îl invită Peter Reynolds.

Cu Pilar lipită de el, Malko rămase interzis. Spre supărarea lui Malko, fata insistase să meargă la cameraman. Atunci când acesta pomenise de haşiş. Camera americanului era la zece metri de a lui.

Pereţii erau plini de rafturi cu casete. Reynolds se aplecă spre combină şi o porni.

— Superb, nu? 70 de waţi. Are şi telecomandă, aşa că nu trebuie să te dai jos din pat.

Paturile gemene fuseseră unite, iar în jurul lor zăcea un maldăr de reviste porno. Multe poze fuseseră decupate şi împodobeau pereţii. Reynolds scoase un vas plin cu ţigări. După ce aprinse una, Pilar se repezi spre el, aspirând fumul.

Malko se întinse lângă ea, simţind că-şi pierde firea: alcoolul şi drogul nu ajutau memoria... Era o informaţie prea secretă pentru a fi dezvăluită şi cameramanului. Acesta manevra aparatura electronică. Scoase trei căşti, întinzând două lui Pilar şi lui Malko.

— Luaţi-le, să nu deranjăm vecinii.

Din căştile stereo se auzea o muzică pop, cu influenţe sud-americane. Reynolds aprinse o nouă ţigară. El şi Pilar începură să fumeze ca nişte nebuni. Malko se întrebă cum o putea scoate pe fată din acel paradis artificial. Nu-i putea vorbi, din cauza căştilor.

La un moment dat, Pilar îl luă de mână. Închisese ochii şi părea adormită. Desfăcu apoi uşor picioarele, respirând din

ce în ce mai rapid. Părea că face dragoste cu un partener invizibil. Peter Reynolds închisese şi el ochii. Se mişca doar ca să ducă ţigara la gură, expirând lent fumul.

Pilar părea că nu vrea să se ridice. Lipit de ea, Malko simţi un soi de excitare stranie.

Cu ochii închişi, descheiat la cămaşă, Peter Reynolds fuma a nu ştiu câta ţigară. Îşi desfăcuse fermoarul de la pantalon.

Dând la iveală sexul impozant şi ţeapăn, din care nu se vedea decât vârful, căci restul dispăruse în mâna lui Pilar.

Tânăra îşi mişca încheietura ca o somnambulă, dar totuşi părea că ştie ce face. Malko îl văzu pe cameraman încordându-se. Dădu drumul ţigării şi juisa în spasme violente, care îi zguduiră tot corpul.

Pilar rămăsese în continuare cu ochii închişi!

Malko se simţi cuprins brusc de o violentă dorinţă. Încă puţin şi s-ar aruncat asupra ei. O dorea cu toată fiinţa. Când Reynolds încremeni cu ochii închişi şi cu căştile la urechi, simţi că era momentul să acţioneze. Fumul gros invadase camera şi muzica îl înnebunea. Îşi smulse căştile şi îi spuse lui Pilar.

— Mergem.

Fără o vorbă, fata îşi scoase căştile, sări din pat fără să-i arunce vreo privire lui Reynolds, ca şi când n-ar fi existat. Când ajunse la uşă. Remarcă:

— Ia te uită, a adormit!

Malko se abţinu să-i spună că ea îi administrase un excelent somnifer…

Pe coridor domnea o căldură toridă. Din fericire, în camera lui Malko funcţiona climatizarea. Nimeni nu trăsese perdelele şi prin fereastră se zăreau stelele. De abia intrară în cameră, că Pilar îl înlănţui pe Malko plină de pasiune, frecându-se cu furie de el.

Nu se putu abţine să nu remarce:

— Ai fi putut continua cu Reynolds.

Ea îşi întrerupse sărutul, spunând:

— El m-a luat de mână. Nu mă aşteptam. La început n-am vrut, dar apoi m-a excitat. Nu mă vrei?

Fata avea o natură generoasă. Jocul amoros cu

cameramanul părea că o dezlănţuise. Se debarasa de rochia de crep roşu, rămânând doar în pantofi. Se sprijini de zid şi şopti:

— Ia-mă.

— N-ai uitat numărul Mariei Luisa? întrebă Malko.

Avea un trup superb, cu forme pline, extraordinare, nişte sâni tari, cu sfârcuri mici şi roze.

Pilar îşi înfipse unghiile în ceafa lui Malko.

— Ticălosule! Mă întrebi asta *acum,* când mă regulezi.

— E important, spuse Malko.

— Ţi-l dau dacă mă satisfaci, zise ea. Aşteaptă, mă duc să închid fereastra.

Trase perdeaua, dar nu mai apucă să ducă mişcarea până la capăt. Se auzi un zgomot de sticlă spartă, apoi un strigăt. Malko o văzu dând drumul perdelei şi ducându-şi mâinile la faţă. Se repezi la_ea şi fata se prăbuşi pe podea. Îi dădu mâinile la o parte. În locul ochiului drept era o gaură, din care sângele ţâşnea cu putere.

Capitolul X.

Împietrit de groază. Malko se aplecă peste corpul întins pe jos. Pilar zăcea cu nările dilatate şi faţa însângerată. El o strigă, dar fata nu răspunse. O târî cum putu lângă pat. Ferindu-se să stea în dreptul ferestrei ca să nu fie împuşcat de ucigaşul din umbră. În locul prin care trecuse glonţul, rămăsese o gaură destul de mare şi urâtă. Malko nu avea nici o îndoială asupra originii acestuia. Un ucigaş se ascunsese pe acoperiş sau la unul dintre etajele superioare ale clădirii albe. Situată vizavi pe bulevardul Los-Heroes.

Îi era imposibil să distingă ceva. Malko stinse lumina şi îşi lipi urechea de pieptul gol al fetei. Inima îi bătea slab. Poate că exista o şansă să fie salvată. Ridică receptorul şi aşteptă câteva secunde. Centrala din *Camino Real* nu răspundea. Balta de sânge se lărgea în jurul capului lui Pilar. Nu trebuia să piardă nici o secundă. Se gândi imediat la Reynolds. Numai el putea să-l ajute.

Malko se năpusti pe coridor şi începu să bată la uşa cameramanului. Acesta îi deschise uşa pe bâjbâite. Înfăşurat într-un prosop, cu privirea pierdută, abia recunoscându-l pe Malko. Acesta îl împinse în camera în care plutea încă mirosul fad de *punta roja.*

— Veniţi repede, au împuşcat-o pe Pilar în cap. Ştiţi vreun spital prin apropiere?

Peter Reynolds se scuturâ, dar îi trebuiră câteva secunde ca să se dezmeticească.

— Mda, în faţa spitalului american, răspunse el în final. E o clinică particulară. Au deschis zi şi noapte. Acolo sunt duşi răniţii când au loc lupte de stradă. Vreţi să vă ajut?

— Şi încă cum! făcu Malko.

Reynolds se trezise în sfârşit. Îşi trase nişte jeanşi pe el şi un tricou şi se năpustiră în camera lui Malko. Pilar zăcea întinsă pe mochetă şi sângele îi curgea în continuare. Smulseră un cearceaf de pat şi o rostogoliră pe el, improvizând astfel o targa. Malko era furios la culme. Îi mai suna încă în ureche ameninţarea făcută de Enrico Chacon la

telefon. Oare la el se referise sau la Pilar? Maria Luisa îi pomenise de întâlnirea lor? În orice caz, acesta nu aşteptase prea mult ca să acţioneze.

Abia o târâră în ascensor. Malko strângea în mâna stângă pistolul Ingram cu încărcătorul fixat. Pistolul-mitralieră era mai slab decât un Python. Cunoscând obiceiurile din San Salvador şi mania de a-i termina definitiv pe răniţi, acest lucru nu era de prisos. Portarul de noapte făcu ochii mari. Bine că Reynolds avea o furgonetă şi întinseră rănita în spate. Mulţumea lui Dumnezeu că dispensarul era deschis! Văzură scris mare cu verde „Sala de operaţii: urmaţi săgeata”. Dar Pilar nu o putea vedea... în capăt, era un paznic de noapte. Îndată ce o zări pe rănită, ridică receptorul şi chemă echipa medicilor de gardă. Când ajunseră jos, doi medici îi aşteptau deja. Erau obişnuiţi cu rănile de glonţ. Malko văzu cum duc targa spre blocul operator, îi puseseră deja perfuzii lui Pilar. Cu inima cât un purice, Reynolds se trezise de-a binelea şi spuse:

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti cum se întorseseră în cameră şi cum îi aşteptase ucigaşul ascuns afară. Cameramanul îl privi nedumerit.

— Nu zău. Chiar vorbiţi serios? Aţi venit aici special ca să-i faceţi de petrecanie lui Chacon? Credeam că e o cacealma.

— Nu e nici o cacealma, zise Malko. Iar Chacon mă ia în serios. Nu ştiu pe cine a vizat în seara asta, dar a tras ca să ucidă. Mai ales pe mine. Pilar cunoştea numărul de telefon al Mariei Luisa cu care ne-am întâlnit în seara asta. Nu îmi vine să cred că au vrut să o omoare pentru atâta lucru! Nu avea de unde să ştie că mi l-a spus deja...

— Mda, făcu Reynolds căscând.

Se aşezară pe scaune în sala de aşteptare. Malko ţinea Ingram-ul pe genunchi. Reynolds aţipi.

*

* *

Trecuse o oră şi un sfert. Între timp, mai venise un rănit de glonţ în coaste pe care îl sprijinea un prieten. Chirurgul, cu pantofi albi, cu halat şi cu boneta pe cap, urcă din blocul

operator şi se apropie de Malko.

— Puteţi să vă duceţi la culcare, zise el. Operaţia va dura mult deoarece starea ei este foarte gravă. Glonţul s-a oprit între cei doi lobi ai creierului şi nu am reuşit să-l scoatem. În plus, a pierdut mult sânge.

— Îşi va recăpăta cunoştinţa?

— Nu ştiu, mărturisi chirurgul. Mă întorc în sala de operaţii. Peter Reynolds se trezise şi se pomeniră în căldura umedă de pe străzile pustii. Cameramanul căscă, apoi spuse:

— Ce noapte! Mă simt de o sută de ani... Mâine va trebui să anunţăm crima celor din la Guardia. Iar nişte subversivi...

— Îmi asum eu răspunderea, zise Malko.

Când se întoarse în cameră şi văzu hainele lui Pilar împrăştiate pe jos. I se strânse inima. Le aranja. Mai păstrau şi acum parfumul ei. Făcu un duş şi se parfumă cu apă de toaletă Jacques Bogard ca să se învioreze, în timp ce trecea în revistă toate evenimentele din acea seară. Măcar dacă ar putea afla cu certitudine că Pilar fusese persoana vizată. În acest caz. Ar fi proba absolută că Chacon avea legătură cu fata pe care o întâlniseră.

Se întinse în pat. Unde s-o găsească pe Maria Luisa? Pilar trebuia să-şi recapete cunoştinţa ca să-şi amintească numărul ei...

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară în somn. Era vocea unui bărbat necunoscut care se prezentă doctorul Sanchez.

— Operaţia s-a terminat, îl anunţă el.

— A scăpat?

— Încă nu ştim. Nu şi-a revenit. S-ar putea să aşteptăm câteva zile. S-ar putea să o operăm din nou şi să o transportăm în Statele Unite. Are familie?

— Da, spuse Malko, o anunţ eu. Este nepoata lui Abelardo Martinez.

— Ah, da, se miră medicul. Am făcut tot posibilul, dar s-ar putea să nu mai iasă niciodată din comă. Creierul este foarte afectat. Am observat că eraţi înarmat, domnule.

Credeţi că domnişoara ar avea nevoie de un paznic cu armă în faţa uşii? Costă douăzeci de coloane pe zi.

— Absolut, spuse Malko. Anunţaţi-mă imediat dacă îşi revine.

— *Como no, Senor!*

Imediat după ce închise, Malko se îmbrăcă. Trebuia să-l anunţe pe Abelardo Martinez.

*

* *

Abelardo Martinez îşi strânse pe corp marginile pijamalei albastre. Obrajii neraşi erau străvezii. Tocmai telefonase la clinică. Soţia lui apăru cu bigudiurile în cap şi cu o sticlă de Gaston de Lagrange. Turnă în trei pahare şi băură în tăcere. Bătrânul era năucit.

— Este îngrozitor! O fată atât de tânără şi numai din vina mea. Nu ar fi trebuit să vă pomenesc despre toate astea. Mai bine plecaţi.

Era patru şi jumătate şi începea să se lumineze de ziuă. Malko îşi înăbuşi un căscat, apoi îşi făcu curaj şi spuse:

— Trebuie să o răzbunăm. Să-l găsim pe Chacon. Încercaţi să vă amintiţi tot ce ştiţi despre această Maria Luisa.

Abelardo Martinez oftă.

— Nu o cunosc personal. Ştiu că a avut mai multe aventuri. Poate să fie într-una din sutele de vile. Mâine dimineaţă, voi încerca să fac tot ce pot. Acum, duceţi-vă să vă odihniţi şi să nu vă simţiţi vinovat. Doar nu suntem o ţară de nebuni.

Îl conduse pe Malko până la peron şi strigă:

— Fiţi atent!

Era inutil să-i mai atragă atenţia. Malko nu se despărţea nici o clipă de cele două arme, Ingram-ul şi Python-ul pe care îl avea la curea. Era hotărât să tragă primul.

*

* *

Walter Dallas îşi aprinse nervos o ţigară şi îl fixă pe Malko cu privirea lui limpede şi albastră.

— Nu pot să vă dau nici un sfat. Începu el, căci depindeţi direct de Langley. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş

lăsa baltă această porcărie şi mi-aş lua tălpăşiţa imediat. Cred că v-aţi dat seama că Chacon este la el acasă şi că este perfect informat... Autorităţile nu vor mişca un deget ca să vă ajute. Poate foarte bine să se instaleze ziua în amiaza mare în faţa hotelului cu un pliant şi o carabină şi nimeni să nu-l „observe”. Oricum, nu-l veţi putea convinge pe Chacon să plece din ţară şi să iasă frumuşel la pensie.

Malko îi asculta predica. Dallas judeca exact ca un birocrat ce era. El nu făcea parte din aceeaşi „rasă” cu el. În plus, americanul nu părea să-şi dea seama de adevăratul scop al lui Malko. Lucru care nu era tocmai rău.

— Cred că totuşi voi rămâne, zise el. Vă cer numai să luaţi legătura cu colonelul Casanova şi să-i spuneţi de atentatul de astă-noapte. Eu nu am timp de pierdut cu ancheta.

Americanul râse cu poftă.

— O voi face imediat. „Nişte necunoscuţi au tras în hotelul *Camino Real.* O persoană a fost grav rănită. Motivele au rămas necunoscute.” Zilnic se petrec zeci de fapte ca ăsta. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Încerc în continuare să-l găsesc pe Chacon. Mai am câţiva aliaţi.

— Mult noroc, îi ură Walter Dallas. Apropo, ambasadorul vă invită să luaţi cina cu el mâine seară. Dacă mai sunteţi aici...

Minunată remarcă. Malko străbătu holul rece, pregătindu-se să-şi recupereze arma de la soldatul de pază. Avea o senzaţie ciudată. Toată lumea îl îndemna să plece din San Salvador fără să-l fi găsit pe Chacon. Trebuia să vorbească neapărat cu David Wise. În loc să se îndrepte spre ieşire, o luă la stânga, unde se afla sala cifrului din ambasadă.

*

* *

— Mă voi adresa reverendului Cesar Juarez, spuse apăsat David Wise. Sunt sigur că poate să facă multe pentru dumneavoastră.

— Atunci, de ce nu face nimic? îl întrebă Malko stupefiat. Aşteaptă ca Chacon să mai omoare un arhiepiscop? Ori pe papă?

— Nu ştiu, mărturisi şeful Diviziei Operaţiuni. Poate că nu crede că vrem într-adevăr să scăpăm ţara de Chacon. Sunt consternat de ceea ce i sa întâmplat acelei tinere.

— Nu mai mult decât mine, spuse Malko.

Trecuse mai înainte pe la clinică. Pilar era de nerecunoscut, aşa bandajată şi cu tuburi peste tot. El o sărutase pe umăr fiindcă nu putuse să ajungă la faţă, dar tânăra nu reacţionase în nici un fel. Cu o bancnotă de o sută de coloane, infirmiera îi promisese să-l sune îndată ce se va trezi.

— Împrieteniţi-vă şi cu diavolul, dacă este necesar, îl sfătui David Wise.

— Trebuie să vrea şi el să se împrietenească cu mine, spuse Malko. Dar gândiţi-vă că bunul Dumnezeu este lângă dumneavoastră. Dacă ar reuşi să se alieze, poate că vom reuşi şi noi.

— V-am avertizat de la bun început că nu este o misiune uşoară, ci mai degrabă periculoasă, zise David Wise. Aveţi grijă.

Avertismentul era cât se poate de limpede. După ce închise. Malko se simţi foarte izolat. David Wise era un tip cumsecade, chiar dacă îl trimitea la măcel. Rămase tăcut lângă telefon. De unde să înceapă? Cel mai bine ar fi să facă pe mortul în păpuşoi şi să aştepte. Apoi să se ducă să dea o raită cu maşina prin cartierul San-Francisco. Poate că îi va surâde norocul.

*

* *

În stânga, era un teren de fotbal, unde câţiva puşti zdrenţăroşi alergau după minge. În partea dreaptă, zări un şir de vile luxoase, apărate de ziduri înalte, cu nişte porticuri minunate, dar cu paznici în faţă... Din loc în loc, se mai vedea ţeava unei arme ce depăşea zidul. Malko încetini. Ajunsese în Colonia din San-Francisco, aflată în sudul oraşului, de-a lungul Carretera Panamericana. Trebuia să străbaţi un teren viran plin de noroi ca să ajungi în această insuliţă luxoasă.

Strada care îi despărţea pe bogaţi de săraci se termina cu o fundătură. Viră la dreapta pe Avenida de Los-Castanos

şi crezu că a nimerit în Beverly Hills. Vilele se întreceau unele pe altele în eleganţă. În faţa fiecărui portic, staţionau două sau trei maşini. Cartierul avea suişuri şi coborâşuri întretăiate de alei pustii de pe care trecătorii fuseseră probabil alungaţi. Impresia pe care i-o dădea acest cartier era ciudată: nici un trecător, nici o maşină, ca şi cum ar fi fost părăsit. Dar, judecând după maşinile parcate, nu era cazul. Însă, locuitorii, rămâneau ferecaţi şi temători înăuntrul vastelor vile. Merse în continuare pe bulevardele umbroase care semănau unele cu altele. Studia în trecere maşinile oprite sub porticuri sau lângă trotuar. Erau numai mărci americane, Mercedesuri şi masivele Range Rover-uri. La fiecare colţ de stradă era câte un indicator cu „stop”, dar nici un semafor.

Deodată, văzu ceva de necrezut pentru San Salvador: un om care făcea jogging! Era un bărbat cu tâmplele cărunte care îi adresă un zâmbet amabil. Malko avu o inspiraţie de moment şi opri.

— *Senor,* îl aborda el, sunt străin şi m-am rătăcit pe aici. Caut casa în care locuieşte *senorita* Maria Luisa Salgado.

— Maria Luisa Salgado? întrebă jogger-ul trăgându-şi sufletul. Numele îmi este cunoscut… Nu ştiţi cum se numeşte strada? Aici sunt câteva sute de case. Plus, în San-Benito, unde sunt tot cam pe atât.

— Din păcate, nu ştiu, spuse Malko. Bărbatul îşi frecă bărbia gânditor.

— Mulţi oameni au plecat din cauza evenimentelor şi au rămas doar paznicii, îi explică el.

— Această zonă nu este atacată de forţele subversive?

Jogger-ul clătină din cap.

— Nu au curajul să vină aici. Sunt prea multe gărzi înarmate care au posibilitatea să telefoneze imediat. Nu ar ieşi vii din acest cartier.

— Conduce un BMW de culoare gri, adăugă Malko, jucând şi ultima carte. Este foarte atrăgătoare.

Bărbatul îşi frecă fruntea.

— Un BMW! Înţeleg. Câteodată trece, pe lângă mine când fac jogging. Este o brunetă superbă cu părul strâns în coadă de cal.

— Ea este, zise Malko ascunzându-şi cu greu nerăbdarea. Ştiţi unde locuieşte?

— Bineînţeles! zise jogger-ul, stă foarte aproape de mine, pe Avenida de Los-Durasnos la numărul opt. Ultima casă, în spate. Sunaţi la poarta cu grilaj. Este foarte frumos. Mergeţi pe dreapta, apoi o luaţi tot la dreapta şi încă o dată la dreapta.

— *Muchissimas gracias,* spuse Malko. Apoi plecă în direcţia indicată.

— Urmă cu sfinţenie indicaţiile bărbatului, ajunse la numărul opt, opri puţin mai departe, îşi strecură Python-ul la curea şi o luă pe jos într-acolo.

În aer se simţea miros de magnolii. De o parte şi de alta a bulevardului Los-Durasnos, zărea parcuri superbe, îngrijite cu multă dragoste. Se pare că în această parte a oraşului, banii curgeau gârlă. Ajunse în apropierea vilei. Poarta cu grilaj din fier forjat era înconjurată în ambele părţi de ziduri înalte. Malko stătu pe gânduri. Dacă suna, poate că o făcea degeaba... După ce se asigură că nu îl vede nimeni, se căţăra pe zid şi reuşi să vadă ce este dincolo. Zări o camionetă şi o maşină de fabricaţie japoneză în garaj, apoi un pic dintr-o piscină. BMW-ul nu se afla acolo.

Coborî şi se duse la maşină. Opri motorul, lăsă spătarul scaunului şi se pregăti să aştepte. Dacă BMW-ul nu era acolo, însemna că trebuia să se întoarcă. Era ora cinci, dar zăpuşeala era înfiorătoare... Era hotărât însă să se întâlnească cu misterioasa fată care probabil că era responsabila tragediei petrecute aseară şi care ştia poate unde se afla Enrico Chacon.

*

* *

Pe lângă Malko trecu încet o camionetă, iar şoferul acesteia, un bărbat în vârstă, se uită la el cu neîncredere. În acest oraş supus violenţelor, tot ce părea neobişnuit era periculos. Malko îi zâmbi liniştitor şi căscă. Pânda începea să devină apăsătoare.

Într-o oră şi jumătate de când stătea aici, nu văzuse mai mult de şase maşini, iar şoferii acestora îl cercetaseră cu curiozitate. Se mira că nu venise nici o maşină de poliţie. Se

întreba dacă alesese metoda cea mai eficientă. Avea impresia că oamenii se întorceau foarte târziu acasă sau nu ieşeau deloc... Se alertase puţin, când un Chevrolet Blazer cu geamuri fumurii trecuse de două ori pe lângă el ca să-l observe. Mai trecuse pe lângă el şi un Rolls-Royce de culoare maro. Apoi un Mercedes cu perdeluţe. Iar acest lucru nu era o simplă întâmplare... Se hotărî să mai aştepte încă o jumătate de oră. Se lăsa noaptea. Se va întoarce mâine şi va încerca să afle de la Alberto Martinez a cui era această vilă. Comitea cea mai mare imprudenţă dacă încerca singur să atace un om ca Chacon.

Inima îi bătu cu putere, când zări o maşină dând colţul la două sute de metri în faţa lui şi recunoscu forma unui BMW. Porni motorul în mod automat. BMW-ul se apropia în viteză şi avea să treacă pe lângă Malko. Însă frână brusc şi se opri la numărul opt, apoi claxona.

Conducea o brunetă, însă întunericul îi ascundea figura. Un servitor îi deschise poarta. BMW-ul intră în curte. Malko îl ajunse din urmă. Servitorul crezu că erau împreună, căci îi făcu semn să intre cu zâmbetul pe buze.

Nu putea să mai dea înapoi, căci bărbatul s-ar fi temut. Malko intră pe poartă şi opri în spatele BMW-ului cu inima bătând cu putere. Putea foarte bine să dea nas în nas cu Enrico Chacon... Fata coborî din maşină în clipa în care el oprea motorul şi se uită spre el. Dar nu era Maria Luisa. Aceasta avea nasul cât un cartof şi ar fi speriat chiar şi un obsedat sexual. Înainta mirată şi neliniştită către Malko.

— Domnul?

Malko arboră cel mai fermecător surâs de care era în stare.

— Îmi pare rău, caut o prietenă. Maria Luisa Salgado, are o maşină la fel ca a dumneavoastră...

— Maria Luisa Salgado, nu o cunosc, nu locuieşte aici, domnule.

Se vedea că nu îl crede. Grădinarul ţinea poarta deschisă. Malko făcu un pas înapoi spre maşină şi zise în chip de la revedere:

— Este o coincidenţă!

Fata ridică din umeri.

— Nu e de mirare, sunt o groază de BMW-uri gri în oraş şi aproape toate sunt conduse de femei. *Adios. Senor.*

După ce execută o excelentă manevră cu spatele, Malko se pomeni pe bulevard, lac de sudoare şi furios foc pentru că pierduse două ore de pomană. Şi asta doar ca să afle că San Salvadorul era plin de BMW-uri. Cu toate astea, îşi impuse să mai hoinărească încă o jumătate de oră pe aleile pustii ale cartierului. Dar nu zări decât servitori care îşi făceau treaba. Locuitorii din San-Francisco ţineau la viaţa lor particulară. Ca peste tot la Tropice, se întuneca foarte devreme.

Intră în sfârşit pe Autopista Sur. Puţin mai departe, dădu peste un semafor. În clipa în care oprea, în spatele lui staţiona altă maşină... Văzu în oglinda retrovizoare că era un Mercedes gri cu patru bărbaţi la bord. La lumina unui far văzu că avea număr de Guatemala. Porniră odată, iar Malko mergea încet, absorbit atât de tare de gândurile lui, încât trecu de intersecţia cu Avenida Las-Amapolas şi se îndreptă spre vest, într-un labirint de cocioabe. Fu nevoit să se întoarcă, după ce se învârtise vreun sfert de oră pe străduţele înguste, urcând şi coborând colinele. În timp ce îşi termina manevra, zări farurile albe ale unei maşini care opri în spatele lui. Dar avu un şoc. Era Mercedesul gri cu număr guatemalez.

Având în vedere că nu avea nici un traseu bine determinat, prezenţa lui aici avea o singură semnificaţie: îl urmărise pe Malko. De altfel, atunci când demară, porni şi el imediat după Malko. Bătăile inimii i se înteţiră. Această prezenţă insistentă nu îi prevestea nimic bun.

Capitolul XI.

Primul reflex al lui Malko a fost să se distanţeze de Mercedes. Judecând după plăcuţa de înmatriculare cu număr guatemalez, şansa de a avea turişti la bord care se rătăciseră din întâmplare pe aici era minimă. Acceleră, se angaja într-o intersecţie pe care o traversa deja un autobuz, dar îl evită la timp. Se întoarse. Mercedesul trecuse şi el, evitând accidentul. Dacă ar fi fost nişte turişti rătăciţi, nu ar fi riscat în asemenea hal... Merse în continuare, dar nu îndrăzni să oprească.

Farurile albe erau exact în spatele lui, deşi se străduise să scape de urmăritori. Luă mai multe curbe strânse, trecu peste o cale ferată, însă Mercedesul era tot după el. În furia lui de a scăpa de el, îşi dădu brusc seama că se rătăcise de-a binelea undeva în sudul oraşului. Noaptea se lăsase complet, iar singurul punct de reper din San Salvador era vulcanul stins, cu creasta acoperită de nori. Străzile în pantă abruptă pe care le străbătea în toată viteza se aflau într-un cartier obişnuit. Era imposibil să iasă de aici. Farurile albe păreau lipite de bara lui de protecţie. Sudoarea începuse să-i curgă pe faţă şi i se făcuse frică. Era înarmat, însă Ingram-ul nu ar fi făcut faţă celor patru bărbaţi înarmaţi probabil cu puşti de vânătoare sau cu pistoale-mitralieră. Ştia destule despre metodele lui Enrico Chacon ca să-şi rişte astfel viaţa. Numai în westernurile slabe mai văzuse un şerif care să ţină piept celor patru bandiţi.

Încercă să accelereze din nou şi să treacă pe roşu în ultima clipă. Mercedesul făcea la fel claxonând cu disperare, dar acest lucru nu şoca pe nimeni. Încotro să se îndrepte? Mai întâi, trebuia să ajungă în centru. Dacă reuşea acest lucru, avea ori Ambasada americană, ori hotelul. Însă, chiar şi acolo, ucigaşii aveau destul timp să acţioneze. Fu nevoit să frâneze. Un camion tocmai voia să facă o manevră. Mercedesul cu număr guatemalez se ivi imediat în dreptul lui. Se risipiră şi ultimele îndoieli. Zări în oglinda retrovizoare un mustăcios care strângea la piept o puşcă de

vânătoare, armă redutabilă de la distanţă mică.

Acum simţea într-adevăr un nod în gât. Dar se temea şi mai tare că s-ar putea trezi pe un drum înfundat, iar acolo era pierdut. Cu preţul unui risc enorm, el ocoli camionul şi căpătă câţiva metri avans, dar realiză imediat că indicatorul de benzină se îndrepta către zero. O pană de benzină îi mai lipsea acum... Deodată, când încerca să ia curbele strânse, străduindu-se să nu calce pe nimeni, auzi deasupra capului huruitul unui elicopter. Văzu rapid farurile de poziţie ale aparatului care părea să zboare chiar deasupra acoperişurilor. Se pregătea să coboare.

Aici, numai la Guardia dispunea de elicoptere. Malko reperă direcţia în care se îndrepta şi îşi ciuli urechile. Nu se mai auzea, nici un zgomot. Prin urmare, se aşezase pe undeva. Cu siguranţă în Cartierul General. Trebuia să-l găsească.

Căută primul drum pe stânga, direcţia în care dispăruse elicopterul şi se angaja pe el. Dădu peste alte curbe, alte pante şi o intersecţie. O luă la întâmplare la dreapta şi se pomeni pe un drumeag neasfaltat şi cu Mercedesul în urma lui. Dar ajunse brusc pe un bulevard larg, situat în vârful unei coline. Deşi era întuneric, el recunoscu bulevardul Venezuela pe care se afla sediul poliţiei.

Traversă bulevardul şi coborî spre est, urmat îndeaproape de Mercedes. Mâinile îi transpirau şi îi alunecau de pe volan. Şoseaua era mai largă, iar Mercedesul încercă încă o dată să-l depăşească. Mai avea de parcurs o sută de metri până la poarta cu grilaj a cazărmii. Malko acceleră. Îl aştepta un moment dificil. Oamenii din la Guardia erau foarte sprinteni... Zări un om cu caschetă şi puse o frână atât de bruscă. Încât îşi băgă capul între umeri şi începu să facă semn cu farurile. Spera să fie observat de santinele. Ucigaşii nu aprinseseră farurile. După aceea, totul se petrecu într-o fracţiune de secundă.

Malko viră brusc la stânga şi opri chiar în faţa porţii care interzicea intrarea în Cartierul General. Zări în lumina farurilor un soldat care îndreptase arma G 3 spre maşina lui. Dădu un brânci cu umărul şi deschise portiera, apoi ieşi cu mâinile ridicate strigând cât îl ţinea gura:

— Subversivos! Subversivos!

Dacă nu ar fi ridicat mâinile, soldaţii ar fi tras în el. Stătu o clipă pe gânduri. Se oprise şi Mercedesul. Fuseseră trase două focuri de armă. Malko auzi gloanţele şuierând pe la ureche şi se culcă la pământ. Bine făcuse, căci cele două santinele deschiseră focul şi traseră rafale în toate direcţiile. Mercedesul demară brusc şi se pierdu în şuvoiul circulaţiei. Unul dintre soldaţi trăgea în continuare spre bulevard, în timp ce alţii se repeziră la Malko şi îl ridicară cu brutalitate. El încercă să vorbească în timp ce îl controlau.

— Soy un amigo del coronei Casanova.

În fine, totul se linişti şi un ofiţer acceptă să stea de vorbă cu el. Reţinut de două santinele înarmate cu G 3 îndreptate spre el, reuşi să explice că fusese urmărit de acei subversivi şi că lucra pentru Ambasada americană. Permisul de portarma eliberat de colonelul Casanova făcuse minuni. Îl scuturară de praf şi îl conduseră la maşină. Fusese un incident obişnuit într-un oraş ca San Salvador. Porni din nou spre centru, căutând o benzinărie, dar avea încă mâinile jilave. Mercedesul dispăruse, însă războiul deschis abia începuse.

Enrico Chacon nu avea să se mulţumească cu această tentativă acum că Malko încercase să-l scoată din bârlog.

*

* *

Enrico Chacon asculta strângând din buze şi cu privirea feroce rezumatul făcut de oamenii săi. Oare cum putuse un om singur, mai cu seamă că nu cunoştea oraşul, să scape de patru ucigaşi siguri că nu vor fi pedepsiţi pentru asta? Oamenii lui îl reperaseră uşor pe Malko în San-Francisco. Chiar el îl observase de la distanţă cu binoclul. Mercedesul furat de la turiştii din Guatemala nu ducea nicăieri decât în cazul, practic imposibil, în care ar fi existat o anchetă. Doi dintre ucigaşi făceau parte din la Guardia... Acum, adversarul lui ştia în ce parte a oraşului se ascunde. Nebun de furie. Îl strigă pe Jesus Calderon, ucigaşul lui preferat şi pe şoferul Mercedesului.

— Eşti un imbecil!

— N-am vrut să omor în plină zi, protestă pistolarul.

Credeam că, o dată cu lăsarea nopţii, l-am fi putut surprinde mai uşor. Dacă nu s-ar fi rătăcit, am fi ajuns imediat după el la hotel şi atunci...

— *Maricon,* mormăi Chacon, cară-te imediat de aici, *hijo de puta!*

Celălalt plecă fără să-şi ceară plata. Enrico Chacon se pieptănă maşinal, când trecu prin faţa unei oglinzi. Trebuia să-şi descarce nervii pe cineva. Auzi uşa deschizându-se. Era Maria Luisa care se întorcea. Purta un pantalon alb care se mula provocator şi o bluză din mătase pe sub care sânii jucau în libertate. Lăsă jos pachetele şi se apropie de amantul ei zâmbind.

O lăsă să vină lângă el, apoi o pălmui pe neaşteptate peste amândoi obrajii, atât de tare. Că Maria Luisa trebui să se sprijine de un scaun ca să nu cadă. Se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi şi mânioasă foc:

— Ce te-a....

Nu o mai lovise niciodată până acum.

— Târfă! izbucni Enrico Chacon. Era cât pe ce să mă dai de gol. De ce te-ai dus în discoteca aia împuţită? Ca să-ţi găseşti alt amant?

Seara trecută, după ce văzuseră filmul, se certaseră rău de tot. Mariei Luisa îi plăcea la nebunie să danseze, dar lui, nu. Se întorseseră să pună un film la video, iar ea îi ceruse voie să se ducă să bea ceva în compania unor prieteni.

Ochii Mariei Luisa scăpărară.

— *Carajo!*[1] Doar pe tine te iubesc, dar mă plictisesc aici. Închisă în casă. Îmi place să ascult muzică. Şi am dreptul să fac ce vreau.

El o pălmui din nou, ocărând-o şi mai tare.

— Atât timp cât eşti cu mine, urlă Chacon, faci numai ce îţi spun eu şi te supui.

Maria Luisa se repezi la el cu unghiile, dar el o apucă de mâini la timp.

— Îţi interzic să mai dai în mine, urlă ea. Dacă mă atingi încă o dată, te omor!

Enrico Chacon îi dădu drumul fără să spună nimic, trase un sertar, luă un Colt de calibrul patruzeci şi cinci, îl armă şi

[1] Tâmpitule (n.a.).

îl îndreptă spre ea ţinându-l de ţeava.

— Poftim, omoară-mă!

Ea apucă arma de mâner, stătu pe gânduri câteva secunde, apoi aruncă pistolul pe un fotoliu. Enrico Chacon o studia cu braţele încrucişate. Furioasă, Maria Luisa era şi mai frumoasă. Era dispus să profite din plin de avantajul pe care îl avea.

— Cere-mi iertare, zise el. Prietena ta este târfa yankeilor. Acum, străinul ăla ştie că stai în San-Francisco. În după-masa asta, a dat târcoale pe aici. Şi asta pentru că ai ieşit fără mine. Vei fi mulţumită când mă vor omorî străinii ăia.

— Nu! Te rog, nu vorbi aşa, murmură Maria Luisa. Te rog să mă ierţi.

— Nu aşa, în genunchi.

Maria Luisa ezită. După aceea, îngenunche ascultătoare în faţa lui, atingând cu fruntea catarama din argint a curelei. Chacon nu o ridică. Ea ghici ce doreşte. Era îngrozitor de umilitor, căci pistolarii puteau intra în orice clipă.

— Ştii bine cum se cere iertare! zise Chacon cu vocea lui autoritară. *Chupas!*[2]

Maria Luisa atinse uşor cu mâinile şoldurile mulate în pânza albă de in. Apoi avansară încetişor spre curea, masându-l pe cubanez între picioare cu o mişcare foarte blândă. Nici nu mai simţea că o dureau genunchii pe marmura rece. Fără un cuvânt, ea îl mângâie peste pânză, până când tensiunea deveni insuportabilă. După aceea, trase încetişor fermoarul în jos, iar gura luă locul degetelor. Amantul ei se cutremură şi îşi aprinse în mod ostentativ o ţigară. Ea auzi pocnetul brichetei, în timp ce îl cuprindea pe tot în gură, cu riscul de a se sufoca. Când termină de fumat ţigara, atunci se declanşa plăcerea.

Sacadele animalice ale amantului său aproape că îi provocară şi ei orgasmul. Se desprinse de el, uitând palmele şi vorbele urâte.

— Îmi place s-o fac, aşa, în genunchi, zise ea încetişor.

Nu spunea acest lucru doar ca să-i facă plăcere, ci într-

[2] Suge! (n.a.).

adevăr aşa simţea. Chacon nu răspunse, însă ea citi pe chipul lui relaxat că era încântat. Ea se ridică şi se duse la baie, în timp ce Chacon îşi aranja frumosul său costum alb din pânză de în. După câteva clipe, Jesus bătu în uşa biroului şi intră. Părea tulburat.

— Ce s-a mai întâmplat? îl întrebă Chacon care savura încă plăcerea.

— *Senor* Enrico, începu pistolarul, am o veste proastă. Doi dintre oamenii noştri au fost luaţi prizonieri de subversivii din FAPU. Dominguin şi Gonzales. Vindeau bijuterii în spatele catedralei, când o maşină…

Enrico Chacon făcu un gest de lehamite.

— Trebuia să fie atenţi. Probabil că acum este prea târziu ca să mai facem ceva pentru ei. Dumnezeu să-i aibă în paza Lui!

Între subversivi şi *Derecha Recalcitrante* nu se făceau cadouri. Singurele surprize veneau din adevărul supliciilor. Uneori, execuţiile se făceau relativ uşor: se trăgea o rafală şi organele genitale retezate cu maceta, apoi înfundate în gură. Moartea venea lent. Pistolarul nu mai insistă.

— Senor Chacon, mi-e teamă că cei doi cunosc locul în care vă ascundeţi.

Enrico Chacon deveni serios. De data asta era grav. Poate că răpirea lor nu fusese o simplă întâmplare. FAPU avea unele înţelegeri cu iezuiţii… Şi era sigur că străinul care îl urmărea le făcuse o vizită iezuiţilor. Fireşte că putea să-şi găsească altă ascunzătoare şi, chiar dacă „yankeul” o descoperea, nu era sfârşitul lumii. În schimb, nu ştia cât de mare era influenţa americanilor asupra acestei ţări. Putea foarte bine să se pomenească încercuit de oamenii din la Guardia, dacă ambasadorul punea o vorbă. Pe de altă parte, nu avea chef să se mute din oraşul acesta somptuos în care trăia ca un miliardar încă de pe vremea lui Batista.

— Unde sunt?

— Credem că i-au dus într-una din pivniţele catedralei. Oamenii noştri încearcă să afle.

— Promite zece mii de coloane celui care îmi va spune unde sunt. Îndată ce vom afla, ne vom duce după ei.

Pistolarul îl privi nedumerit.

— Dar *Senor* Enrico, dacă îi atacăm, îi vor ucide pe loc.

— Oricum îi vor omorî, zise Chacon. Îi scăpăm de lucrurile cele mai neplăcute. Ştii doar ce le fac oamenilor noştri câinii roşii.

Jesus Calderon ştia.

— *Muy bien, Senor* Enrico, spuse el, mă duc.

Rămas singur, Chacon îşi aprinse una dintre ţigările lui verzi. Trebuia să reflecteze. O tristeţe vagă începea să-l chinuiască. Cu toate astea, acţionase aşa cum fusese necesar. Să descurajeze o lume întreagă. Încă se bucura de protecţia totală a prietenilor lui. Dar acel „gringo” singuratic începea să-l îngrijoreze. Se apropiase prea mult de el şi devenise periculos. Era sigur că stătea în spatele acestei răpiri.

Absorbit de gândurile lui, nu auzi când intră Maria Luisa care îi puse un pahar cu Mărgărita în faţă. Se schimbase şi purta o rochie albă cu decolteul în „V”, foarte mulată şi despicată în ambele părţi, încât se vedeau coapsele până la şolduri. Se machiase din nou şi întruchipa visul oricărui războinic obişnuit.

— Mă placi? îl întrebă ea fandosindu-se.

Chacon simţea cum i se contractă stomacul. O dorea în această rochie, în ciuda faptului că îl supărase. Însă creierul îi funcţiona întruna. Extraordinarul lui instinct de supravieţuire îi obtura toate senzaţiile.

— Sigur că îmi placi, rosti el rar. Dar va trebui să-i mai placi şi altcuiva.

Maria Luisa îl privi împietrită. Enrico Chacon nu era genul de om care să împartă nimic cu nimeni.

Capitolul XII.

Noaptea se lăsase de-a binelea când Malko opri maşina în parcarea de la *Camino Real.* Cămaşa era lipită de spate de sudoare şi se simţea istovit de cursa cu urmărire. Prima grijă a fost să telefoneze la clinică. Pilar de Molina nu îşi recăpătase nici acum cunoştinţa. Se culcă nemâncat şi adormi imediat.

A doua zi dimineaţă, tocmai ieşi de sub duşul binefăcător, când auzi o bătaie în uşă. Era Peter Reynolds.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, zise cameramanul. Rosa ar dori să vă vadă.

— De ce nu a venit ea? îl întrebă Malko, ajuns la capătul răbdării.

— Spune că îi este teamă să vină la hotel fiindcă este plin de spionii din la Guardia. Oricum, vă aşteaptă în parcare.

Când Malko ajunse în parching, dintr-o maşină care staţiona, coborî o siluetă pipernicită. Mai zări şi alte persoane în vehicul. Rosa nu venise singură. Se proţăpi înaintea lui şi ridică bărbia ca să-i vorbească. De data asta, era îmbrăcată în kaki, în uniformă paramilitară.

— De ce nu aţi venit la hotel? o întrebă Malko.

— Este imposibil, Chacon le-a ordonat oamenilor lui să mă omoare. Le dă zece mii de coloane dacă îi aduc capul meu. Şi asta numai din cauza dumneavoastră. Ştie că îl căutaţi şi că eu vă ajut. Aţi reuşit să-l găsiţi?

— Nu, spuse Malko, dar sunt pe-aproape.

Îi povesti despre atentatul nereuşit al Mercedesului cu număr guatemalez şi despre faptul că Pilar fusese împuşcată. Rosa nu păru impresionată şi nu o mişcă nici măcar rana tinerei femei.

— Tovarăşi de-ai noştri mor zilnic în luptă, spuse ea. Au copii, familii. Prietena ta face parte din oligarhie, nu este o revoluţionară. Se conduce numai după cum îi dictează ovarele, adăugă femeia râzând. Pur şi simplu, voia s-o pui cu ea. Să-ţi dau o veste, i-am găsit pe oamenii lui Chacon. Am pus mâna pe ei şi îi vom face să vorbească, fiindcă

suntem siguri că ei ştiu unde se ascunde cubanezul.

Lui Malko nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Şi după aceea?

— După aceea, zise Rosa, o să adunăm oamenii cei mai buni şi ne ducem să-i căsăpim. Poţi să vii şi tu. Dar nu vreau să las nimănui plăcerea de a-i tăia *los cojones*[3], în timp ce mai trăieşte încă. Chiar dacă este ultimul lucru pe care îl voi face.

— Unde sunt prizonierii? o întrebă Malko.

— În catedrală, răspunse rebela. Într-o pivniţă. Este un loc liniştit, în care ne putem apăra. Acolo, avem tot timpul ca să-i facem să vorbească. Au toată noaptea la dispoziţie ca să se gândească…

Malko era consternat. Era prima dată, în îndelungata sa carieră de agent colaborator al CIA, că auzea de o catedrală transformată în centru de tortură… Rosa părea foarte sigură pe ea. Păru descumpănită văzându-l nedumerit.

— Nu mă crezi? Vino să vezi!

— Autorităţile bisericeşti sunt la curent cu acest lucru? întrebă Malko.

— Bineînţeles, zise fata. Noi luptăm pentru popor. Cei doi pe care i-am prins sunt nişte asasini, nişte câini cărora ar trebui să le smulgem colţii. *Vamos!*

— Bine, acceptă Malko resemnat.

Se întreba ce oroare va mai descoperi? Ieşiră din parching şi se urcară într-un microbuz cu geamurile negre, care staţiona pe bulevardul Los-Heroes, în care se înghesuiau mai mulţi mustăcioşi. Vehiculul demară imediat şi se îndreptă spre centru. Rosa o ţinea una şi bună:

— O să-i facem să vorbească! Apoi, vom ucide câinele fascist.

*

* *

În încăperea cu tavanul boltit şi cu pereţii golaşi din piatră, domnea o căldură înăbuşitoare. Aici se depozitau de regulă scăunelele pentru rugăciune şi băncile vechi din catedrală şi se ajungea pe o scară îngustă din piatră, care pornea din cripta aflată în partea dreaptă, unde era

[3] Testicule (lb. spaniolă).

înmormântat monseniorul Oscar Romero. Deocamdată, un colţişor era liber. Doi bărbaţi erau legaţi de zidul din piatră chiar sub gura de aerisire care dădea în Avenida Cuzcatalan, ca nişte păsări de noapte ţintuite pe poarta unei ferme.

Încheieturile mâinilor şi gleznele erau fixate cu nişte belciuge grele din fier, prinse bine în zid. În jurul pieptului aveau un lanţ ca să fie imobilizaţi mai bine. În afară de izmenele vechi, erau goi, iar tălpile abia atingeau podeaua, Dominguin, unul dintre ei, avea bărbia în piept şi respira anevoie, pe jumătate leşinat. Un tânăr intelectual cu ochelari cu rame din metal, instruit la Facultatea de Drept, îl studia cu un interes morbid în timp ce îi scotea ochiul stâng din orbită, folosind o lamă micuţă a unui briceag elveţian… Urletele acestuia se auzeau până în piaţa Palatului Naţional, însă, firește că nimeni nu va interveni în „lucrarea” Domnului, îngrozit, însoţitorul lui Dominguin se uita fix la pistolarul din faţa lui, care avea ţigara în colţul gurii şi maceta la brâu şi se pregătea să-l tortureze şi pe el. El nu suportase încă decât câteva arsuri cu ţigara, unele chiar şi pe sex, dar se considera un norocos.

Dacă nu ar fi fost legat, s-ar fi năpustit la gardieni şi i-ar.fi făcut praf, căci nu-şi mai făcea nici o iluzie. După ce îi torturau bine de tot, îi omorau. Aici, nu există false promisiuni. Era jocul plin de cruzime al masculilor, un meci al morţii. Oricum, tot aveau să moară. Totul era să se afle dacă apucau să vorbească…

Pistolarul se apropie şi îşi strecură mâna în izmenele jegoase, cântărind în palmă sexul şi testiculele, apoi întrebă cu prefăcută îngrijorare:

— *Hombre,* crezi că o să-ţi încapă toate odată în gură?

Pedro Gonzales era încă destul de lucid ca să se distreze puţin.

— Dacă nu, poţi să foloseşti şi gura mă-tii, căci îi stă în obicei.

— *Maricon! Hijo de puta!*

Îşi scoase ţigara din gură, îi sfâşie izmenele cu maceta şi apăsă capătul aprins pe sexul cocârjat. Urletul chinuitului vibra de atâta forţă, ca un tril de pasăre înnebunită.

Pistolarul îl asculta încântat. Dezlipi. Ţigara şi mai trase un fum ca să o aprindă mai tare. Înăbuşindu-şi puţin durerea, Gonzales urlă între două gemete:

— Maică-ta e o scroafă ordinară!

Pistolarul aruncă brusc ţigara şi, uitând de sfaturile şefului, urlă:

— *Perro rojo!* Sunt ultimele cuvinte rostite de limba aia de viperă!

Pedro Gonzales tăcu imediat. Aceste ameninţări vor fi puse cu siguranţă în aplicare, de aceea trebuia să-l creadă. Aştepta cu un nod în gât şi transpirând abundent şi scârbos. Pistolarul luă de la brâu un cuţitaş cu lama foarte lată, folosit cu precădere la secţionarea organelor sexuale şi a urechilor, apoi îşi strigă prietenul.

— *Tomas, vien aqui!*

Îi imobilizară amândoi capul. Unul îl ţinea de nas, iar celălalt de bărbie, forţându-l să deschidă gura. Apoi, intelectualul îi introduse repede un cep din lemn între dinţi ca să nu o poată închide. De obicei, era mai uşor, căci le făcea treaba asta numai morţilor...

Strecură lama cuţitului sub limbă şi secţiona pieliţa care o lega de cerul gurii. Victima gemu cu disperare, dar cel mai dificil lucru de-abia acum începea. Era necesară o anumită îndemânare. Prinse cu fermitate limba între degetul mare şi arătător şi o trase afară. În acelaşi timp, vârful cuţitului se mişca în cerul gurii cu o mişcare circulară. După duritate. Îşi dădu seama că secţionase muşchiul. Gâlgâitul oribil al schingiuitului fu înăbuşit de jetul de sânge. Torţionarul rămăsese cu limba în mână. O aruncă pe jos cu scârbă şi se îndepărtă de zid în timp ce din gâtlejul lui Pedro Gonzales izbucni un urlet neomenesc, nearticulat. Rănitul îşi înghiţea sângele sau îl scuipa, ţipând cu capul dat pe spate. Pistolarul îşi admira treaba cu mâinile în şold, plin de satisfacţie.

— Acum n-o să mai spui că maică-mea e o scroafă ordinară. A fost o sfântă.

De data asta, prizonierul nu mai putea să-i răspundă. Sângele îi curgea pe pieptul gol, dar mai era încă în viaţă. Hemoragia va dura mult până să-l ucidă. Mai era şi chiorul

care asistase la tortura tovarăşului său. Poate că acest lucru îl va determina să vorbească. Pistolarul şterse cu grijă lama plină de sânge de pantaloni şi se postă în faţa celui de-al doilea prizonier.

— *Caballero,* începu el cu blândeţe, mă bucur că putem sta de vorbă amândoi. Sper că nu vei fi la fel de vulgar precum câinele ăla fascist. În schimb, mă voi mulţumi să te omor pur şi simplu, soartă de invidiat pentru un vierme ca tine… *Entiendes?*

— Dumnezeu te va pedepsi pentru fărădelegile tale, zise Dominguin.

— Dumnezeu ţine cu noi, i-o tăie cu trufie pistolarul. Cum poţi să pomeneşti numele Domnului, când eşti de partea asasinilor sfântului nostru Oscar Romero?

— Şi-a trădat Biserica, a fost o oaie rătăcită, un câine roşu, mormăi prizonierul.

Pistolarul nu mai insistă. Dialectica îl amuza, însă avea o treabă de făcut.

— *Hombre,* zise el, ţi-a rămas doar un ochi ca să plângi după c… Vrei să fii înmormântat întreg sau pe bucăţele? Vrei să fii atât de drăguţ încât să-mi spui unde am putea să-l găsim pe fascistul de Enrico Chacon? întrebă el cu distinsa şi specifica politeţe hispanică.

Prizonierul rămase mut. Ajunsese la partea cea mai dificilă a interogatoriului. Nu îl simpatiza în mod deosebit pe Enrico Chacon, deşi erau de aceeaşi parte a baricadei, însă acest fapt nu conta. De un lucru era sigur: că va muri. Aşa că trebuia să dovedească că este un *macho,* făcând o impresie bună. Îi era teamă că nu va putea rezista. Aşadar, trebuia să-l determine pe călău să-l omoare.

— Întreab-o pe târfa de nevastă-ta, spuse el. Ea ştie.

Pistolarul nu se înfurie.

— Ţi-a mai rămas un ochi, spuse el. Poţi să vorbeşti şi fără să-i ai pe amândoi. Te fac bucăţi, aşa cum face şeful tău, dar o să-mi spui unde se află Enrico Chacon. *Verdad.*

Se apropie de prizonier cu briceagul în mână şi înfipse vârful dintr-o dată în comisura ochiului stâng. Urletul l-ar fi înfiorat chiar şi pe diavol, însă pistolarul era obişnuit cu asemenea îndeletniciri. Cu mici smucituri de briceag, pe

care îl înfipsese transversal şi netulburat de urletele înfiorătoare şi de sângele care îi curgea pe obraz, torţionarul încerca să-i secţioneze mai întâi nervul optic, apoi să-i scoată practic din orbită globul ocular.

*

* *

Cei doi preoţi se iviră la colţul căii Ruben-Dario, continuarea bulevardului Roosevelt, se îndreptară către intrarea în catedrală şi urcară esplanada fără grabă. La acea oră matinală, era foarte puţină lume în piaţa Palatului Naţional. Nu intrară bine, că doi bărbaţi înarmaţi apărură din umbră. Recunoscându-i pe preoţi, aceştia se opriră în loc cu respect.

— Părinte?

Unul dintre preoţi făcu un gest liniştitor.

— Am aflat că cei doi păcătoşi şi-au încredinţat sufletele Domnului. Am venit să-i izbăvim de păcate.

— *Muy bien,* făcu unul dintre oamenii înarmaţi. Vă conducem noi.

Acesta era unul dintre inconvenientele datorate folosirii catedralei drept centru de tortură.

— Urmaţi-mă, spuse şeful.

Intră pe culoarul central al naosului, fiind urmat de cei doi preoţi, în timp ce primul îşi reluă postul de pază în spatele confesionalului. Cei doi preoţi băgară în acelaşi timp mâna sub sutană şi scoaseră câte un pistol Beretta cu calibrul de nouă milimetri şi cu amortizor. Cel din stânga ochi spatele bărbatului care mergea înaintea lui şi îi trase un glonţ în ceafă de la câţiva centimetri distanţă. Se auzi doar un zgomot înăbuşit. Pistolarul căzu ca fulgerat, în genunchi.

Celălalt preot se întorsese. Stând cu picioarele depărtate, cu braţele întinse, îl ochi pe pistolarul care stătea lângă confesional şi îşi goli încărcătorul. Domnul trebuie să fi ţinut cu el, căci cel de-al doilea glonţ îl nimeri direct în frunte, punând capăt unei lupte care ar fi părut ciudată şi, mai ales, zgomotoasă. Ca să fie cu sufletul împăcat, cel dintâi preot apăsă amortizorul armei după urechea dreaptă a victimei şi îi mai trase un glonţ în cap.

Cele două feţe bisericeşti se priviră. Catedrala era liniştită. Două băbuţe care se rugau lângă altar nici măcar nu întoarseră capetele… Porniră în goană către esplanadă. O furgonetă gri de la Brink’s, vehicul blindat care servea de obicei la transportul banilor, opri imediat lângă treptele scrijelite de gloanţele trase din mitralierele grele. Unul dintre preoţi îi făcu un semn discret şoferului şi cinci bărbaţi în uniforme gri de paznici coborâră prin spatele furgonetei. Trei dintre ei erau echipaţi cu revolvere masive, iar doi aveau puşti de asalt M. 16. Intrară fugind în catedrală, sub privirea năucă a unei trecătoare care îşi spuse că era emoţionant să-i vezi pe aceşti bărbaţi duri cuprinşi subit de frenezia credinţei.

Primul grup străbătu rapid naosul. Văzându-l, credincioasele se chirciră pe scăunelele lor de rugăciune spunând toate rugăciunile pe care le ştiau. Cei şapte bărbaţi nu le dădură atenţie şi o luară la dreapta, închinându-se când trecură prin faţa altarului, spre scara care ducea în pivniţă. Preoţii mergeau înainte.

Primul care ajunse jos se pomeni drept în faţă cu ţeava dublă a unei puşti pe care o ţinea cu neîncredere un pistolar.

— Părinte, zise el, ce s-a…

Respectul pentru haina preoţească îi fusese fatal. Falsul preot îi trăsese un glonţ direct în inimă, iar ultimul gest al pistolarului a fost să apese pe trăgaciul dublu al puştii sale. Cele două gloanţe făcură o gaură cât o farfurie în gâtul „preotului”.

Cel de-al doilea paznic din pivniţă nici nu avu timp să acţioneze. Practic fu secerat de rafala trasă din M. 16. Pieptul îi explodă literalmente de şocul micilor gloanţe distrugătoare. Păşind peste cele două cadavre, atacatorii se năpustiră pe coridorul strâmt. Se auziră alte împuşcături violente, când pistolarul îşi descarcă arma Magnum în asediatori. Pe primul îl nimeri drept în cap. Supravieţuitorii mitraliară încăperea îngustă, măcelărindu-l pe pistolar şi pe cei doi care se ocupau cu interogatoriile…

În toată încăperea mirosea a sânge şi a praf de puşcă. Erau asurziţi cu toţii din cauza împuşcăturilor. Şeful se opri

în faţa celor doi prizonieri atârnaţi de zid şi văzu dârele de sânge şi torturile oribile. Unul dintre ei mai urla încă cu briceagul înfipt în ochi, iar celălalt sângera de moarte. Trebuiau duşi de urgenţă la spital. Îi cunoşteau pe amândoi. Erau executanţi. Montă un încărcător la M. 16 şi se apropie de schingiuiţi.

— *Hombres,* zise el, Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

Nu mai apucară să protesteze. Orbul simţi în piept ţeava caldă a puştii, iar în secunda următoare, inima se făcu zob. Şeful se deplasă către celălalt şi îi aplică acelaşi tratament, împărţind gloanţele în mod egal.

Cei doi muriră pe loc. Comandoul se pregătea de plecare, lăsând acolo cadavrele prietenilor lor. În trecere, mai traseră câteva rafale în pistolarii torţionari, apoi urcară în catedrală. Bătrânele dispăruseră. Dar pe esplanadă apărură câteva umbre.

*

**

Microbuzul opri în faţa catedralei. Rosa coborî prima, urmată de patru bărbaţi şi de Malko. Ea zări numaidecât furgoneta Brink’s.

— *Madre Dios!* strigă simpatizanta stângii, oamenii lui Chacon sunt aici!

Urcară cu toţii scările în goană. Rosa se opri la intrarea în naos şi se uită în jur.

— Luis! Ramon! strigă ea cu nelinişte în glas. Malko înaintă printre scaune. Biserica părea pustie.

Deodată, o auzi pe Rosa strigând isterică în spatele lui:

— L-au omorât!

Ea tocmai descoperise cadavrul unei santinele. Malko nu avu timp să se gândească. În spatele statuii Sfântului Cristofor, care se afla lângă amvon, i se păru că se mişcă ceva. Se adăposti instinctiv după o bancă exact în clipa în care o rafală de armă automată scrijeli marmura albă din piedestalul statuii, într-o fracţiune de secundă, începu schimbul de focuri. Parcă erau la Stalingrad. Însoţitorii Rosei trăgeau în toate părţile, făcând să sară aşchii de piatră din pereţi, în timp ce câţiva trăgători ascunşi după statui şi în nişe îi împuşcau.

Malko scoase pistolul şi ochi spre statuia Sfântului Cristofor. Capul din ghips se făcu ţăndări, iar omul ascuns după ea ţipă. O lungă rafală de M. 16 îi obligă pe toţi să se culce la pământ, inclusiv pe Malko. El zări mai multe siluete care alergau pe lângă confesionale. Încercând să ajungă la ieşire. M. 16 trăgea în continuare cu rafale scurte, scrijelind băncile, scăunelele pentru rugăciune şi altarul, protejând restul membrilor din comando. Din punctul de vedere al armelor, îi întrecea mult pe subversivi. Până să părăsească oamenii Rosei ascunzătorile, ceilalţi ieşiseră din biserică.

Rosa se năpusti după ei, agitând puşca automată. Malko o ajunse pe esplanadă şi văzu furgoneta îndepărtându-se.

— Nemernicii! urlă Rosa. Nemernicii!

Se întoarse în goană şi străbătu catedrala urmată de micul grup. Văzând imaginea din pivniţă, lui Malko îi veni să vomite. Opt cadavre şi o adevărată baie de sânge. Chiar dacă prizonierii au vorbit, nimeni nu va afla niciodată nimic. Rosa plângea în hohote. Se apropie de cadavrul unuia dintre agresori şi îi goli încărcătorul în cap ca să se descarce.

— Oamenii lui Chacon folosesc întotdeauna furgonetele Brink’s, spuse ea. Le împrumută de la bănci. Nu credeam că vor îndrăzni să facă acest lucru. Acum trebuie s-o luăm de la capăt.

Catedrala goală cu miros de cadavre devenise şi mai sinistră. Malko nu-şi revenea după ce văzuse atâta sălbăticie. Oameni cu ochii scoşi şi gura plină de sânge a celui căruia îi tăiaseră limba. Oare credincioşii ştiau la ce serveşte biserica lor? Rosa îl trase de mânecă.

— *Vamos,* oamenii din la Guardia trebuie să sosească.

Se urcară îngroziţi în microbuzul care ocoli imensul afiş cu Coca-Cola care decora catedrala şi se îndreptă spre nord. Enrico Chacon se dovedise încă o dată mai puternic şi mai feroce. Malko se întreba dacă nu cumva sfatul lui Walter Dallas era îndreptăţit. Valiza sau coşciugul.

*

* *

Liniştea camerei se deosebea mult de vacarmul luptei din catedrală. Malko se uita distrat la televizor, încercând să

uite de imaginile de coşmar. Se afla încă o data într-un punct mort.

Pilar de Molina nu îşi revenise şi era din ce în ce mai slăbită. Medicul îi confirmase că putea să moară în orice clipă şi că existau puţine şanse să-şi revină din comă.

Rosa se întorsese la bastionul ei din Universitate, jurând că îşi va răzbuna camarazii ucişi în catedrală, însă Malko nu mai avea încredere în promisiunile ei. S-ar părea că partidele de stânga erau cam dezorganizate.

Singura pistă era Maria Luisa şi faptul că Chacon se ascundea cu siguranţă în Colonia San-Francisco... Era cam puţin pentru a-şi continua ancheta sub ploaia de gloanţe a pistolarilor acestuia. CIA avea dreptate: crease un monstru rece şi avid de sânge. Malko se simţea ca David dinaintea lui Goliat. Şi-apoi, îi lipsea spiritul de frondă...

Sună telefonul. Poate era Cesar Juarez căruia îi lăsase un mesaj. Nu era posibil ca iezuitul, angajat profund în lupta politică, să nu-l poată ajuta.

— Alo, camera 508?

— Da, răspunse Malko intrigat.

Era vocea blândă şi joasă a unei femei.

— Sunt Maria Luisa, ne-am întâlnit ieri seară la *Buh.* Mi-aţi spus să vă telefonez.

Capitolul XIII.

O clipă, Malko rămase fără glas. Se aşteptase la orice, numai la amanta lui Enrico Chacon, nu. Telefonul ei putea să însemne un singur lucru: după ce eliminase deocamdată toate pericolele care îl pândeau, cubanezul se hotărâse să treacă la atac într-o formă mult mai sofisticată. După ce terminase cu împuşcăturile, acum, intra în scenă Dalila. Cu toate astea, Malko trebui să facă un mare efort ca să nu îşi trădeze bucuria.

— Nu mă aşteptam să mă sunaţi, spuse el. Mi s-a părut că ieri seară, la discotecă, aţi fost mai degrabă reticentă.

Maria Luisa zise cu vocea ei blândă şi calmă:

— San Salvador este doar un orăşel şi eram cu prietenii. Nu am vrut să creadă că mă las agăţată de un străin, dar vedeţi, nu v-am uitat.

— Mi-aţi spus că aveţi pe cineva, observă Malko. Asta ar explica rezerva dumneavoastră. O femeie îndrăgostită este inabordabilă.

— Nu am spus că sunt îndrăgostită. Îl contrazise cu politeţe Maria Luisa. Dar m-am certat cu prietenul meu. Oricum, a plecat din oraş momentan…

Malko înregistra. Să fie oare un semn de la Enrico Chacon care însemna că abandona lupta? Sau pur şi simplu îi întindea altă cursă? Nu putea să refuze mâna întinsă, chiar dacă îl trăgea la fund.

— Ieri seară aţi fost strălucitoare. Eraţi visul oricărui bărbat singur.

Maria Luisa râse, flatată.

— Aşa sunt mereu. Dacă m-aţi vedea, aţi putea judeca şi singur.

Malko se gândi într-o fracţiune de secundă. Avea nevoie de puţin timp ca să-şi ia măcar câteva măsuri de prevedere…

— Vreţi să cinăm împreună mâine seară?

— *Como no,* zise repede tânăra. Vin să vă iau de la hotel, căci ar fi foarte greu pentru dumneavoastră să mă găsiţi.

Locuiesc în Colonia San-Francisco unde străzile nu au nume, iar casele sunt fără număr. La opt, cred că sâmbătă voi dansa la hotel.

— Minunat, spuse Malko, vă aştept mâine cu nerăbdare, închise. Zarurile au fost aruncate. Chacon nu era omul care să-şi arunce amanta în braţele duşmanului fără un motiv bine întemeiat. Nici Maria Luisa să cadă degeaba în braţele lui Malko. Era o capcană la mijloc. Faptul că Maria Luisa nu ţinuse morţiş să-l atragă afară din prima clipă. Însemna că o făcuse doar ca să-l liniştească. Ziua de mâine va fi cu siguranţă foarte agitată. O combinaţie între chinurile lui Tantal şi sabia lui Damocles.

Făcu o comandă telefonică la domiciliul lui David Wise. După douăzeci de minute, obţinu legătura. Dar David Wise nu era acasă. Malko lăsă numărul de telefon, cerând să fie sunat.

*

* *

Malko se ridică cu o tresărire. Telefonul suna, dar era încă întuneric. Deşi între San Salvador şi Washington era doar o oră diferenţă. Bâjbâi după telefon şi ridică receptorul. Auzi o voce care vorbea în spaniolă:

Senor Linge, aqui... la policlinica.

Ce s-a întâmplat?

— *La senorita* Pilar de Molina. Îi este foarte rău. Ar fi bine să veniţi aici.

— Sosesc numaidecât, spuse Malko.

Se îmbrăcă în cea mai mare viteză şi, când să plece, se opri brusc. Era capcana mult visată. Se întoarse lângă telefon, formă numărul clinicii şi îi răspunse aceeaşi voce.

— Dumneavoastră m-aţi sunat? întrebă Malko.

— Da. Răspunse femeia. De ce mă întrebaţi, nu veniţi?

— Ba da, vin imediat.

Cu Python-ul în curea, se năpusti pe culoarul umed. Ceasul arăta ora patru şi zece, iar tristeţea îi strângea sufletul. Făcu doar cinci minute până la clinică, fiindcă bulevardele erau pustii. Un medic scund de statură în halat alb îl aştepta şi îl conduse direct în camera lui Pilar.

— Îmi pare rău, spuse salvadorianul, aţi ajuns prea târziu.

Comentariul era de prisos. Malko văzuse destui morţi în viaţa lui ca să nu îşi dea seama că pentru Pilar suferinţa se sfârşise. Chipul ca ceara era liniştit şi îi închiseseră ochii. Era mai frumoasă aşa, neconectată la aparate. Într-un colţ, monitorul cardiac se odihnea ca un monstru inutil. Malko simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Pilar nu împlinise încă treizeci de ani.

— Şi-a mai revenit?

— Nu, nu şi-a dat seama de nimic, spuse medicul. A murit într-o comă profundă.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi anunţat, spuse Malko. Îl voi anunţa pe unchiul ei.

Ieşi din cameră cu un nod în gât, revăzând-o în minte pe Pilar cum se descotorosea de haine râzând, pregătindu-se să facă dragoste. Apoi şocul glonţului. Cel puţin, nu avusese timp să i se facă frică. În schimb, luase în mormânt secretul, adică numărul de telefon al lui Enrico Chacon. Se pomeni deprimat în răcoarea jilavă a nopţii. Nu merita să-l mai trezească acum pe Abelardo Martinez. Va afla în zori.

*

* *

Malko auzi prin uşă soneria telefonului şi se grăbi să descuie. De data asta era David Wise. Americanul se trezea întotdeauna o dată cu ivirea zorilor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

Malko îi relată ultimele peripeţii ale vânătorii sale. Pentru moment, mai degrabă el era cel vânat. David Wise îl asculta tăcut. Apoi zise pe un ton calm:

— Apreciez ceea ce faceţi, dar nu trebuie să exageraţi. Enrico Chacon nu va pleca din San Salvador nici în caz de forţă majoră, ci va contraataca. Prin urmare, vă trimit nişte „doici” ca să mai reabilităm situaţia.

— Pe Chris şi pe Milton?

— Exact, aprobă David Wise. Vă cunoaşteţi de multă vreme, iar ei sunt perfect adaptaţi la asemenea situaţii. În fiecare zi este un zbor din Miami. Îl iau chiar astăzi. Sosesc în San Salvador diseară. Pe la şase şi jumătate. La timp ca să asiste la întâlnirea dumneavoastră amoroasă.

— Chris şi Milton nu sunt de ajuns, spuse Malko. Mă

întreb dacă Walter Dallas ţine cu tot dinadinsul să-l elimin pe Chacon. Nu prea mă ajută.

— Are o poziţie dificilă, observă David Wise, este diplomat, în orice caz, vrem ca totul să se desfăşoare fără să-l implicaţi pe el. Vă las toate numerele de telefon unde îmi voi petrece sfârşitul de săptămână. În eventualitatea că se va întâmpla ceva. Că veni vorba, am avut un contact indirect cu Cesar Juarez. Este impresionat de tenacitatea dumneavoastră. A promis că vă va ajuta şi el. Să-mi spuneţi dacă acţiunea lui va fi eficientă.

— Vă promit, spuse Malko.

Închise puţin mai înveselit, nemai simţindu-se chiar atât de singur, în ciuda miilor de kilometri care îi despărţeau. Era nerăbdător să vină mai repede cele două „doici" trimise de CIA. Numai ei doi, Chris Jones şi Milton Brabeck, foşti puşcaşi marini, aveau forţa de tragere a unui pluton de infanterie. Cum nu prea aveau sentimente, acest lucru făcea din ei nişte aliaţi incontestabili.

Malko mai făcu un duş, dar nu reuşi să adoarmă. Se făcuse ziuă. La ora şapte sună la Abelardo Martinez. Nici el nu mai dormea, căci răspunse imediat. Recunoscându-i vocea lui Malko, întrebă cu îngrijorare:

— Este vorba despre Pilar?

— Da.

— A murit, nu-i aşa?

— Da, mărturisi Malko. În urmă cu două ore.

— Vă mulţumesc fiindcă m-aţi anunţat, spuse fostul ministru, apoi închise.

Malko mai aţipi vreo trei ore, apoi îşi luă micul dejun în restaurant când se auzi chemat prin megafon. Era din nou Abelardo Martinez cu voce pierită.

— Soţia mea a reuşit să mă convingă, începu fostul ministru. Nu mai rămân în San Salvador. Nu vreau să sfârşesc precum Pilar. Chacon este prea puternic. Ştiţi ce am aflat? (Vocea îi pieri de tot.) Aseară, a cinat la colonelul Casanova cu escorta lui înarmată până-n dinţi. Prin urmare, îmi las plantaţiile şi casa şi mă mut la Miami. Dacă vreţi să vă luaţi rămas bun, veniţi peste o oră....

— Voi veni, spuse Malko.

Abelardo Martinez fusese unul dintre cei mai buni aliaţi ai lui, chiar dacă intervenţia lui provocase moartea câtorva persoane în plus.

*

* *

Abelardo Martinez îşi plimbă privirea peste grădina plină de flori divers colorate. Soţia plângea în hohote lângă el. Servitorii duseseră toate bagajele într-o furgonetă parcată în spatele Buick-ului maro al fostului ministru. Era de-abia ora unsprezece, iar avionul pleca la patru şi jumătate, însă formalităţile de plecare durau întotdeauna o veşnicie şi până la aeroportul Libertad, făceau mai mult de o oră. Cele două gorile care îi păzeau aşteptau lângă maşină, cu privirea răutăcioasă, ferită de ochelarii de soare şi cu buzunarele umflate de arme. Mitraliera Uzi a lui Martinez era pe bancheta din spate, în Buick. Îi întinse mâna lui Malko şi spuse cu voce gâtuită:

— Mult noroc, domnule. *Vaya con Dios.* Fiţi atent, nu vă încăpăţânaţi, fiindcă sunteţi încă tânăr. Acesta este telefonul meu din Miami. Să-mi povestiţi cum s-a terminat. Aş fi vrut să vă ajut, dar…

Soţia îl împinse înainte, aruncându-i lui Malko o privire plină de ură, căci îl considera vinovat de moartea nepoatei sale. Îi privi pe amândoi urcându-se în Buick, iar cele două vehicule porniră pe aleile liniştite din cartierul San-Benito.

*

* *

Cele două vehicule rulau cu viteză mică pe Caile Montserrat, continuarea autostrăzii Sur. Bătrânul privea cu nesaţ spectacolul oraşului pe care îl părăsea. Conducea una dintre gărzile de corp, iar cealaltă stătea lângă el. Şoferul furgonetei în care se aflau bagajele era înarmat cu o puşcă cu ţeava scurtă. O luară la dreapta pe Avenida Los-Diplomaticos, ocolind poalele colinei pe care se afla *Casa Presidencial.* Drumul se bifurca, iar ei trebuiau să facă la stânga. Din dreapta, venea un camion.

Dar în loc să se oprească la stop, el trecu pe roşu, tăindu-le calea celor două vehicule. Şoferul lui Abelardo Martinez frână ca să nu se ciocnească. Şoferul camionului îi făcu un

semn obscen, staţionând în mijlocul drumului.

— Nu discutaţi cu el! Ocoliţi-l! strigă Martinez.

Şoferul îl ascultă. În aceeaşi clipă, o altă maşină apăru din spate, împiedicându-l să facă manevra. De astă dată, Martinez îşi dădu seama ce se întâmpla.

— Fii atent!

Şoferul înţelesese şi el. Îşi smulse pistolul de la brâu şi coborî, urmat de celălalt pistolar. Prin geamul lăsat al maşinii care le blocase drumul, ţâşni o rafală de pistol-mitralieră. O parte din gloanţe îl nimeriră pe bietul şofer. Acesta nici nu apucase să tragă.

Abelardo Martinez înşfacă Uzi, coborî din Buick şi se lansă în bătălie, în timp ce nevastă-sa încerca să-l potolească. Şoferul furgonetei coborî cu puşca în mână şi trase două gloanţe în şoferul camionului care se prăbuşi peste volan.

Lupta părea să fie în favoarea lor când mai mulţi grădinari care tundeau iarba pe taluzurile care împrejmuiau *Casa Presidencial* îşi lăsară treaba şi se ridicară în picioare înarmaţi cu puşti de asalt G 3.

Începură să împroaşte cu gloanţe la întâmplare maşina fostului ministru într-un zgomot infernal. Fuseseră trase mai mult de două sute de gloanţe în acelaşi timp. Nimic nu putea rezista în faţa unui asemenea potop de împuşcături. Abelardo Martinez trase o rafală din Uzi, apoi se prăbuşi lângă Buick-ul ale cărui geamuri zburară în mii de bucăţele. Cel de-al doilea pistolar se transformă într-o masă de sânge şi căzu cu faţa în jos pe asfalt, fără să fi tras un singur glonţ din arma lui.

Urmară câteva clipe de linişte, tulburată doar de zgomotul făcut la montarea încărcătoarelor noi. După aceea, focurile de armă începură cu aceeaşi violenţă, împroşcând cadavrele şi vehiculul. Cel de-al doilea şofer aruncă arma, se întoarse şi o luă la goană. În Buick, doamna Martinez zăcea moartă pe banchetă. Fusese nimerită de mai multe gloanţe îi cap şi în piept.

Se auzi un claxon. Apăru o furgonetă Brink’s gri. Falşii grădinari alergară spre ea şi se urcară. Maşina dădu înapoi şi plecă spre drumul care ducea la San Marcos. Un om îmbrăcat într-un costum alb din pânză de in, cu mască pe

faţă şi cu un revolver cu amortizor în mână. Sări din cabina furgonetei Brink’s şi fără grabă, se apropie de trupul lui Abelardo Martinez. Îi trase cu precizie un glonţ după urechea dreaptă, apoi deschise portiera din spate şi lipi amortizorul de tâmpla doamnei Martinez şi apăsă pe trăgaci. Era o cochetărie ciudată să folosească amortizor, după masacrul care avusese loc.

Se urcă în furgonetă, întoarse şi se îndreptă spre oraş. Se formase un şir de maşini care aşteptau, fiind blocate de atac. Toţi şoferii întoarseră capetele în altă parte când furgonetă trecu pe lângă ei cu viteză mică.

*

* *

Malko tocmai se întorcea la hotel, când se ciocni de un grup de ziarişti care ieşeau. Printre ei, se afla şi Peter Reynolds.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un atentat! îi strigă cameramanul. L-au ucis pe Abelardo Martinez…

Nu-i rămânea decât să se urce din nou în maşină şi să urmeze micul convoi. Când ajunseseră la locul atentatului, totul era aşa cum lăsaseră asasinii.

Muştele roiau în jurul cadavrelor. Sosise în fine o maşină a poliţiei, iar mulţimea de gură-cască examina cu curiozitate cadavrele. Şoferul furgonetei fostului ministru apăru şi povesti ce s-a întâmplat. Malko asculta. Se întreba dacă nu cumva telefonul dat de Martinez le permisese asasinilor să afle ora la care acesta trebuia să plece. Enrico Chacon îşi respectase „contractul” *în extremis,* însă cu obişnuita-i cruzime.

Malko se urcă în maşină. Bietele lui arme i se păreau ridicole în comparaţie cu această dezlănţuire. Nu văzuse în viaţa lui aşa ceva. Aici, oamenii se jucau cu puştile de asalt ca şi cu pistoalele de jucărie. Atacul care avusese loc fusese o adevărată operaţiune militară. Pe jos erau o grămadă de dulii goale pe care copiii le adunau, iar poliţia nu părea deloc tulburată de acest atentat. Cei doi „guardsmen” fumau liniştiţi în timp ce păzeau cadavrele. Ca de obicei, nimeni nu se agita.

Ultimados por un grupo de hombres armados. Se ignora el movil.

*

* *

Pentru prima oară de când stătea aici, hotelul *Camino Real* i se părea puţin mai vesel. Într-unui din barurile de noapte ale hotelului, o orchestră italiană interpreta nişte ritmuri îndrăcite de salsa, care se auzeau până la parter. La barul de obicei sinistru, se îngrămădeau mulţi oameni care. Nu locuiau în hotel. Sâmbăta seara, era unul dintre puţinele localuri din San Salvador unde puteai să te distrezi fără să fii aruncat în aer de vreo bombă. Războiul civil contenea în weekend. Perechile soseau neîncetat, gătite de sărbătoare şi emoţionante, repezindu-se imediat să comande tequila. Femeile erau complicat coafate, cu rochii cu multe volane ce le ascundeau formele generoase, iar bărbaţii aveau costume desuete şi foarte mulate. Malko alesese o masă vizavi de bar şi sorbea un cocteil Mărgărita, încercând să-şi alunge tristeţea.

Chris Jones şi Milton Brabeck trebuiau să fi ajuns aici de mai bine de două ore. Telefonase la aeroport şi i se spusese că zborul companiei TACA a fost nevoit să aterizeze în Belize din motive tehnice. Nu se ştia cât va întârzia. Maria Luisa va sosi în mai puţin de o jumătate de oră.

Deodată, silueta binecunoscută a lui Peter Reynolds apăru din hol, fiind escortat de trei mustăcioşi croiţi după acelaşi calapod. Erau imenşi, buzaţi, bruneţi. Îmbrăcaţi în costume albe. Cu centuri late din piele, ce ţineau anevoie stomacul ca un burduf, cu diverse bijuterii din aur mari cât o grenadă. Păreau în jur de cincizeci de ani. Mânerul din sidef al unui pistol automat de patruzeci şi cinci de milimetri ieşea din curea, chiar lângă buric.

Peter Reynolds veni imediat la Malko. După cum arăta, consumase deja destule cocteiluri Mărgărita.

— Trebuie să vi-i prezint pe prietenii mei, începu el. Sunt tipi din poliţia fermierilor. M-au ajutat să fac un reportaj. Sunt nişte ordinari, dar pot să fie şi simpatici. Dacă eşti cumva împotriva lor…

Cei trei aşteptau serioşi ca nişte statui. Atunci când

cameramanul le spuse că Malko a venit să cumpere nişte plantaţii de cafea, s-a declanşat nebunia, în trei minute, se pomeni lângă bar. Gata să-şi verse plămânii de atâtea palme amicale primite pe spinare... Mustăcioşii uitară de Mărgăritele lor şi închinară în cinstea lui cu Gaston de Lagrange. Orchestra începu să cânte ca să amplifice şi mai tare hărmălaia, parcă erau în ţara lui Papură-Vodă. Reynolds veni lângă Malko. Care se străduia să-i explice unui mustăcios cum este în Europa.

— Sunt simpatici, nu? Vin o dată pe săptămână în San Salvador ca să bea şi să se reguleze. În rest, îi hăituiesc pe subversivi, îi ucid, sau sunt ucişi.

Într-adevăr, aceştia nu păreau nişte blajini... Unul o prinse pe o picoliţă de braţ şi îi şopti ceva la ureche. Aceasta se desprinse râzând, iar el îi puse mâna pe fese, în timp ce ceilalţi doi se stricau de râs. După trei minute, ademenită cu o bancnotă de douăzeci de coloane, picoliţa se zbenguia cu cel mai înalt mustăcios în ringul de dans. După câteva acorduri, acesta îşi înfundase deja mâna până la cot în corsajul fetei, în timp ce ea gângurea încântată.

Malko se străduia să-şi păstreze mintea limpede şi îşi lungise gâtul uitându-se întruna la recepţie. Nici urmă de gorile şi nici de Maria Luisa. Python-ul începu să-i atârne greu la brâu. Cei trei mustăcioşi îşi puseseră în gând să lichideze rezervele de alcool ale hotelului. Malko tocmai sorbea din paharul cu Moet et Chandon, când zări o creatură care îi tăie răsuflarea.

Era Maria Luisa cocoţată pe nişte sandale cu barete subţiri ca acelea purtate de cocote, iar pieptul îl strânsese într-o bustieră cu şireturi în faţă, atât de ajustată, că sânii păreau să sară din ea în orice clipă. Fusta neagră, la fel de mulată, se oprea exact deasupra genunchilor şi era închisă cu două rânduri de nasturi într-o parte, dar şi aceştia stăteau să sară din butoniere. Bărbatul din dreapta lui Malko dădu pe gât cupa cu Mărgărita şi înjură de mama focului. Ceilalţi doi rămaseră muţi de uimire, vineţi la faţă, gata să-i apuce apoplexia... Când o văzură pe Maria Luisa apropiindu-se de Malko, luându-l de gât. Lipindu-se de el şi sărutându-l. Nu se mai putură abţine.

— *Hijo de puta!* murmură cel de lângă el, pe un ton în care admiraţia se transformase în pizmă.

Fără un cuvânt, şeful pistolarilor scoase de la brâu pistolul automat cu mânerul din sidef, îndreptă ţeava spre tavan şi deschise focul. Goli tot încărcătorul într-o rafală, în vreme ce oamenii alergau în toate părţile. În San Salvador. În rare cazuri muniţia era risipită în acest fel. În timp ce tencuiala începuse să nu mai cadă din tavan şi barmanul se grăbi să-l potolească pe bărbatul înverşunat, acesta înainta spre Maria Luisa şi se înclină până la pământ în faţa ei.

— *Excelentisima Senorita,* începu el cu voce de stentor, *buenas noches.*

— *Buenas noches,* răspunse Maria Luisa cu sfiala unei tinere cu o educaţie aleasă.

Când barmanul se apropie să-i facă observaţie că trăsese cu pistolul, *macho* îi înfundă ţeava Colt-ului direct în gură, propulsându-l pe acesta după tejghea. Apoi reveni la locul lui şi îl luă pe Malko de după umeri fără să lase arma din mână cu piedica trasă.

— *Senorita,* permiteţi-mi să vă ofer o sticlă de şampanie în onoarea frumuseţii dumneavoastră. Aş putea afla şi cum vă cheamă?

— Maria Luisa Salgado, răspunse ea, în timp ce îl ţinea de braţ pe Malko.

Macho o sorbea din ochi. Până la urmă, scoase încărcătorul gol şi puse unul plin, pregătindu-se pentru noile distracţii. Malko o studia discret pe Maria Luisa. Avea o poşetă de seară foarte mică, în care nu putea ascunde nici o armă, decât, poate, un ac de siguranţă. În concluzie, pericolul putea veni din altă parte. Ţinuta ei demonstra însă un singur lucru: că făcea tot posibilul să-l aducă pe Malko în patul său. Venise vremea să fie atent.

Sticla de doi litri de şampanie Moet et Chandon fusese adusă şi începură nesfârşitele toasturi în cinstea frumuseţii Mariei Luisa. Nu reuşiseră să schimbe nici măcar două cuvinte. Peter Reynolds bea şi el, devenind extrem de vesel. În fine, după ce goliseră două sticle mari de şampanie, reuşiră să rămână puţin singuri şi o conduse pe Maria Luisa în restaurantul unde cânta orchestra.

— Prietenii dumneavoastră sunt fermecători, observă ea.

— Puţin cam gălăgioşi, zise Malko. Ea făcu o strâmbătură amuzată.

Aşa se comportă bărbaţii pe aici când le place o femeie. Se aşezară într-un colţ mai liniştit. Malko fusese uşurat că nu trebuise să iasă, căci în hotel era mai în siguranţă. Maria Luisa îl studia curioasă.

— Păreţi mai tânăr decât ieri seară, poate din cauza luminii, remarcă ea. Ce faceţi în San Salvador?

Ochii ei negri exprimau sincer curiozitatea. Încă o frumoasă candidată la medalia de aur pentru minciună. Ştia foarte bine ce făcea el aici. Să mai spună cineva că ţările din Lumea a Treia nu au nici o şansă să participe la olimpiade…

— Caut cafea, răspunse Malko. Vreau să cumpăr câteva plantaţii de cafea. De altfel, azi-dimineaţă, când a fost asasinat domnul Martinez, unchiul lui Pilar de Molina, mă duceam la el ca să cumpăr.

— A fost asasinat! se miră tânăra. Dar este îngrozitor! Emoţia ei părea să fie sinceră. Scoase ceva din poşetă şi îşi duse mâna la nas. Era cocaină… Malko o studia cu interes. Oare se putea ca…

— Nu aţi aflat că şi Pilar a murit? o întrebă el.

Ori era o actriţă extraordinară, ori nu auzise de nelegiuirile pe care le făcea amantul său. Malko îi povesti împrejurările morţii prietenei sale, în timp ce se luptau cu gogoşile lor şi profită ca să arunce săgeata:

— De aceea nu v-am sunat. Nu a mai apucat să-mi dea numărul dumneavoastră de telefon.

— Da, înţeleg, făcu Maria Luisa absentă.

Ea ridică paharul cu vin cilian, cu o mână tremurândă. Nu simula tulburarea.

— Nu citiţi ziarele? o întrebă Malko. Maria Luisa clătină din cap.

— Nu. Se repetă mereu aceleaşi poveşti oribile. Plus minciunile guvernului.

Malko se hotărî brusc s-o atace direct şi să profite de zăpăceala ei.

— Amantul dumneavoastră a plecat? o întrebă el. Am

înţeles că este foarte gelos.

— Chiar este, zise Maria Luisa, dar v-am spus că m-am certat cu el.

— Ce înseamnă asta?

Ea se uită drept în ochii lui.

— Probabil că voi rămâne cu dumneavoastră în seara asta dacă o să am chef.

O spusese cât se poate de direct. Malko puse mâna pe a ei. Şireturile bustierei lăsau să se întrevadă trei sferturi din pieptul somptuos. Era o femeie superbă. Unghiile roşii trebuie să fi avut un centimetru lungime, iar gura roşie cu buze groase i-ar fi înflăcărat mintea şi celui mai lipsit de imaginaţie călugăr.

— De ce cu mine? Nici măcar nu mă cunoaşteţi.

— Tocmai de aceea, făcu ea. Simt nevoia să-mi mai schimb părerile. Şi nu pot s-o fac decât cu un bărbat total diferit de cei pe care îi ştiu. Vreau să visez. Dumneavoastră mă faceţi să visez şi îmi daţi ghes să fac nebunii. Oh, ce mult îmi place melodia asta…

Malko se ridică şi o antrena spre ringul de dans. Ea îl înconjură imediat cu braţele cu o uşoară senzualitate, iar gura abia o atinse pe a lui. Se desprinse şi se dădu un pas înapoi, zâmbind amuzată.

— Observ că v-aţi însuşit obiceiurile noastre, purtaţi armă…

— După ce mi-a fost dat să văd aici în câteva zile, spuse Malko, nu este un lux inutil. Continuară se să legene încetişor în ritmul eternei salsa. Maria Luisa se purta ca o femeie îndrăgostită, amuzându-se să sporească excitaţia lui Malko printr-o frecare laterală şi regulată. Se părea că este gata să suporte consecinţele. Malko o întrebă imediat:

— Vreţi să facem dragoste în ring?

Judecând după croiala fustei, nici nu era foarte greu. Era de ajuns să-i descheie câţiva nasturi. Maria Luisa îi surâse languros.

— Mă scuzaţi. Este un obicei de prin partea locului. Bărbaţii sunt atât de virili, încât fac dragoste în trei minute. Atunci, încearcă să facă curte cu puţin înainte. Sper că va fi altfel cu dumneavoastră.

Malko nu mai ştia ce să creadă. Maria Luisa era atât de sinceră, atât de supusă... Dacă într-adevăr se certase cu Chacon şi avea nevoie de o aventură cu un necunoscut? Având în vedere viaţa pe care o ducea şi situaţia din Salvador, nu avea unde să cunoască mulţi străini. În plus. Malko ştia că atrăgea femei ca Maria Luisa, ahtiate după aventuri şi aventurieri. Aşa că, în afara unui comando, nu vedea nici un risc dacă o ducea direct în camera lui.

Chris şi Milton tot nu ajunseseră. Se opriră din dansat şi Malko îl chemă pe chelner, rugându-l să sune la aeroport. După cinci minute, chelnerul se întoarse şi îi spuse că nu răspundea nimeni la aeroport. Deci cele două gorile soseau abia mâine...

Cei trei bărbaţi din poliţia fermierilor apărură brusc în uşa restaurantului. După cum arătau, se vedea clar că băuseră în continuare. Se instalară la masa de alături, după ce îi făcură semne vesele lui Malko. Salsa fusese înlocuită de o rumba mai rapidă, iar Maria Luisa se ridică şi începu să danseze din buric la câţiva metri de Malko, de parcă mijlocul ar fi fost montat pe rulmenţi. Ea descheie încetişor şi ultimii nasturi ca să dea şi mai multă importanţă mişcărilor ei. Cu braţele ridicate în aer, ea îşi legăna şoldurile, arătându-şi coapsele lungi. Era extrem de provocatoare. Bobitele de sudoare se rostogoleau ascunzându-se între sâni, iar fusta stătea mulată pe fese, scoţând şi mai mult în evidenţă rotunjimea lor. Când se opri muzica, se aşezară. Malko îşi trăgea sufletul, când auzi o voce cleioasă strigând:

— Maria Luisa!

Ridică privirea. Şeful pistolarilor se legăna lângă masa lor, cu ochii ieşiţi din orbite, uitându-se fix în decolteul Mariei Luisa.

— Pot să mă aşez? îl întrebă pe Malko cu voce nesigură.

— Vă rog, zise el.

Era greu să-l refuze. Ceilalţi doi observau scena în tăcere, bând în continuare. Orchestra cânta o melodie mai lentă, iar barmanii se uitau intenţionat în altă parte. Malko îşi dădu seama că tensiunea creştea. Oamenii vorbeau ceva mai tare şi izbucneau în râs fără motiv.

Macho o fixa pe Maria Luisa suflând ca un taur şi avea ochii roşii. Răsuflarea lui ar fi omorât toate muştele din lume. Ridică brusc mâna dreaptă şi o puse pe încheietura Mariei Luisa. Apoi zise cu voce de beţiv:

— Vreau să merg sus cu ea.

Era limbajul specific unui client de bordel. Maria Luisa lăsă cu pudoare ochii în pământ. Malko se strădui să zâmbească.

— Cred că ar trebui să cereţi şi părerea domnişoarei… Pistolarul nu se descumpăni şi, fără să-i dea drumul mâinii, zise cu voce ameninţătoare:

— Nu este o domnişoară, este o târfă. Când îşi arată astfel fundul… Este o târfă şi o vreau…

Nu se putea înţelege cu un beţivan. Malko se gândi că primul lucru care trebuia făcut era să îndepărteze „corpul delict”. Scoase cheia din buzunar şi i-o întinse Mariei Luisa.

— Vreţi să mă aşteptaţi sus, cât timp discut eu cu prietenul nostru.

Dar nimeni nu-l băgă în seamă. Bărbatul lăsă mâna tinerei şi înşfacă din zbor cheia, zâmbind încântat:

— *Muchas gracias, gringo!*

O privea pe Maria Luisa cu înţeles.

— Nici să nu te gândeşti, i-o tăie Malko.

Bărbatul mormăi ceva printre dinţi, apoi, cu un gest rapid şi neaşteptat pentru corpolenţa lui, duse mâna la brâu şi scoase Colt-ul cu mânerul de sidef. Trase piedica la fel de rapid. Fără să-l lase din mână, îl culcă pe masă cu ţeava îndreptată spre stomacul lui Malko şi zise cu voce tăioasă:

— Spune-i târfei tale să vină cu mine, sau îşi sfărâm ţeasta, *gringo de mierda.*

Malko îşi simţi brusc stomacul ca de plumb. Se uită în ochii lui negri şi răutăcioşi, injectaţi de sânge şi la mâna încleştată pe Colt. Pistolul lui atârna la curea, dar, până să-l scoată, *macho* şi-ar fi golit încărcătorul în capul lui. Singurul lucru care îi rămăsese era să i-o ofere în mod politicos pe Maria Luisa. La urma urmei, era umilitor, dar ea oricum nu îi aparţinea… Aceasta izbucni dintr-o dată, aruncându-i pistolarului în faţă:

— *Maricon!* Nu mă mişc de aici!

Malko îşi dădu seama într-o străfulgerare că toată povestea asta era regizată şi că pistolarul din faţa lui se afla aici special ca să-l omoare cu un pretext minunat pentru o ţară din America Latină.

— Ei, ce zici, insistă *macho,* vine cu mine sau te omor? Malko nu avea alternativă. Dacă o lăsa pe Maria Luisa să se ducă cu el, pistolarul îl omora, dacă îi lua apărarea, tot îl omora…

Capitolul XIV.

Pistolarul ridică uşurel Colt-ul de pe masă, iar ochii mici şi injectaţi îi străluceau de răutate.

— Ei bine, *maricon?* Număr până la trei...

Malko se uită împrejur, căutând o posibilă scăpare. Însă barmanii dispăruseră, iar perechile erau preocupate să flirteze. Numai orchestra cânta în continuare ritmurile de salsa cu un entuziasm prefăcut. Nimeni nu i-ar fi sărit în ajutor. Puse încet mâinile pe masă ca să nu-i dea nici un motiv adversarului său. Acesta se ridică brusc, îndreptă arma spre amândoi şi zise cu vocea unui fals bonoma.

— Ai dreptate, *maricon,* târfa ta nu merită să merg cu ea. Să-i spui să mi-o sugă chiar aici, iar după aceea vom fi cei mai buni prieteni.

Ceilalţi doi pistolari se stricau de râs stând la masă. Însă, când directorul hotelului vru să intre, fiind alertat probabil de vreun barman, cel mai mare dintre ei se ridică şi îi bară drumul. Malko era prins ca într-o menghină. Palidă, Maria Luisa amuţise de tot. Urmară câteva clipe de tăcere, apoi *macho* întinse uşurel mâna şi îi prinse încheietura peste masă.

— Vino să-mi sugi codiţa mea frumoasă, zise el graseind. O să-l părăseşti pe străinul ăsta. Noi suntem bărbaţi adevăraţi.

El o trase încet şi Maria Luisa fu nevoită să se ridice. Malko făcu la fel, lucru ce permise să se vadă că avea pistolul la brâu. Imediat, pistolarul ridică arma şi, deşi era criţă, ştia foarte bine ce făcea. Fără să-l slăbească pe Malko din ochi, acesta strigă peste umărul lui:

— Ei, Luis, *gringo* este înarmat...

Cel strigat veni, ocoli masa, îl pipăi pe Malko şi îi luă pistolul pe care îl aruncă sub banchetă, apoi se aşeză la locul lui. Se spulberase şi ultima şansă a lui Malko. *Macho* ocoli masa, dar cu arma îndreptată tot spre el. O lăsă o clipă pe Maria Luisa şi se deschise la pantaloni.

— Hai, *guapita de alcova*[4]*,* zise el, fă-ţi treaba de târfă. După aceea, vom bea şampanie împreună cu *gringo.* Altminteri, jur pe Cristos că-i zbor creierii.

Maria Luisa îşi smulse mâna din strânsoare şi îl scuipă drept în faţă. Pistolarul să făcu alb ca varul.

— Târfa ta nu are chef să te păstreze!

Malko avea impresia că trăieşte un coşmar. Ştia că în secunda în care se va repezi la adversar, acesta îl va împuşca pe loc.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă pistolarul, încep să mă plictisesc lângă javra asta.

Malko se pregăti să-i răspundă, dar în acea clipă zări o siluetă în cadrul uşii restaurantului. Era Chris Jones, numai în cămaşă, cu părul tuns scurt ca de obicei, cu ochii lui albaştri şi pătrunzători. Din fericire, pistolarul stătea într-o parte, aşa că americanul îşi dădu seama la timp ce se întâmpla. Înainta un pas, dar salvadorianul care îl zărise se ridică imediat şi îi bară calea.

Ascultător, Chris Jones se opri. În acest timp, apăru şi Milton Brabeck. Atunci, *macho* înţelese că nu erau clienţi obişnuiţi şi făcu imprudenţa să scoată din curea un Colt care nu mai avea mânerul din sidef. Dar nu apucă să termine mişcarea şi simţi încheietura prinsă într-o menghină. Văzu cu surprindere cum se răsucea, simţi o durere atroce şi avu senzaţia că cineva i-o tăia cu ferăstrăul. Pistolul căzu pe mochetă fără zgomot, iar stăpânul armei se încovoie de durere.

Prietenul lui se ridică brusc şi vru să-i vină în ajutor victimei lui Milton Brabeck. Dar avu ghinionul să se împiedice de tocul pistolului. Chris Jones îi croi una cu muchia palmei în gât, de-l făcu să caşte gura ca peştele pe uscat. Americanul îi trase o directă chiar în plexul solar, durere amplificată şi de faptul că mai înainte gorila îşi scosese micul Smith & Wesson. De data asta, *macho* se îndoi de şale şi vomită o bună parte din tequila pe frumoasa mochetă. Milton, care nu era nici el milos din fire, îi arse una cu muchia palmei peste ceafă de-l năuci. Toate astea se petrecură în timp ce orchestra ajunsese la a zecea

[4] Pisicuţă de alcov (n.a.).

melodie. Ca să distragă atenţia celui care îl ameninţa, Malko întrebă cu amabilitate:

— Nu aţi prefera să fac eu ce i-aţi cerut domnişoarei? Fiorosul aproape că se înecă de bucurie. O lucire de stupefacţie şi de fericire îi străbătu ochii negri.

— *Que şi! Claro que şi, maricon!* Haide, vino.

Malko înainta şi o împinse pe Maria Luisa în spate. În acel moment, pistolarul se întoarse. Se auzi un foc de armă înăbuşit de orchestră, iar el îşi privi stupefiat mâna cu o gaură de toată frumuseţea în palmă, în timp ce pistolul cu mânerul din sidef se transforma în arşice. Nici măcar nu avu răgazul să se jeluiască. Chris Jones îl altoi peste gură cu mâna în care ţinea revolverul, de-i săriră dinţii din faţă. Se izbi de perete, îşi scuipă cioatele şi porni la atac. Dar fu repede potolit de Chris, al cărui Magnum 357 cu ţeava groasă de şase degete, simboliza limbajul cel mai uşor de învăţat.

— Dacă faci cea mai mică mişcare, o să-ţi aduni creierii de pe pereţi.

Pistolarul nu vorbea deloc englezeşte, însă începu să turuie cu o rapiditate demnă de admirat. Probabil că era un supradotat. Timp de câteva secunde, observă raportul de forţe fără să se clintească din loc. Cei doi prieteni ai lui îşi reveniră cu greu lângă uşă, iar barmanul îşi făcu apariţia. Cei doi străini se simţeau în largul lor cu armele ca un dansator monden de tangou.

Deodată izbucni într-un râs sănătos şi înainta către Malko cu braţele deschise, cu mâna din care îi curgea sânge.

— Am glumit, *amigo!*

Frumoasă tentativă, dar eşuată jalnic cu un şut în burtă aplicat de Chris Jones. Încovoiat, pistolarul făcu câţiva paşi împleticindu-se şi se prăbuşi lângă bar. Chris Jones, care era meticulos din fire, luă de jos Colt-ul al cărui mâner de sidef se făcuse ţăndări, Python-ul lui Malko şi pistoalele celor doi şmecheraşi şi le puse grămadă pe masă. Albă ca varul, Maria Luisa se aşeză pe un scaun... Chris îi făcu semn barmanului care se apropie în goană.

— Dacă în cinci minute aceşti trei ţăcăniţi nu dispar de aici, eu şi prietenul meu facem un concurs de tir legaţi la

ochi. Cum suntem amândoi la fel, s-ar putea să se termine rău… Acum aduceţi-ne două J & *B cu m*ultă gheaţă.

— *Şi, Senor,* făcu barmanul care se abţinea cu greu să nu se bâlbâie…

După câteva secunde, o ceată de chelneri îi târâră afară din restaurant pe cei trei pistolari. Chris Jones îi zâmbi cu graţie Mariei Luisa.

— Nu ştiu cum vă cheamă, domnişoară, dar pot să vă spun că prinţul are un gust desăvârşit. Înţeleg că aceşti derbedei au atentat la onoarea dumneavoastră. Nu mă înşel, nu-i aşa?

Malko îşi reveni numaidecât.

— Aproximativ, zise el. Oricum, aţi ajuns la timp. Nu vă mai aşteptam. Ce s-a întâmplat?

— Nenorocitul ăla de avion a rămas în pană în Belize, răspunse Milton Brabeck. Aţi fost vreodată în Belize? Este scârbos. Singurul lucru bun este că toţi vorbesc engleza. Altfel, înnebuneam. Am înţepenit acolo trei ore aşteptând. Când am întrebat de dumneavoastră aici, un tip ne-a spus că aveţi probleme cu nişte *borrachos.* Deci, nu am avut timp să ne mai punem smochingurile…

— Aţi făcut foarte bine, îi lăudă Malko.

— Ne este foame, zise Chris. În afară de gloanţe, mai servesc şi altceva aici?

— Fripturi la grătar, zise Malko. Vă comand imediat. Noi ne ducem să ne odihnim, cred că Maria Luisa a avut destule emoţii în seara asta.

După ce îşi puse Python-ul la brâu, Malko se ridică. Acum avea mintea limpede şi gândea lucid şi avea chef să se distreze pe seama celor care voiseră să-l ucidă. Chris scoase brusc un mic obiect negru în formă de corn şi îl puse pe masă.

Uitaţi-vă ce am cumpărat din Belize doar cu cincizeci de dolari. Cred că vă interesează.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

„Coral negru”. Este extrem de rar. Trebuie ras, seamănă cu cornul de rinocer. Dacă sunteţi drăguţ, vă dau şi dumneavoastră o bucăţică…

Lui Malko îi veni să râdă. Luă bucata neagră şi o

examina. După aceea, o puse pe masă.

— Chris, cred că nu v-aţi cheltuit toată solda pe acest afrodiziac. Este ebonită lăcuită şi arsă. Dacă o mâncaţi, o să vi se facă rău de la stomac…

— Nu vă cred, zise gorila îngrozitor de dezamăgită, sunteţi invidios.

— Încercaţi-o, îl îndemnă Malko, mai vorbim mâine.

Se ridică şi o împinse înaintea lui pe Maria Luisa care nu scotea o vorbă. Barmanii se înşirară în onoarea lui. La urma urmei, dăduse un spectacol bun…

Când ajunseră în hol, Malko o luă pe Maria Luisa de braţ şi o conduse cu hotărâre la lift. Ea se uită la el cu răceală.

— Unde mergem?

— Să continuăm seara aşa cum aţi vrut, răspunse Malko cu o oarecare ironie. Sper că acest incident nu v-a traumatizat prea mult. La urma urmei, poate că a fost o glumă.

— Cine sunt oamenii aceştia care au venit acum? îl întrebă ea. Au mutre de ucigaşi. Erau înarmaţi.

— Acum sunt la restaurant. Dar sunt foarte prudenţi, zise Malko pe un ton serios.

Apăsă pe butonul liftului şi uşa se deschise. Maria Luisa făcu un pas înapoi.

— Vreau să plec. Sunt obosită. Malko o măsură cu ironie.

— Nu mai sunteţi îndrăgostită? Am crezut că vă place de mine.

— Da, da, zise ea prost dispusă. Dar în seara asta nu mă simţ prea bine. Am tras o spaimă… Mâine…

Îşi recăpătase sângele rece şi începu iarăşi să joace teatru. Malko profită de acest lucru, o cuprinse în braţe şi o împinse în lift. Ea nu avu timp să reacţioneze, căci uşile se închideau deja.

— Nu am chef să aştept până mâine. Cine ştie ce se poate întâmpla. Sunteţi prea atrăgătoare ca să vă las să vă duceţi la culcare.

O trase spre el, dar Maria Luisa se dădu înapoi ca arsă.

— Lăsaţi-mă în pace! Nu am chef acum de dumneavoastră! Liftul se opri. Fără să-i lase timp tinerei să acţioneze, Malko o împinse pe coridorul pustiu, unde

domnea o căldură umedă. Ea se postă în faţa lui şi spuse:

— Lăsaţi-mă. Nu vreau să mă culc cu dumneavoastră. E clar? Doar n-o să mă violaţi, nu?

— Nu este imposibil, zise Malko.

Într-adevăr, o dorea, ca de fiecare dată când îşi risca viaţa, simţind nevoia nebună să se descarce făcând dragoste. De ce ar lăsa să-i scape acest frumos exemplar care juca atât de bine teatru? O prinse de braţ şi o trase către camera lui. Ea se zbătea, dar nu cu foarte multă convingere. Ca să evite o scenă neplăcută, Malko o luă brusc de mână, o dădu un pas înapoi şi o sui pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Ea dădea din picioare, dar nu reuşi să scape. El scoase cheia, descuie uşa, o închise şi o aruncă pe Maria Luisa pe pat, unde sări ca o minge.

Se repezi cu ghearele la el, dar reuşi să o prindă de încheieturi ca să nu-l zgârie. Ea îi trăgea şuturi şi încerca să-l muşte în timp ce îl înjura cu vulgaritate.

— Lăsaţi-mă să plec, urlă ea, sau chem poliţia!

— Nici nu ieşiţi, nici nu chemaţi poliţia, spuse Malko liniştit. O să facem dragoste, aşa cum am stabilit.

Malko nu era la vârsta la care să sărute fetele cu forţa, însă ideea de a se răzbuna pe bărbatul care pusese la cale această maşinaţie machiavelică şi pe aceea care îl ajutase cu bună ştiinţă, fiind conştientă că o va lăsa în viaţă, îl amuza copios. Ea veni lângă el cu pumnii strânşi şi cu o ură nesfârşită în priviri. Când întinse mâna, ea şuieră:

— Dacă mă atingeţi, vă omor.

Ea răcni ca o sălbatică şi se năpusti cu ghearele la el. Malko reuşi să-i prindă mâinile şi să i le răsucească la spate. O aruncă pe pat cu faţa în jos, în aşternuturi. În ciuda strigătelor şi eforturilor de a scăpa, el reuşi să-i descheie toţi nasturii de la fustă. Apoi se îndepărtă, lăsând-o să se ridice în capul oaselor.

Maria Luisa se năpusti la uşă, lucru pe care Malko îl prevăzuse. Îşi lăsase fusta pe pat. Rămase doar în bustieră şi în slipul din dantelă neagră. Ea se opri instantaneu, dându-şi seama cum era. Malko se apropie de ea. Cu un gest zglobiu, prinse şiretul bustierei, desfăcu nodul şi trase. Acesta se deschise, dezvăluind sânii plini şi fermi.

Vederea acestui corp splendid îi dădu lui Malko fiori pe şira spinării. Maria Luisa înjură şi se repezi din nou la el, sfâşiindu-i cămaşa cu unghiile, încercând să-i tragă un genunchi în părţile sensibile. Iarăşi avu loc o luptă confuză şi se pomeniră amândoi în pat. Cămaşa lui Malko atârna în fâşii, iar salvadoriana gâfâia, lac de sudoare.

Până la urmă, Malko o imobiliza sub el, încălecând pe pieptul ei şi ţinând-o de încheieturile mâinilor. Se măsurară din priviri câteva clipe, apoi, ochii negri ai tinerei fură străbătuţi de o lucire mai puţin fioroasă. Spuse cu voce aproape blândă:

— Malko, ştiu că mă vreţi. Şi eu vă plac pe dumneavoastră, v-am mai spus, dar ceea ce s-a întâmplat în seara asta, m-a tulburat foarte mult. Nu mai pot să fac dragoste. O femeie este mai sensibilă decât un bărbat. Mâine vom ieşi undeva amândoi. Este adevărat că şi eu vă găsesc seducător.

Ca să fie mai convingătoare, se muie dintr-o dată şi îl sărută, înlănţuindu-l cu braţele pe după gât. Malko savura acest sărut, se rostogoli într-o parte şi, cu un gest ferm, apucă slipul şi îl trase în jos.

— Ce faceţi? urlă ea, dar nu cu prea multă convingere.

— Vă dezbrac, spuse Malko.

În timp ce îşi vedea de treabă, se auzi o pârâitură, iar dantela cedă. Maria Luisa începuse să se zbată, dar nu mai scotea un sunet. Malko profită de acest lucru şi îi scoate şi cel mai mic obiect de pe ea. Imediat, ea întinse mâna spre părţile sensibile, cu intenţia vădită să-l lase fără ele.

Malko reuşi să o împiedice şi începu din nou meciul. Însă el era mai voinic. Atunci, îl luă cu duhul diplomaţiei.

— Sunteţi nebun!

— Ba nu, răspunse el, mă răzbun doar. Era cât pe ce să mă omorâţi. Dacă nu soseau la timp prietenii mei, acum eram mort. Aţi făcut-o numai ca să-l ajutaţi pe amantul dumneavoastră, Enrico Chacon. În clipa asta, cred că vă aşteaptă ca să vă mulţumească făcând dragoste cu dumneavoastră. Ei bine, acum este rândul meu să mă răzbun. Aş putea să vă omor, dar mă mulţumesc să profit de minunatul corp cu care m-aţi ademenit într-o capcană

mortală. Aceasta va fi plata pentru că mi-am riscat viaţa…

Ea nici nu încercă să discute. S-ar putea spune că era chiar uşurată.

— Dacă vă atingeţi de mine, vă omoară, spuse ea în şoaptă. Şi pe mine mă va omorî, nu-l cunoaşteţi…

— Ba da, abia acum încep, zise Malko. Pentru mine, acest lucru nu prea contează… Oricum avea intenţia. Va avea un motiv în plus. Pentru dumneavoastră, este nedrept pentru că v-a împins într-o astfel de treabă… Dar asta nu este problema mea…

Ea începu să se zbată din nou. Malko luă cureaua şi începu să-i lege mâinile. Îi luă cinci minute ca să i le imobilizeze la spate. Fata se zbătea ca un pursânge. Cu ceea ce mai rămăsese din cămaşă, îi legă gleznele de tăblia patului, imobilizând-o cu faţa în jos. Încercă în zadar să se ridice, iar el o lăsă să obosească precum un cal la dresaj. În acel moment, îi dezlegă mâinile şi, după o luptă crâncenă, reuşi să i le lege de tăblia patului. Maria Luisa era legată în cruce, complet la cheremul lui. Tânăra izbucni în lacrimi.

— Este înjositor! Nimic nu e mai rău decât să violezi o femeie!

Malko era epuizat de această luptă sălbatică. Maria Luisa avea aproape aceeaşi forţă ca şi un bărbat. El se întinse lângă ea, încercând să-şi tragă răsuflarea. Femeia îl înjura întruna, făcându-l în toate felurile. El îşi plimbă arătătorul pe şira spinării, coborând până la mijloc, strecurându-l în curbura feselor. Ea necheză ca un armăsar pe care stăpânul voia să-l încalece, se zvârcoli, devenind şi mai atrăgătoare, cambrându-şi involuntar bazinul, ca o pisică în călduri. Apoi, îşi dădu seama că poziţia ei îl provocase şi se lipi de cearceaf.

— Cred că în seara asta merit o recompensă, zise Malko.

— Enrico vă va face bucăţele, şuieră Maria Luisa. O să vă dau ca hrană câinilor mei… O să…

Se întrerupse brusc, atunci când Malko îi atinse uşor sexul. El fu surprins de fierbinţeala şi de umezeala acestuia. Îşi întârzie mişcarea, iar tânăra tăcu dintr-o dată, ca şi cum ar fi trebuit să se concentreze ca să nu cedeze. Starea ei îi provocă lui Malko o reacţie imediată, care o sensibiliza pe

tânără, din cauza apropierii lor. Întoarse privirea spre el cu pupilele dilatate şi întrebă cu vocea răguşită, în care se simţea mai puţină ostilitate:

— Nu o să mă aveţi, căci nu vreau!

Nu spusese „violaţi”. Malko îi zâmbi, dar nu răspunse. Rămase cu mâna pe sexul ei şi o mişcă foarte încet, astfel încât vârful degetelor atinseră partea cea mai sensibilă. Răzvrătindu-se împotriva acestei complicităţi mute, ea începu din nou să se zbată cu putere, ca să scape de mâna ce o cotropise. Cu mâna liberă, Malko îi mângâia sânii pe rând, apoi urmă linia şoldurilor şi fesele rotunde. Era într-adevăr femeia-obiect, neputincioasă şi total supusă. Ea reprezenta visul imposibil de realizat al oricărui bărbat.

Chit că va fi acuzat de viol, tot va profita de situaţie… îşi continuă mângâierea, însă, acum, Maria Luisa devenise rigidă.

Simţea că e încordată, închistată şi înţelese că nu va reuşi. Brusc şi el se simţi cuprins de oboseală, după emoţiile din seara asta şi tentativa de viol. Mişcarea mâinilor încetini treptat, treptat, apoi, fără să-şi dea seama, aţipi.

*

* *

Tensiunea din pântece îl trezi pe Malko. Îi trebuiră câteva secunde ca să recunoască trupul întins lângă el. Poate contactul cu ea provocase această reacţie pur fiziologică. Maria Luisa adormise legată şi părea că nu simte sexul fierbinte şi încordat care îi apăsa coapsa. Aproape fără să se mişte, Malko îşi strecură mâna între coapsele larg desfăcute. Când îi mai atinse încă o dată sexul, Maria Luisa avu câteva tresăriri scurte, ca şi cum ar fi juisat, apoi se lăsă posedată. El găsi cu uşurinţă calea pe care o explorase mai devreme. Spre marea lui surpriză, era umedă, ca şi cum secreţiile s-ar fi scurs şi în timpul somnului. Doar dacă nu avusese aceleaşi vise ca şi el.

Cu încăpăţânare, el îşi înteţi mângâierile, circular, foarte lent, dar extrem de uşor. După contracţiile abia perceptibile, înţelese că, adormită sau trează, Maria Luisa aprecia tratamentul la care era supusă… Malko îşi schimbase poziţia. Stând în genunchi lângă ea, îşi

strecurase mâna între coapsele dulci şi fierbinţi. Poziţia nu era prea confortabilă, dar extrem de excitantă.

Realiză imediat, că nici nu mai trebuia să se mişte. Maria Luisa îşi găsise propriul ritm şi se freca de degetele lui. El se mulţumi să-i sărute curbura mijlocului şi spatele, fără să îndrăznească mai mult.

Maria Luisa începu să se frece din ce în ce mai repede de el. Salvadoriana slobozi un geamăt neaşteptat, se arcui, fu zguduită de mai multe spasme, apoi îşi feri pântecele ca şi cum n-ar mai fi putut suporta plăcerea mângâierilor. După asta, rămase nemişcată. Malko aşteptă câteva momente, însă tânăra adormise bine mersi la loc. Ideea că o făcuse să juiseze îl încânta pe Malko. Dar el rămăsese nesatisfăcut...

Maria Luisa era încă legată, ceea ce o făcea şi mai apetisantă. El îngenunche încetişor între picioarele desfăcute şi o atinse uşor. Sexul ajunse la pubis, urcă uşurel, apoi se afundă dintr-o dată. Avusese intenţia s-o ia cu binişorul, dar nerăbdarea îl trădase. O penetra dintr-un singur elan. Cât putu de adânc, ţinând-o de şolduri.

Dar nu se bucură de prea mult timp, căci Maria Luisa se năpusti practic asupra lui, încercând să-l arunce de pe ea şi scoase un urlet care nu avea nimic omenesc în el. Se arcui, dar îi permise lui Malko să se afunde mai mult în ea. Urlă:

— Ticălosule! Dă-mi drumul, nu vreau! Te urăsc...

Uitase complet de orgasmul de adineauri. Malko deveni lucid şi dornic să-şi ia revanşa. Fără să dea atenţie protestelor ei, încercă s-o determine să se mişte în ritmul său. Brusc, se auzi o pocnitură. Legătura care imobiliza glezna dreaptă a tinerei cedase. Aceasta începu să-l lovească cu călcâiul în spate pe Malko.

— Sunteţi un monstru! urlă ea, m-aţi atras aseară la dumneavoastră ca să mă violaţi. Nu sunteţi om...

Asta le întrecea pe toate. Nici Dalila nu ar fi avut asemenea îndrăzneală. Malko se gândi că ajunsese la ultima parte a răzbunării. Începu să se retragă lent. Maria Luisa se relaxa în timp ce îl ocăra. Ieşi din cuptorul încins şi străbătui încet drumul până la celălalt orificiu.

— *Loco!* Ce naiba faceţi?

Ţipătul tinerei se confundă cu împingerea blândă, dar

ireversibilă a lui Malko, care o prinsese în poziţia ideală. Simţi rezistenţa fermă, dar nu luă în seamă strigătele ei şi continuă să apese cu toată forţa, dar fără să fie brutal. Fie că o excitase orgasmul, fie că trăia cu fantasmele ei tainice, căci dintr-o dată, nu mai opuse rezistenţă, iar el o pătrunse cu o delicioasă senzaţie.

Începu un onctuos dute-vino în acest labirint strâmt, gândindu-se la Enrico Chacon care se învârtea probabil ca un leu în cuşcă, întrebându-se de ce nu apărea odată. În patru labe în pat, Maria Luisa mârâia, încercând să-l muşte, să-l zgârie şi să-l lovească cu piciorul eliberat. Malko o prinse de şolduri. El ar fi vrut s-o ţină tot aşa până în zori. Însă bestia îl trăda. Simţind că termină, tânăra ţipă ca o apucată, se lipi de cearceaf ca să scape, dar până la urmă, rămase nemişcată ca un animal răpus. Respira anevoie.

Malko se simţea extraordinar de bine. Îi desfăcu nodurile cu blândeţe. Ceasul lui arăta patru şi zece. Ea se întoarse încet pe o parte. Chipul era de nerecunoscut, avea ochii umflaţi şi roşii de plâns, fardul întins pe toată faţa şi cearcăne mari sub pleoapele de jos. Avea aerul absent al unei femei care tocmai făcuse dragoste.

Câteva clipe se măsurară din priviri. Pieptul Mariei Luisa tresaltă puternic, dar nu-şi făcea griji că era goală-goluţă în faţa lui. Calmul ei îl mira. Se aşteptase să se repeadă la el. Dar spuse numai cu voce joasă şi spartă:

— Nimeni nu mi-a făcut aşa ceva, înţelegeţi? Nimeni, în afară de Enrico…

Se opri puţin, apoi continuă cu glasul plin de ură:

— Vreau să vă revăd ca să vă scot ochii cu unghiile, să vă aud ţipând, implorându-mă. Vă voi tăia şi mădularul bucăţică cu bucăţică şi nu voi lăsa altcuiva această plăcere. Nu vă fie teamă, Enrico nu vă va omorî. Ar fi mult prea uşor. Pe curând, *gringo!*

Ea sări sprintenă din pat, înşfacă hainele şi se îmbrăcă cât ai bate din palme. Uşa pocni în urma ei ca un glonţ. Malko căscă. Orice s-ar întâmpla mai departe, petrecuse un moment de neuitat.

Telefonul începu să sune. Răspunse şi fu surprins când auzi vocea zeflemitoare a lui Chris Jones.

— Aţi terminat serenada, prinţe? Acum trebuie să vă gândiţi şi la cei care nu au ce pune în gură... Milton parcă a înnebunit. Se târăşte pe jos ca o pisică în călduri... Ce naiba v-a făcut? Putem s-o angajăm pe post de sirenă.

La întrebarea asta voi răspunde când îmi voi scrie memoriile, zise Malko. Pe mâine.

*

* *

Maria Luisa ieşi din hotelul *Camino Real* alergând ca o descreierată. La acea oră, nu erau taxiuri, iar maşina ei se afla în parcare. Parcurse zece metri, când cineva o atenţiona cu farurile. Trei maşini staţionau la adăpostul întunericului. O Sevilla albastră şi alte două de fabricaţie americană. Din ele coborâră mai mulţi bărbaţi înarmaţi până în dinţi. Înaintea lor zări silueta elegantă a lui Enrico Chacon. Maria Luisa se aruncă în braţele lui şi izbucni în plâns. Cubanezul o prinse de şolduri şi o îndepărtă. Ea mirosea a transpiraţie, iar sânii fermi erau dezgoliţi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Vino, spuse Maria Luisa, o să-ţi povestesc. Dar numai ţie.

Expedie gorilele cu un semn, se urcă la volan, iar Maria Luisa se aşeză lângă el. Sevilla trecu înaintea unui mic convoi care se îndreptă spre sud, pe Avenida de Los-Heroes, absolut pustie. Privind drept înainte, Maria Luisa începu să povestească cu lux de amănunte. Nu uita nici un detaliu, ca şi cum ar fi vrut să şi le întipărească bine în minte. Enrico Chacon o asculta, cu trăsăturile liniştite, luminate din când în când de un felinar. Era extraordinar de calm. Când ajunse la partea cu violul, ea insistă în mod special:

— Înţelegi, m-a violat în fund! Ca pe o târfă.

Folosise intenţionat cuvântul cel mai vulgar ca să-şi impresioneze amantul. Acesta, nu făcu nici un gest, nu înjură, nu scoase nici o exclamaţie. Convoiul opri în faţa vilei, iar poarta cu grilaj fu deschisă de alte gorile. La lumină, ura de pe chipul Mariei Luisa se vedea şi mai bine. Enrico Chacon o privi câteva clipe furios la culme, apoi zise pe un ton neutru:

— Du-te şi fă o baie.

Dacă şi-ar fi pus mintea, ar fi omorât-o pe loc. Creierul îi fierbea şi îşi turnă o porţie dublă de tequila pură, pe care o dădu pe gât dintr-o dată. Nici o răzbunare nu i se părea prea mare pentru a şterge ceea ce simţea în această clipă.

Capitolul XV.

Chris Jones îl studia pe Malko cu un ochi critic, aproape invidios. Deşi era foarte cald, purta, ca şi Milton Brabeck, o haină uşoară necăptuşită, care le permitea să ascundă în parte artileria pe care o deţineau în modul cel mai legal din lume. În ţări ca Salvador, Departamentul de Stat închidea ochii şi acorda paşapoarte diplomatice „provizorii” gorilelor din CIA. Cea mai rea pedeapsă era expulzarea, dar pentru asta trebuiau să asasineze un general.

— Nu s-ar spune că dumneavoastră aţi făcut una ca asta, zise el. Doamnei aceleia i-au mers la inimă emoţiile…

— Chris! Strigătele pe care le-aţi auzit nu erau de plăcere. Am violat-o!

Era încă epuizat după bătălia nocturnă, cu corpul plin de vânătăi şi de zgârieturi. Gorila se uită la el şocată.

— *You’re pulling my leg!*[5]

— Deloc, spuse Malko. A fost înţeleasă cu fioroşii ăia trei care au vrut să mă omoare. Aţi auzit de Dalila?

— E o cântăreaţă?

— Nu chiar, spuse Malko. Să trecem peste asta. Pur şi simplu i-am plătit cu aceeaşi monedă.

— În orice caz şi ea a avut timp să vă plătească cu aceeaşi monedă, observă cu fineţe Milton Brabeck. Ce facem astăzi?

Malko nu avu răgazul să-i răspundă. Silueta înaltă şi deşelată a lui Peter Reynolds se ivi din ascensor, târându-şi camera după el. Se repezi la Malko să-i spună cât de mult regreta.

— Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce s-a petrecut aseară! Nu m-aş fi gândit la aşa ceva… Am aflat. Nenorociţii ăia au vrut să vă împuşte! Erau beţi criţă. Trebuie să vă feriţi de asemenea indivizi.

— Nu este chiar atât de simplu, spuse Malko. Cred că a fost o chestie pusă la cale şi s-au folosit de dumneavoastră.

[5] Vă bateţi joc de mine! (n.a.).

Cum i-aţi cunoscut?

Cameramanul lăsă jos materialul, supărat foc.

— *Shit!* Mi-au telefonat adineauri. Eu nu mai ştiu nici cum îi cheamă, l-am cunoscut acum trei săptămâni cu ocazia unui reportaj. Nu sunt genul de oameni pe care îi frecventez eu. Sunt nişte ucigaşi. Dar m-au ajutat să-mi fac reportajul. Şi acum o pot face. În meseria noastră, suntem obligaţi să avem relaţii cu tot felul de oameni. Când m-au invitat să bem ceva la hotel, eu am acceptat.

— Înţeleg, spuse Malko.

— Lovitura a fost bine pusă la punct. Însă trebuia ca cei trei fioroşi să fie siguri că Malko se ducea la bar şi că va discuta cu Peter Reynolds.

— Nu ştiţi în ce loc din oraş se află? întrebă el.

Cameramanul clătină de cap încurcat.

După câte am înţeles de la ei, locuiesc la proprietarul fermei, undeva prin cartierul San-Francisco. Dacă au vreo legătură cu Chacon, poate ar fi mai bine să nu-i căutaţi.

— Totuşi, încercaţi, insistă Malko. Cred că mai aveţi numerele de telefon.

— Bineînţeles, spuse cameramanul, dar nu aş vrea să provoc şi altă tragedie.

— Dacă îi găsiţi, îmi faceţi un mare serviciu, zise Malko. Nu uitaţi că sunt încă pe urmele lui Chacon, iar el trebuie să fie pe ale mele. Fata de aseară este amanta lui. A trimis-o special să-mi întindă o cursă. Să spunem că, datorită prietenilor mei, s-a întors împotriva lui…

— Aţi avut-o? Şi s-a lăsat? îl întrebă cameramanul stupefiat.

— Nu a avut de ales, spuse Malko cu seriozitate, a fost un fel de pradă de război… Dar cred că şi ea mă dorea…

Era cu siguranţă o licenţă. Peter Reynolds se uită la el cu nelămurire în priviri.

— Nu ştiu ce afaceri învârtiţi, dar, dacă vă jucaţi cu focul, veţi sfârşi cu un glonţ în cap. Voi încerca să-i găsesc pe tipi, dar vă implor să nu le spuneţi că eu sunt. Trăiesc aici, iar ei ţintesc uşor şi bine.

— Vă promit, spuse Malko.

Se pregătea să iasă din hotel, când o voce necunoscută îl

chemă prin difuzor. Se duse la telefonul din capătul coridorului. Se auzea prost, cu paraziţi, dar recunoscu totuşi vocea Rosei, simpatizanta comuniştilor.

— Am aflat ce s-a întâmplat, bravo, îl lăudă ea. Ar fi trebuit să-i omorâţi pe acei trei câini care îi asasinează pe ţărani.

— Nu am venit aici ca să schimb lumea, replică Malko. Cercetările dumneavoastră au dat rezultate?

Îl surprinse răspunsul afirmativ şi triumfător al Rosei.

— L-am găsit pe preotul la care se spovedeşte de obicei Enrico Chacon! zise ea. Prin el, vom ajunge la câinele ăla fascist şi îl vom ucide.

— Unde sunteţi?

— La Facultatea de Drept. Voi veni la dumneavoastră astăzi ca să vă spun cum îl cheamă. Acum nu mai vreau să vorbesc fiindcă ştiu că oamenii din Orden ne ascultă. *Adios!*

Malko închise telefonul năucit. Oare era posibil ca Enrico Chacon să se spovedească precum o băbuţă credincioasă? Şi care era acel preot care îi dădea binecuvântarea crimelor sale abominabile? Trebuie să fie încă o închipuire de-a Rosei. Singura lui speranţă în momentul de faţă se baza pe_posibilele reacţii ale lui Chacon şi pe firul poliţiştilor fermierilor. În schimb, nu avea încredere în eforturile făcute de Peter Reynolds. Era prea mare riscul pentru cameraman.

*

* *

Malko se trezise prost dispus. Ziua precedentă nu îi adusese nimic nou, în afara unei puternice furtuni tropicale. Rosa nu îi dăduse nici un semn de viaţă, iar Peter Reynolds nu apăruse deloc. Cinase într-un restaurant mexican infect, situat pe Paseo General-Escalon, foarte bine protejat de un gard cu grilaj împotriva grenadelor. Duminicile în San Salvador erau şi mai sinistre. Telefonul sună în momentul în care se pregătea să coboare. Era Peter Reynolds.

— Mi se pare că Rosa a păţit ceva, zise cameramanul. Adineauri mi-a telefonat un tip din FAPU.

— Ce?

— Ce vreţi să i se întâmple într-o ţară de rahat ca asta? Au împuşcat-o de dimineaţă când pleca de acasă. Mă duc

acolo cu un prieten de la *Point.*

— Merg şi eu, spuse Malko.

— Bine.

După cinci minute, ieşi din hol încadrat de gorilele care încăpură cu greu în Toyota. Chris Jones privea în jur, surprins că nu vedea oraşul trecut prin foc şi sabie. Trecând pe lângă ceea ce mai rămăsese din Ponderosa, Milton fluieră cu admiraţie.

— Au atacat, nu glumă!

Tăcu, fiind atent să urmărească maşina cameramanului şi a reporterului de la *Point.* Se îndreptară către partea sudică a San Salvadorului, coborând până la Panamericana, ajungând în cartierul cu magherniţe sinistre, în ciuda vegetaţiei abundente. Apoi urcară o colină unde colibele se pierdeau într-un soi de pădure tropicală, după aceea ajunseră la o orezărie. Câteva căbănuţe fuseseră construite în mijlocul acelor mlaştini scârboase, lin dig, lat cât să încapă o maşină, era singurul drum de acces. Parcă erau în Vietnam.

Un grup de gură-cască şi două maşini staţionau nu departe de prima cabană, înconjurând un obiect culcat pe sol. Peter Reynolds, urmat de ziaristul de la *Point* coborî, iar micul grup se îndreptă într-acolo.

La început, Malko văzu doar o bătrânică cu figura tristă şi câţiva gură-cască cu feţe plate şi inexpresive. Peter Reynolds îi dădu la o parte şi se îndreptă direct spre unul dintre şanţuri. Din el se vedea un pantof de damă, ca într-o sinistră creaţie suprarealistă. Apoi zări un picior pe jumătate înfundat în noroi.

Mirosul dulce-acrişor al morţii se amesteca cu putoarea emanată de mlaştină. Un roi de muşte mari bâzâiau deasupra unei forme negricioase care semăna cu capul unui cadavru. Malko se apropie reţinându-şi dezgustul. Corpul era întins de-a latul şanţului, cu faţa în jos şi rochia ridicată peste coapsele albe. Erau pline de sânge.

Cadavrul avea mâna dreaptă ridicată, ca într-un gest de apărare, strângând încă pistolul automat plin de noroi. Piedica rămăsese trasă, ceea ce dovedea că Rosa apucase să descarce încărcătorul în adversari. Însă nu fusese de

ajuns.

Spatele era o masă sângerândă. Peter Reynolds se apropie şi îi cercetă profilul. Avea ochii deschişi. Putea fi recunoscută. Arătă cu degetul urechea dreaptă, loc în care se distingea o gaură însângerată şi îi spuse lui Malko:

— Au terminat-o cu un glonţ în ceafă, ca o pedeapsă. Rosa nu va mai face niciodată dragoste cu străinii şi nu va mai prezida mitingurile.

Previziunea ei se adeverise. Murise de tânără, cu arma în mână. După ce filmă, Peter Reynolds se îndepărtă.

Când se aplecă să-i închidă ochii, Malko îi zări geanta deschisă şi pe jumătate băgată sub ea. O luă imediat şi se uită înăuntru. Conţinea puţini bani, câteva farduri, un încărcător de rezervă, manifeste, un pachet de Winston şi o foaie de hârtie împăturită în patru. O desfăcu şi, când citi cele câteva cuvinte, crezu că i se opreşte inima în loc. „Părintele Batista, *Iglesia de Los-Martires.*" O împături la loc şi o băgă în buzunar.

Se uită la feţele celor care căscau gura. Erau absolut indiferente. Îi interesau mai mult ochelarii, hainele şi aparatul de filmat ale lui Reynolds decât cadavrul din faţa lor. Singura fiinţă pe care moartea fetei o impresionase era un câine tărcat care se învârtea în jurul cadavrului, scheunând. Se apropia, apoi se dădea brusc înapoi, ca şi cum moartea l-ar fi agăţat şi pe el. Peter Reynolds discuta cu unul dintre martori. Malko îşi ciuli urechile. Bărbatul vorbea rar, cu resemnare în glas.

— Noi am cunoscut-o bine, a fost fată bună, însă puţin ca ţicnită… Ştiam că asta i se va întâmpla. De dimineaţă, când a ieşit din casă, o aştepta o maşină. Nu a avut răgazul să fugă, căci au început să tragă imediat. Au nimerit-o în burtă. A căzut la pământ, dar a avut puterea să-şi scoată pistolul. A tras în maşină şi a atins-o. Am văzut gloanţele intrând în caroserie. Era o maşină frumoasă de un albastru deschis… Erau trei oameni în ea. Au început să tragă cu pistoalele-mitralieră ca apucaţii. Rosa a fost nimerită în cap de mai multe gloanţe şi a căzut în şanţ. Murise, dar asta nu le-a fost de ajuns. Au coborât din maşină şi au golit încărcătoarele în ea. Au ciopârţit-o ca pe un animal. Unul

dintre ei a venit la noi şi ne-a spus că asta îi aştepta pe toţi subversivii. După aceea, au plecat.

Malko fierbea de turbare, sub soarele torid. Chacon bănuise ceva în legătură cu descoperirea Rosei. Însă, de data asta nu reuşise să rupă firul, chiar dacă o omorâse pe stângistă. Asupra San Salvadorului se abătuse fulgerător o nenorocire aşa de mare…

— Trebuie să fiţi atent, îi spuse Malko lui Reynolds. Chacon ştie că ne cunoaştem.

— Ştiu, făcu sumbru cameramanul.

Se suiră în maşini. Chris şi Milton respirau cu batistele la nas.

— Lasă cadavrul acolo? întrebă Milton înspăimântat.

Peter Reynolds ridică din umeri.

— Acesta este un cartier sărac. Maşina de gunoi trece o – dată pe zi, doar seara. Poliţiei nu-i pasă. Nu va fi nici o anchetă, în afară de fraza obişnuită din *La Prensa:* „A fost omorâtă de câţiva necunoscuţi înarmaţi, din motive necunoscute.”

Se îndreptară spre nord. Malko tăcea plin de dezgust. Îl lăsă pe Peter Reynolds la hotel şi se hotărî să se oprească la ambasadă. Nu-l mai văzuse pe Walter Dallas de câteva zile. Chiar dacă nu-i putea fi de nici un ajutor, măcar voia să discute cu el. După aceea, se va duce la Cesar Juarez, iezuitul.

*

* *

Biroul era foarte bine aerisit din cauza aerului condiţionat, dar lui Walter Dallas nu i se clintea un fir de păr. Harta Salvadorului din perete era străpunsă de mici piuneze de toate culorile. Dallas le privea cu satisfacţie.

— La Guardia face treabă bună de când le-am dat elicopterele, se lăudă el. Practic, am reuşit să reperăm toate grupările subversive din provinciile aflate la graniţa cu Honduras. Acum nu ne mai rămâne decât să le distrugem şi vom sta liniştiţi câţiva ani. Am auzit că şi în oraşe se reinstaurează calmul…

— Veţi obţine, un Reich de o mie de ani, zise cu amărăciune Malko. Dar până atunci, Enrico Chacon se va

bucura din toată inima.

Walter Dallas zâmbi mai în glumă, mai în serios.

— Tot nu renunţaţi la micul dumneavoastră război…

— Nu este războiul *meu,* răspunse Malko. Compania m-a trimis aici în misiune. În orice caz, lui Chacon puţin îi pasă de mine. De când am venit, a asasinat cel puţin cinci persoane, ca să nu mai pun la socoteală tentativele împotriva mea. Am senzaţia că sunt un porumbel de lut de la bâlci.

Dallas se uită la cele două gorile care nu scoteau o vorbă.

— Pentru un porumbei, aveţi gheare, nu glumă. Cei de la Langley nu se calicesc deloc.

— Abia ieri au sosit, spuse Malko. Şi mi-au salvat viaţa deja. Dacă nu erau ei, vă făceaţi de un sicriu de plumb… Fireşte că nimeni nu a văzut şi nu a auzit.

Îi povesti pe scurt ce s-a întâmplat, fără să amintească de viol. Dallas îl privi stupefiat.

— Chiar aţi făcut aşa ceva? Înseamnă că nu-i cunoaşteţi pe sud-americani. O să vă hăituiască până o să vă ucidă… sau chiar mai rău. Plecaţi de aici până nu va fi prea târziu! Chacon e o fiară sălbatică. Chiar dacă va fi nevoit să se sinucidă, tot îşi va răzbuna onoarea.

— Aşa mi-a spus şi blânda Maria Luisa, observă Malko. Pe asta şi mizez.

— Are dreptate! zise Dallas. Îi mai târâţi şi pe aceşti domni în povestea asta. Au neveste, copii…

— Pfu, făcu Milton, am văzut eu şi mai rele…

Walter Dallas se uită la ceas.

— Mă duc sus să-l văd pe ambasador. O să-i povestesc ce s-a întâmplat. Acum, este puţin întors pe dos… O să-l amuze chestia asta. Dacă mai trăiţi până mâine, avem un cocteil la şase şi jumătate cu ambasadorul Italiei. Nu uitaţi să vă puneţi vesta antiglonţ…

Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare toţi odată. În timp ce străbăteau peluza, Chris Jones observă cu un aer îngrijorat:

— Poate că are dreptate. La urma urmei, tipul ăsta pare extrem de periculos. Şi suntem doar doi.

— Îl uitaţi pe Dumnezeu, zise Malko netulburat. Părintele

Juarez mi-a spus că este de partea noastră.

— Mda, făcu Milton care văzuse dosarul. Cred că a fost şi de partea arhiepiscopului Romero. Dar asta nu l-a ajutat ca să nu fie împuşcat.

— Nu-L huliţi, spuse Malko. S-ar putea să vă aducă numai nenorociri.

*

* *

Atmosfera calmă de doliu pentru arhiepiscop domnea în tot oraşul. Chris se opri în faţa afişelor imense trimise de şcolile din lumea întreagă ce regretau moartea lui Oscar Romero şi clătină din cap zicând scandalizat:

— Omul cu puşca în biserică! Cel puţin, ar fi putut să-l scoată de aici…

Părintele Cesar Juarez apăru la fel de plăpând şi gânditor ca întotdeauna, aruncă o privire distantă celor două gorile şi îl pofti pe Malko într-o încăpere goală, exact ca data trecută, departe de urechile indiscrete.

Oamenii din poliţia fermierilor au mai omorât doi preoţi şi un medic, zise el cu o plăcere morbidă, ca şi cum contabilizarea martirilor ar constitui cea mai mare plăcere a lui…

— Aveţi veşti de la Chacon? îl întrebă Malko. Se pare că nimic nu îl poate opri.

— Ştiu, oftă Cesar Juarez, vom ţine o slujbă în seara asta pentru odihna veşnică a lui Abelardo Martinez. Dumnezeu să-l aibă în paza Lui. Am aflat că micuţa stângistă a fost masacrată cu bestialitate în dimineaţa asta. (Oftă.) Dumnezeu ne trece prin cazne grele.

Malko îl asculta fierbând de nerăbdare.

— Ei bine, eu am noutăţi, zise el. Chiar de la Rosa. Am aflat că Chacon se spovedeşte cu regularitate. Mărturisesc, am fost foarte surprins…

Dar iezuitul nu-şi manifestă surprinderea.

— Da, aşa este, afirmă el. Ştiam, dar nu cunosc numele confesorului său.

— Părintele Batista de la Biserica Martirilor, îl informă Malko.

— Corect.

Malko rămase stupefiat. În mod cert, America Latină era un continent ciudat.

— Oare nu este trist să fii confesorul unuia ca Enrico Chacon? observă el. Nu îi este frică de confesional?

Cesar Juarez nu îşi pierdu cumpătul.

— Numai bunul Dumnezeu ştie ce este în sufletul păcătoşilor, zise el onctuos. Cine ştie dacă acesta nu este mai apropiat de el decât credem noi.

Malko izbucni:

— De aceea i-a scurtat zilele monseniorului Romero? Ca să nu mai existe invidioşi… Glumiţi?

— Ba nu glumesc deloc, protestă Cesar Juarez. Părintele Batista mi s-a destăinuit. Era foarte tulburat. Enrico Chacon a venit la el de mai multe ori. Fireşte, că nu l-a iertat de păcate… Pentru că nu s-a pocăit prea tare, dar…

Mai are o şansă, observă Malko.

— Totuşi, începu iezuitul, nu pot să-l oblig pe preot să-mi dezvăluie locul în care se ascunde Chacon.

— Dar ştie?

— Ştie. Însă nimeni nu poate să încalce taina spovedaniei. Nici măcar Sfântul Părinte nu poate să-l dezlege. Tot ce poate să facă este să-l sfătuiască să se lepede de viaţa criminală şi să se pocăiască. Au existat păcătoşi mari care au luat drumul Damascului.

— Deocamdată, nu se vede, zise Malko. Ba chiar s-ar putea spune că este foarte grăbit. Dacă nu se pocăieşte mai repede, în curând ţara va rămâne fără locuitori. Dar Oscar Romero? Credeţi că Chacon va rămâne nepedepsit?

Iezuitul îşi frecă nervos mâinile netede. Era încurcat.

— Asasinarea monseniorului Romero este o crimă josnică, recunoscu el, dar nu există crimă pe care Dumnezeu să nu o poată ierta, iar noi nu ne putem substitui Lui. Cine ştie prin ce cazne trece acest om?

— Prin urmare, refuzaţi să mă ajutaţi? îl întrebă Malko. Preferaţi ca Chacon să măcelărească în continuare oameni nevinovaţi fără să primească iertarea păcatelor?

— Nu refuz să vă ajut, îl corectă Cesar Juarez, dar nu pot să schimb una dintre regulile Bisericii ca să vă ajut să-l pedepsiţi pe acest om. Chiar dacă îl torturaţi, acest om nu

va trăda secretul spovedaniei. Vă confirm că Enrico Chacon este un criminal de drept comun, însă noi, feţele bisericeşti, trebuie să-l absolvim de păcate. După cel de-al doilea război mondial, am ajutat criminali mai răi decât el.

— Ştiu, recunoscu Malko. Curia de la Roma a devenit o sucursală a SS-iştilor.

— Ei, să nu exagerăm, unii dintre aceştia s-au căit sincer.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, admise Malko ridicând din umeri.

Iezuitul se sculă în picioare.

— Vă voi suna la hotel, îi promise el. Acum mă duc să văd dacă nu există vreo posibilă împăcare cu Cerul. Înţeleg ce simţiţi şi zău că sunt alături de dumneavoastră. Dumnezeu să vă aibă în pază. Să vă dea forţă şi înţelepciune... Bizuiţi-vă pe mine, voi face tot ce îmi va sta în puteri...

Malko preferă să tacă. Era indignat că până şi prietenii prelatului asasinat se strecurau în acest mod... în cine să se mai încreadă? Se repeta mereu aceeaşi poveste, unii cădeau în patima formalismului şi a legalităţii, în timp ce alţii acţionau. Malko îşi recupera gorilele care se adânciseră în meditaţie şi ieşiră din Arhiepiscopie.

— Încă un punct pierdut, se plânse Malko. Sunt plini de bunăvoinţă, dar... Parcă Enrico Chacon ar fi de neatins chiar şi pentru aceia care îl urăsc mai tare. Nu vom obţine nimic de la iezuiţi! Îşi frâng mâinile aşteptând ca Enrico să-i omoare până la ultimul.

— Au nevoie de martiri, observă Milton Brabeck.

Malko se uita tot timpul în oglinda retrovizoare. Cum va reacţiona Chacon la dispreţul pe care i-l arătase Malko? Moartea Rosei fusese cu siguranţă doar antreul. Cubanezul nu se va mulţumi decât atunci când îl va vedea pe Malko mort. Acesta se întoarse la hotel. Aruncase momeala şi acum aştepta ca peştele să muşte. Spera să nu muşte totuşi prea tare.

Holul hotelului *Camino Real* era la fel de sinistru şi de umed. Gorilele se duseră direct la bar. Malko se pregăti să se urce în lift, când se ciocni de Peter Reynolds.

— Vă căutam, zise cameramanul. Am noutăţi.

— Ah, da, ce noutăţi?

Acesta îl trase spre grădină. Era o căldură sufocantă. Se aplecă spre el cu un aer misterios.

— Mi-au telefonat tipii de sâmbătă. Malko se uită la el cu neîncredere.

— De ce?

— Ca să se scuze. Au spus că eu nu am avut nici un amestec în toată povestea lor. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Ce anume?

— Şeful lor vrea să discute cu dumneavoastră.

Malko crezu că nu aude bine. Se aşteptase la orice, numai la asta, nu. De ce voia Enrico Chacon să se întâlnească cu el? Nu putea fi vorba decât despre o altă capcană. Cu toate astea, o voce îi şoptea să nu refuze dialogul. Chiar dacă se termina într-o baie de sânge.

— Să vină la hotel, zise Malko.

— Diseară, unul dintre şefi, un proprietar de fermă, dă o petrecere mare la el acasă, spuse cameramanul. Puteţi să vă duceţi fără teamă, căci vor fi acolo câţiva ofiţeri superiori din la Guardia şi nu se va întâmpla nimic. În fine, aşa susţin ei.

— Daţi-mi totuşi adresa, spuse Malko, voi vedea ce voi face.

Peter Reynolds scoase o bucată de hârtie pe care i-o întinse.

— Iat-o, este în cartierul San-Francisco. Întrebaţi de domnul Loma şi vă spuneţi numele. Este tipul care…

— Dumneavoastră vă duceţi?

Cameramanul zâmbi.

— Bineînţeles că nu! Am avut destule necazuri. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu m-aş duce. După tot ce v-a făcut Chacon… Riscaţi să vă omoare pe loc. În orice caz, luaţi-vă şi prietenii.

Era un sfat inutil.

— O să vă spun mâine ce s-a întâmplat acolo, spuse Malko. Chris şi Milton stăteau la bar sorbind Mărgărita şi uitându-se lung după picoliţe. Malko ceru un suc de fructe. Pe căldura asta nu avea chef să bea alcool.

— Vreţi să aveţi o seară încântătoare? îi întrebă el. Mergem la o petrecere. La cei trei imbecili de aseară. Se pare că vor să ne vadă iarăşi.

Chris se linse pe buze.

— E interesant. Eu nu m-am destrăbălat cam de multişor.

Malko rămase serios.

— Chris, începu el. Oamenii ăştia sunt ucigaşi fără nervi şi fără suflet. Nu este de glumă. Iar şeful lor este un asasin psihopat, inteligent, ranchiunos, protejat de aproape tot oraşul. Poate să omoare un om în plină zi în faţa a o sută de martori, iar aceştia vor închide ochii, prefăcându-se că nu au văzut nimic. Aţi înţeles?

— Am înţeles, zise Milton. Cred că vom ascunde în smochingurile noastre micile minunăţii pe care le-am adus, adică noile veste antiglonţ de la Armco. Cântăresc zece kilograme şi ne păzesc şi ouşoarele… Putem să le purtăm şi pe sub cămaşă.

Nu vă refuz, spuse Malko. Până diseară, vom trage o raită prin San-Francisco. Trebuie să cunoaştem locurile ca să pregătim un eventual contraatac. M-am săturat să număr cadavrele aliaţilor mei.

Urcă în cameră ca să reflecteze. Dacă îl invitase la petrecere, însemna că Enrico Chacon se gândise la ceva. Malko se mirase că nu descinsese la hotel cu o hoardă de ucigaşi şi să tragă în tot ce mişca. Acest lucru îi stătea totuşi în caracter. Chiar dacă era păzit de gorile, Malko tot se expunea unui atac brutal şi puternic. Ceva îi scăpa însă. Îndată ce era vorba despre el, Chacon îşi punea mănuşile… Cu toate că după asasinarea lui Abelardo Martinez, fost ministru şi salvadorian de vază, apăruseră câteva rânduri în La P*rensa.*

Privea pe fereastră bulevardul care străbătea întreg oraşul, de la Paseo General-Escalon până în centru, apoi se pierdea la periferie. San Salvador începea să fie apăsător, dar nu voia să plece până nu termina cu Enrico Chacon. Devenise o problemă personală: viaţa micuţei chelneriţe căreia îi plăcea la nebunie să danseze, Pilar de Molina, cu care nu reuşise să facă dragoste, bătrânul pistolar căruia îi tăiaseră gâtul în propriul fotoliu, Abelardo Martinez şi soţia

lui. Mai era şi Rosa, idealista nebună. Erau totuşi prea mulţi.

Capitolul XVI.

Autostrada largă ducea la vila albă, construită în cel mai pur stil mexican. Curtea era plină de Mercedesuri, de maşini americane şi de teren de lux, stil Blazer care semănau cu nişte insecte enorme. Toţi fermierii preferau acest tip maşini din cauza drumurilor foarte proaste. Maşinile erau parcate în dezordine până pe Avenida Los-Abetos, înşirându-se cât vedeai cu ochii. Un peon îmbrăcat în alb se apropie de Malko.

— *Senor?*

— Sunt invitat de domnul Loma, spuse Malko.

— *Muy bien, muy bien. Por aqui, por favor...*

Le deschise portiera, iar el coborî din Toyota care părea extrem de amărâtă pe lângă ceilalţi monştri. Era destul de răcoare şi în aer se simţea mirosul magnoliilor înflorite. Sunetele trompetei unei orchestre de *mariachis* răzbăteau peste zidul înalt cu tencuiala albă.

Lângă fiecare maşină aştepta un şofer tăcut şi resemnat. Peonul îi conduse pe cei trei bărbaţi până la intrarea imensă cu dale din marmură roz, înaltă ca o catedrală, cu un portic boltit. Vreo şase mustăcioşi îmbrăcaţi în alb îi controlau pe musafiri. Cel mai masiv dintre ei veni spre Malko cu un zâmbet studiat.

— *Senor, su armas?*

Pe o masă mare din spatele lor, erau etalate tot felul de arme de toate calibrele, de la pistoalele-mitralieră Uzi, până la Smith & Wesson nichelate, toate cu mânere aurite şi ornamentate cu sidef. Era chiar şi un pistol automat de calibrul 45, în întregime din argint. O adevărată piesă de muzeu. Cu ele se putea înarma lejer un pluton de infanterie. O armă mai cochetă, avea tocul creat de Gucci... Malko scuturâ cu amabilitate din cap.

— Îmi pare rău, dar rămân înarmat!

Matahala se întunecă la faţă, însă reuşi să păstreze zâmbetul politicos.

— Domnule, nu se poate, casa este foarte bine păzită, nu

aveţi de ce să vă temeţi. Toată lumea trebuie să se distreze liniştită.

Chris Jones şi Milton Brabeck luaseră atitudinea fioroasă a fecioarelor obligate să participe la un concurs de striptease. Malko înţelese că nu va trece de gărzi, dar nici nu trebuia să intre în această cursă neînarmat. Vesta antiglonţ pe care o purta pe sub cămaşa brodată nu era de ajuns.

— Chemaţi-l pe domnul Loma, zise el. Dânsul vă va explica.

Numele de Loma o mai înmuie pe gorila care îl trimise pe un mustăcios înăuntru. Din locul în care se afla, Malko putea să vadă un şir de saloane cu podelele din marmură, lustrele somptuoase şi mobilierul californian. Peste tot erau tablouri moderne, iar absolut totul era aurit. Servitorii îmbrăcaţi în alb circulau neîncetat cu platouri în mâini, însă musafirii erau afară, în grădină. Mustăciosul se întoarse şi şopti câteva cuvinte la urechea şefului. Acesta îşi dezveli dinţii într-un surâs orbitor.

— *Senor, por favor...*

Malko îşi putea păstra artileria. Chris şi Milton îşi recăpătară imediat voia-bună. Numai ei aveau arme cât să facă faţă unui asediu. Cochet, Chris îşi pusese arma cea mai bună de-a lungul picioarelor ca să pară mai zvelt. Când trecu pe lângă masă, aruncă în treacăt o privire plină de dorinţă armelor etalate acolo.

— Unii oameni au gologani – nu glumă, zise el visător. Am văzut un „45” numai din argint...

Malko străbătu salonul. Sau, mai bine spus, unul dintre saloanele acoperite cu o mochetă groasă, albă. Era mare cât curtea castelului său. Nişte uşi mari cu geamuri permiteau accesul pe terasa unde se aflau orchestra şi bufetul, iar dedesubt se vedea o piscină olimpică, în jurul căreia se adunaseră invitaţii.

Era feeric. Un fascicul de lumină ţâşnea din piscina cu valuri artificiale. Toţi bărbaţii erau îmbrăcaţi în costume albe, iar femeile în somptuoase rochii lungi de seară, coafate şi machiate ca la un bal dat la Versailles. Toată lumea bea, înafară de câteva perechi care dansau într-un

ring improvizat lângă orchestră. Peste tot erau aşezate coşuri cu flori şi sfeşnice masive, lucrate fără cusur. Părea o junglă tropicală adusă la domiciliu. Vila trebuie să fi avut vreo douăzeci de camere cu vedere spre curtea interioară. Ferestrele luminate adăugau un plus de fast atmosferei de sărbătoare.

O brunetă sculpturală, cu pielea foarte mată, cu o varză murată pe cap şi machiată ca regina din Saba, trecu pe lângă Malko şi îi aruncă o ocheadă mortală, în timp ce îşi legăna şoldurile durdulii. Pe platouri se aduceau doar cocteilurile Mărgărita şi paharele cu şampanie. Malko studia acest ansamblu, când pe treptele ce duceau la piscină, apăru o siluetă imensă, albă.

Era şeful pistolarilor care voise să-l omoare. Era îmbrăcat cu o cămaşă mexicană cu broderii, cu mustaţa lustruită, cu faţa congestionată de alcool şi cu mâna dreaptă bandajată. Chris şi Milton rămaseră stană de piatră, pregătiţi să intervină. Pistolarul se opri câteva clipe să-şi tragă sufletul căci urcase scările în viteză. Apoi, dintr-un singur elan, se repezi la Malko cu braţele deschise şi îl îmbrăţişa, sărutându-l cu pasiune pe obraz. Malko încercă să reziste sufocării, sub privirea plină de îngrijorare a gorilelor. După ce îi dădu vreo câteva palme pe spinare, namila se uită la Malko ca la maică-sa şi spuse în spaniolă:

— *Muchas gracias por venido... Amigo.* Ieri seară nu am putut să procedez altfel... Un orden*... Peros eres un macho. Hombre animoso*[6]*...*

Se bâlbâia de emoţie. Era scârbos.

— Frumos din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, spuse Malko, dar de ce...

Pistolarul alungă cu un gest larg toate grijile.

— În seara asta. Trebuie să ne distrăm, *demasiado tarde por el business, vamos a bailar, vamos a beber...*

Alt individ apăru în capul scărilor, părând un ţânţar pe lângă pistolar şi veni la Malko cu mâna întinsă. Imediat, muzicanţii plecară de la locurile lor şi în înconjurară în timp ce cântau o melodie mexicană de le spărgeau timpanele. În acest zgomot infernal, Malko fu nevoit să urle ca să se

[6] ... Dar sunteţi un bărbat curajos, (n.a.).

prezinte şi să audă ce spunea nou-venitul. Acesta vorbea engleza la perfecţie, dar cu un puternic accent spaniol.

— Bun-venit la San Salvador, *Senor,* zise bărbatul scund de statură îmbrăcat tot cu o cămaşă brodată. Eu sunt Munoz Grande, un prieten al ţării dumneavoastră. Sunt bucuros să vă primesc în casa mea. Aţi picat bine... Sper că este o seară veselă.

— De ce aţi dat această petrecere? îl întrebă Malko.

Figura întunecată a lui Munoz se lumină.

— M-am întors din exil, *Senor.* Luni de zile, am locuit la Palm Beach, în Florida. Este un loc minunat, dar nu e ţara mea. Mi-era teamă... Eu sunt proprietarul mai multor ferme şi am fost ameninţat cu moartea. Subversivii mi-au omorât deja doi nepoţi şi trei verişori. Credem că vor ajunge la putere. Acum că Perro Rojo a murit, ne-a mai venit inima la loc şi m-am hotărât să mă întorc să locuiesc în San Salvador. Un servitor se apropie de ei cu un platou. Munoz Grande luă două cupe de Moet & Chandon şi o înălţă pe a sa.

— Să ne ajute Dumnezeu să-i strivim pe subversivi, *Senor!* Şi să mai facem multe serbări ca în seara asta. Acum vă las să vă distraţi cu prietenii dumneavoastră.

Se întoarse şi se pierdu în mulţime, lăsându-l pe Malko perplex. Uitându-se la invitaţi, îşi dădu seama că era singurul străin. Erau cu toţii salvadorieni get-beget, având pielea de la arămiu închis, la o tentă ceva mai deschisă. Majoritatea femeilor erau plinuţe, iar bărbaţii burtoşi şi cu bani mulţi. Vorbeau tare, râdeau zgomotos şi beau ca sparţii. Chris Jones şi Milton Brabeck se serviră şi ei discret cu ceva.

— Haideţi să facem o plimbare, le propuse Malko. Coborâră scările şi se amestecară în mulţime. Grădina era imensă. După fiecare copac, era câte un proiector. Malko reperă imediat gărzile ascunse în porţiunile mai întunecate care încercuiau tot perimetrul. Erau îmbrăcaţi în negru şi stăteau nemişcaţi ca nişte statui, cu câte o puşcă de asalt G 3 la şold. În total, trebuie să fi fost vreo douăzeci. Erau nepăsători, stând cu spatele la musafiri, supraveghind zidurile. Unii dintre ei aveau şi câte o macetă care le atârna

la coapsă.

Malko şi cele două gorile se întoarseră la piscina în jurul căreia se înghesuiau invitaţii. Muzicanţii se plimbau cântând. Unii dintre musafiri se clătinau pe picioare, dar servitorii îi aprovizionau întruna cu băuturi. Malko se pomeni nas în nas cu stăpânul casei care îi făcea curte unei brunete imense, cu rochia crăpată până sus şi dotată cu nişte balcoane de toată frumuseţea.

— Vă distraţi, domnule? întrebă el.

— Este minunat, răspunse cu sinceritate Malko.

Munoz Grande se împăuna.

— Este cea mai frumoasă serbare din San Salvador! Prietenilor mei le este teamă. Trebuie să le arătăm subversivilor că nu ne e frică de ei... în seara asta, voi cheltui mai mult de o sută de mii de coloane. Va vorbi tot oraşul despre asta. Poate că îmi vor arunca banca în aer, dar puţin îmi pasă. Am asigurat-o.

— Nu vă e teamă că vă vor ucide?

— Sunt bine păzit, *Senor,* i-o tăie bancherul. Îmi plătesc bine oamenii şi nu mă trădează. Cu toţii au câte un membru în familie asasinat de subversivi. Noi nu uităm datoriile de sânge.

Malko nu mai apucă să-i răspundă, căci bancherul se aplecă spre el.

— Priviţi, atracţia serii, domnule.

Orchestra se adunase lângă casă, de unde ieşiră deodată patru chelneri în alb, purtând pe umeri un platou imens. Pe el. Era întinsă o fată superbă cu părul lung şi negru. Îmbrăcată doar cu un triunghi îngust cu paiete care abia îi acoperea sexul, aşezată pe un pat de flori. În spate, apărură alte platouri cu acelaşi meniu. În total, erau şase fete splendide care îi salutau pe invitaţi. Printre ele era doar o blondă, apetisantă până la Dumnezeu, cu nişte sâni imenşi. Orchestra înainta încetişor către piscină, într-un soi de procesiune păgână, în ropotul de aplauze ale musafirilor.

— Cine sunt aceste fete? întrebă Malko.

— Nişte târfe din Panama City, răspunse bancherul serios. Am adus un medic care le-a consultat, sunt sănătoase tun... Pentru cine le vrea. Dacă vă tentează,

Seno*r...*

Procesiunea se opri lângă piscină. Platourile fură lăsate în jos pe rând. Iar fetele coborâră imediat, fiind înghiţite de mulţimea avidă. Toate aveau sandale cu barete care le făceau şi mai înalte. Malko o văzu pe una înlănţuind un grăsan îmbrăcat în alb, apoi dispărură fără jenă în grădină.

— *Senor...*

Malko se întoarse. Şeful pistolarilor se ivise din mulţime, cu faţa strălucind de sudoare. Zâmbea, însă ochii erau întunecaţi. Parcă nici nu văzuse fetele goale.

— Da, zise Malko.

— Domnul Enrico Chacon a sosit, spuse *macho.* Speră să vă întâlnească.

Fără voia lui, Malko simţi cum i se contractă stomacul.

— Unde este?

— Vă conduc la el. Este în grădină. (Văzând expresia de pe chipul lui Malko, adăugă) *Senor,* nu trebuie să vă temeţi, domnul Chacon este un *caballero.* Nu ar îndrăzni să vă facă ceva în casa domnului Munoz Grande, prietenul său. Vrea numai să discute cu dumneavoastră...

— Să mergem, spuse Malko.

Oare ce putea să-i spună Chacon?

*

* *

Sevilla opri lângă casă, atât cât îi permiteau celelalte maşini îngrămădite unele în altele. Era condusă de un pistolar îmbrăcat în alb din cap până în picioare, cu pistolul-mitralieră lângă el, pe banchetă. În faţă şi în spate era câte un Blazer plin cu gărzi de corp. Unul dintre ei se grăbi să-i deschidă portiera lui Enrico Chacon. Cubanezul purta un costum din în alb şi o cămaşă mexicană de culoare roz, brodată. Era bronzat, odihnit, cu trăsături fine şi calme. Se aplecă să o ajute pe Maria Luisa să coboare din maşină. Ea purta o rochie neagră cu o bandă lată din dantelă într-o parte. Era crăpată până sus şi se vedeau sandalele aurii cu tocul înalt. Părul era strâns în coc, fapt ce îi imprima un aer dur şi permitea să-i fie admiraţi cerceii cu smaralde. Îl luă imediat de braţ pe Chacon şi urcară împreună peronul.

Când îl zăriră pe Chacon, toţi pistolarii se aplecară până

în pământ. El le adresă un surâs protector şi trecu fără să fie controlat, precum garda de corp care îl urma cu mica lui servietă. Însă, în loc să se ducă la piscină, el o luă pe lângă casă, pentru a-i evita pe invitaţi. Pe chipul lui nu se citea absolut nimic.

*

* *

— Uitaţi-l, *Senor.*

Pistolarul pronunţase cuvintele cu voce joasă şi plină de respect. Malko zări trei siluete care înaintau printre arbuşti. Erau doi bărbaţi şi o femeie. Ajunseseră în fundul grădinii, feriţi de zgomote şi de privirile indiscrete de un pâlc de bananieri pitici, pe soi de peluză înconjurată de gardul proprietăţii. Erau doar paznicii care stăteau cu spatele la ei.

Chris şi Milton erau la câţiva paşi în spatele lui Malko, pregătiţi să intervină. Malko avea pistolul la brâu, iar mânerul abia se zărea. Inima îi bătea mai tare. Nu se aşteptase să-l vadă pe Enrico Chacon înainte de înfruntarea finală şi mortală. Cubanezul apăru în lumina unui proiector. Pe Malko îl frapa aerul lui extrem de tineresc. Nu îi dădeai mai mult de treizeci de ani. Şi mai puţin se aşteptase să o vadă pe Maria Luisa. Tânăra se uita în gol. Foarte ţeapănă, cu sânii îndreptaţi spre el ca nişte arme. O gorilă nu se dezlipea de Chacon. Acesta se opri la doi metri în faţa lui Malko.

— *Buenas noches. Senor.*

Avea un timbru plăcut, cu o intonaţie destul de gravă. Nu părea un ucigaş. O şuviţă de păr îi aluneca pe frunte, îndulcindu-i şi mai mult trăsăturile fine.

— *Good night,* răspunse Malko.

Maria Luisa nu deschise gura. Tensiunea aproape că era palpabilă. Pistolarul şef, organizatorul acestei întrevederi, se dăduse un pas înapoi şi aştepta cu mâinile în sân şi cu capul plecat ca şi cum s-ar ruga. După câteva clipe de tăcere, tulburată doar de orchestră, Enrico Chacon reluă de data asta în engleză:

— Am vrut să organizez această întâlnire pentru că nu înţeleg înverşunarea cu care mă urmăriţi. De fapt, luptăm de aceeaşi parte, împotriva forţelor subversive comuniste

din întreaga lume. M-am informat în legătură cu dumneavoastră. Sunteţi un cavaler. Deseori v-aţi luptat cu aceiaşi duşmani ca şi mine. Şi încă cu mult curaj. Atunci, de ce aţi venit în San Salvador să mă omorâţi, domnule?

— Pentru că aţi împins prea departe metodele dumneavoastră, Chacon, răspunse Malko. Nu sunteţi un cruciat, ci un ucigaş care omoară din plăcere. Un sadic. Eu nu am torturat niciodată pe nimeni. Cred că sunteţi ţicnit... De aceea am venit în Salvador. Nu ţin neapărat să vă omor. Dacă plecaţi din ţară şi vă angajaţi că nu veţi mai activa... în politică, nu veţi avea nici o problemă.

— Să plec din ţară! (în vocea cubanezului era o ironie muşcătoare.) Şi unde să mă duc? Acum câţiva ani, când am fugit din Cuba, americanii m-au primit ca pe un erou. Mi-au spus că vor fi mereu prietenii, chiar aliaţii mei. Mi-am sacrificat tinereţea în slujba lor. Am luptat pentru o cauză în care am crezut. Să-mi scap ţara de comunişti. În prezent, America mă renegă, nici măcar nu pot să mă întorc acolo. De ce, domnule? Pentru că am omorât mai mulţi subversivi decât agenţii dumneavoastră din Căştile Verzi? Pentru că încerc să câştig războiul meu?

Malko vru să spună ceva, însă Chacon îl opri cu un gest şi continuă:

— *Senor,* eu am mulţi bani, aş putea să trăiesc fără nici o grijă în Santo Domingo, în Venezuela, în Mexic sau oriunde altundeva. Dar nu atâta timp cât vor mai exista comunişti în viaţă în America Latină. Trăiesc aici ca un singuratic pentru că şi prietenilor mei le este teamă de mine, însă eu mă lupt în continuare. Atunci, vin şi vă spun: nu voi părăsi Salvadorul decât mort.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Malko.

Chacon clătină din cap.

— Înseamnă că ne înţelegem.

Malko avea o senzaţie nemaipomenită. În ciuda faptelor acestui om, până la urmă nutrea o oarecare milă pentru el. Era adevărat, nu trişa, ci era doar o maşină de război stricată. Un robot al morţii care scăpase de sub control. Nu putea să convingă un robot că o apucase pe un drum greşit. Dar de ce o adusese şi pe Maria Luisa la această

confruntare? Enrico Chacon îşi dădu părul pe spate şi spuse cu voce egală:

— Pentru că am căzut de acord asupra esenţialului, acum nu mai avem nici o problemă de rezolvat împreună, *Senor.* Dacă v-aţi fi purtat în alt mod în seara asta, v-aş fi invitat la masa mea. Am fi făcut un armistiţiu înainte să reluăm bătălia. Acum este imposibil, căci m-aţi jignit foarte rău. Pentru asta, vă voi omorî în modul cel mai neplăcut posibil. Aici sau în altă parte, însă nu în seara asta, Senor. *Trebuie să respectăm legile ospitalităţii. Totuşi, am vrut* să vin ca să reglăm conturile între noi.

— Care conturi?

Chacon se întoarse uşor spre Maria Luisa.

— Vă aduceţi aminte de această tânără, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse Malko.

— Vă mai amintiţi ce s-a întâmplat între voi?

— Da.

Tensiunea începea să crească. Malko căută privirea Mariei Luisa care se uita în depărtare, la bananieri. Enrico Chacon oftă obosit.

— Maria Luisa trăieşte cu mine de câteva luni, începu el. Am considerat-o întotdeauna o femeie de mare valoare…

Tăcu un timp. Un uşor surâs lumină trăsăturile încordate ale tinerei. Chacon reluă cu aceeaşi linişte în glas:

— Nu ştiam că are un suflet de târfă.

Maria Luisa tresări ca şi cum ar fi primit o palmă. Chacon o luase de braţ şi o strângea cu forţă. Continuă, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat între voi, fără să uite nici cel mai mic amănunt… Mi-a spus că aţi obligat-o, întru totul.

— Are dreptate, confirmă Malko. Nu putea să se apere.

— *Senor,* zise Chacon, o femeie poate întotdeauna să se apere. Putea să sară pe fereastră. Să se lase omorâtă. Dar nu să desfacă picioarele în faţa dumneavoastră ca o căţea în călduri.

Maria Luisa se făcuse lividă. Malko văzu cum îi tremură bărbia. Ea încercă să spună ceva, însă Chacon o reduse la tăcere. Malko interveni:

— Dacă ar fi sărit pe fereastră, ar fi murit. Eram la etajul cinci.

— Probabil, spuse Chacon. Dar i-aş fi făcut o înmormântare cum nu s-a mai văzut în Salvador, aş fi condus eu însumi alaiul. Dar aşa, va muri ca o căţea.

Maria Luisa reuşi să scape şi se aşeză în faţa lui, strâmbându-se de furie şi ochii ieşiţi din orbite.

— Ce-ai spus?

— În genunchi! zise pur şi simplu Enrico Chacon.

Cum ea nu se clintea, el o apucă brusc de încheietura mâinii şi i-o răsuci, forţând-o să cadă în genunchi pe gazon. Malko ezita să intervină, întrebându-se ce cursă îi mai întindea cubanezul. Dar nu mai putea să rabde…

Maria Luisa trase un ţipăt ascuţit. Bărbatul care stătea nemişcat în spatele lui Chacon îi întinse un revolver cu ţeava scurtă, echipat cu amortizor imens cu găurele. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Chacon apucă mânerul armei, trase piedica, lipi amortizorul de tâmpla tinerei îngenuncheate şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi o împuşcătură înfundată. Maria Luisa ţipă, din tâmplă ţâşni un jet de sânge, iar fata se prăbuşi încetişor pe o parte. Înainte de a atinge solul, Chacon îi mai trase un glonţ în ceafă, accelerând căderea. Când se prăbuşi, cu faţa în iarbă, Maria Luisa nu mai trăia. Imediat, Enrico Chacon aruncă arma departe în spate, apoi îşi adânci privirea neagră în ochii aurii ai lui Malko.

— Poftim, zise el, am fost obligat să o omor. Era murdară. Dar nici nu voiam să fie a altuia. Ţin mult la treaba asta. S-a purtat urât cu dumneavoastră.

— Sunteţi nebun, zise Malko simplu.

Corpul tinerei, ghemuit în iarbă, semăna cu o fantasmă. Nimeni nu auzise împuşcătura, iar petrecerea era în toi. Gorila luă pistolul, îl aranja, apoi se îndepărtă câţiva paşi. Enrico nici nu se uită la femeia pe care o omorâse.

— Profitaţi din plin de serbare, zise el. În curând, vă voi ucide. Chiar dacă reuşiţi să plecaţi din Salvador. Am bani. Am prieteni şi nu vreau ca Maria Luisa să fi murit degeaba. Dacă am omorât-o astăzi, am făcut-o ca să mă asigur că nu va mai greşi. *Adios.*

Făcu stânga-mprejur şi se pierdu printre bananieri, apoi dispăru complet în întuneric. Malko îngenunche lângă Maria Luisa. Mai era caldă încă. Sângele îi cursese pe faţă, făcând-o de nerecunoscut. Nu mai era nimic de făcut. Chris şi Milton nu-şi reveneau. De unde atâta sânge rece... Malko îi luă de acolo.

— Să plecăm, nu mai avem ce căuta aici.

Străbătură mulţimea de invitaţi. Când îl văzu pe Malko, una dintre fetele din Panama City îl înlănţui cu braţele, frecându-şi sânii goi şi tari de cămaşa lui. Avea un parfum greu şi vulgar, iar în ochi, o expresie provocatoare. Îl urmări pe Malko până în holul cu marmură roz, apoi plecă ridicând din umeri. Ajunse la maşina pe care o lăsase mai departe. Trompetele muzicanţilor se auzeau până aici. În gură avea gust de cenuşă. Situaţia era cât se poate de clară. Ori îl omora pe cubanez, ori se lăsa ucis de acesta.

Capitolul XVII.

Zorile se înălţau peste San Salvador. De-abia se făcuse cinci şi jumătate, iar Malko nu dormise prea bine. Imaginea chipului plin de sânge al Mariei Luisa nu îi dădea pace. În mod indirect, era răspunzător de moartea ei, chiar dacă încercase să-l omoare. Enrico Chacon era ucigaşul psihopat descris de David Wise. Modul în care o omorâse pe tânără pur şi simplu îl îngheţase pe Malko. Se văzuse clar că ea avusese încredere oarbă în cubanez. Malko era aproape sigur că Chacon va face tot posibilul să-l prindă viu, ca să elimine anumite riscuri. În timp ce privea primele autobuze care circulau pe bulevardul Los-Heroes, îşi făcea planul în minte. Dar era slăbuţ.

Enrico Chacon locuia în San-Francisco. Ieşea, ducea o viaţă normală şi mergea la biserică să se spovedească. Până să obţină vreo informaţie de la anturajul său şi până să pună mâna pe el, lui Malko ar putea să-i ia săptămâni întregi. Chiar dacă iezuiţii acceptau să-l ajute. Gorilele nu-i erau de folos decât pentru a evita ca Malko să fie ţinta directă a cubanezului, în cazul în care ajungea în stadiul final al planului său. Însă, Chacon beneficia de complicitatea multor oameni.

Se îmbrăcă şi telefona „doicilor”. Vor face o plimbare în Colonia San-Francisco. Fotografia Mariei Luisa era pe pagina a treia a cotidianului *La Prensa.* Malko citi articolul. Cadavrul tinerei fusese găsit abandonat pe un teren viran. Maşina era în apropiere, de aceea se bănuia că a fost răpită de subversivi şi omorâtă. „De necunoscuţi, din motive necunoscute.” Malko împături ziarul. Nu pomenea nici un cuvânt despre Enrico Chacon.

— Să mergem, spuse el.

I se părea că este şi mai cald ca de obicei. Acum ştia drumul pe dinafară. Găsi aleile liniştite cu inima strânsă. La fiecare curbă puteau să apară ucigaşii lui Chacon. Dar nu se întâmplă nimic până la vila lui Munoz Grande. Parcarea era goală şi totul părea pustiu. Malko opri maşina sub portic şi

sună. După câteva minute, un paznic înarmat catadicsi să-i deschidă. Dar domnul Grande nu era acasă, ci plecase la fermă şi el nu ştia când se va întoarce. Apoi îi trânti poarta în nas. Mai patrulară prin zonă vreo jumătate de oră, cercetând fiecare casă, dar nu găsiră nimic. Chris şi Milton se uitară prin gaura cheii în toate garajele încuiate. Nu văzuseră Sevilla albastră.

Deşi totul părea pustiu. Malko se simţea pândit de zeci de ochi ascunşi după zidurile caselor. Avu o tresărire când un Range Rover cu geamuri fumurii apăru în spatele lui la stop. Gorilele erau deja pregătite. Dar nu era decât o femeie cu ochelari de soare care nu le dădu nici o atenţie… Puteau să se învârtă aşa la nesfârşit, fără să găsească nimic.

— Putem să ne ducem la poliţia din cartier să le cerem mandat ca să percheziţionăm toate vilele astea? sugeră Milton.

— Dacă ai fi un negru în Miami, te-ai duce la poliţia locală ca să-i ceri ceva?

El înţelegea mai repede. Dezamăgit, Malko ieşi din cartierul elegant şi ajunse la periferie. După un sfert de oră, erau la hotel. Malko străbătu holul până la jumătate şi dădu nas în nas cu Peter Reynolds. Cameramanul părea agitat şi îl trase pe Malko în camera lui de parcă i-ar fi fost teamă de bar.

— Ce s-a întâmplat aseară? Am văzut în *La Prensa* fotografia Mariei Luisa… Dumneavoastră aţi…?

— Nu, Chacon, îl corectă Malko.

Îi povesti pe scurt cameramanului ce s-a întâmplat ieri seară. Acesta clătină din cap.

— Tipul ăsta e ţăcănit! Lăsaţi-vă păgubaş… Se va termina rău pentru dumneavoastră… poate şi pentru mine. De dimineaţă, am primit un telefon ciudat de la un individ care nu s-a prezentat şi care mi-a spus că indivizii de teapa mea ar trebui să-şi ia tălpăşiţa înainte să se pomenească cu c… tăiate. Asta nu-mi place deloc…

Camera era şi mai dezordonată ca de obicei, cu teancuri de casete împrăştiate peste tot, cu patul nefăcut. După experienţele anterioare, Malko era tentat să-i spună s-o ia

din loc.

— V-a spus de ce?

— Nu.

— Ascultaţi-mă, zise Malko, mai am o mică şansă să-l găsesc pe Chacon. Voi afla repede. Dacă nu merge, luaţi primul avion. Voi aranja la Miami ca să fiţi ajutat. La urma urmei, din cauza mea aveţi atâtea probleme.

Peter Reynolds îi adresă o privire plină de recunoştinţă.

— Sunteţi drăguţ, sper să fie bine.

Malko nu răspunse. Era hotărât să facă un ultim efort şi să insiste pe lângă părintele Cesar Juarez fiindcă nu voia să vândă pielea ursului din pădure.

*

* *

De data aceasta, gorilele rămaseră în holul arhiepiscopiei, căci Malko nu voia să-l şocheze pe iezuit. Acesta veni cu paşii lui alunecoşi, la fel de amabil şi de nepătruns. Îl întrebă pe Malko de sănătate, ca şi cum ar fi fost o vizită mondenă. Acesta nu stătu pe gânduri şi spuse:

— Aseară am asistat la o crimă violentă şi neaşteptată. L-am întâlnit pe Enrico Chacon.

Îi povesti iezuitului cum se produsese asasinarea Mariei Luisa.

— Ştiam că nu au fost subversivii, zise iezuitul. Avem şi noi sursele noastre de informaţii, dar nu credeam că Chacon va îndrăzni să se întâlnească cu dumneavoastră şi mai cu seamă s-o ucidă pe nefericita femeie. Ştiaţi că a avut prima comuniune într-una dintre instituţiile noastre?

— Nu, spuse Malko, căruia puţin îi păsa. Nu mă mai puteţi ajuta?

Cesar Juarez ridică ochii la cer ca şi cum şi-ar fi cerut iertare şi spuse pe nerăsuflate:

— Ba da.

Malko avu impresia că nu aude bine.

— Cum?

— M-a vizitat preotul despre care am vorbit, spuse iezuitul. Acceptă să vă dea unele informaţii care vă vor ajuta să ajungeţi la Enrico Chacon. A fost foarte greu. Sper să nu se răzgândească... Este un om foarte cinstit, care se

găseşte într-o dilemă îngrozitoare. Îi este teamă să nu săvârşească un păcat de moarte. Mi-a cerut să-l primesc în confesional…

— Unde aş putea să-l găsesc?

— Spovedeşte zilnic la Biserica Martirilor, în Piaza de la Libertad, la intersecţia bulevardului Sur 4 cu Caile Oriente 2. Îi spuneţi că veniţi din partea mea. L-am anunţat. Sper că acest delict nu va fi inutil. Duceţi-vă singur. Nu trebuie să-l implicăm într-o tragedie, căci toată instituţia Bisericii va avea de suferit.

— Vă jur, spuse Malko.

Când ieşi din arhiepiscopie, îi venea să danseze. Sări în Toyota şi le spuse gorilelor:

— Mă duc să mă spovedesc.

Chris clătină din cap.

— Ar trebui să circulaţi mai puţin prin soare şi să luaţi o aspirină.

Malko le explică această subită convertire, în timp ce se îndreptau spre cuptorul din centrul oraşului. Ca să fie siguri că nu îi urmăreşte nimeni, o luară pe două sau trei străzi cu sens interzis, puţin lipsind să fie spulberaţi de un camion supraîncărcat. Cu cât se apropiau mai mult de partea sudică a oraşului, cu atât era mai cald, mai urât şi mai murdar. Malko găsi un loc vizavi de Palatul Naţional, în apropierea catedralei şi îşi lăsă acolo gorilele.

— Puteţi să vizitaţi catedrala, spuse Malko. Este locul cel mai periculos din oraş…

Merse pe jos până în Caile Oriente 2, strada zgomotoasă cu dughene dărăpănate. Un autobuz trecu în viteză pe lângă el, cât pe ce să-l calce. Locul era aglomerat şi împuţit. Piaza de la Libertad era şi mai urâtă, cu afluenţa de străini pierduţi în clădirile leproase. Biserica Martirilor părea pe cale să se dărâme cu faţada ei cenuşie şi murdară. Crucile fuseseră strâmb aşezate şi îi dădeau un aspect şi mai sinistru. Malko intră cu inima bătând, alungând din minte ideea îngrozitoare că Cesar Juarez putuse să-i întindă o cursă. Oriunde în altă parte, nu se putea concepe aşa ceva, în schimb, în Salvador…

Biserica era aproape goală şi îi trebuiră câteva secunde

ca să se obişnuiască cu întunericul. Confesionalele se găseau în partea dreaptă. Erau trei la rând. Vreo douăsprezece persoane aşteptau rugându-se stând pe bănci. Numai un singur loc era liber. Malko citi numele înscrise şi îl găsi pe al părintelui Batista. Înaintea lui erau trei femei şi se aşeză la coadă. Profită de acest răgaz ca să-şi treacă în revistă viaţa care putea să se sfârşească dintr-o clipă în alta.

Oare unde era acum Alexandra? Probabil, în braţele vreunui play-boy, dacă nu găsise ceva mai bun. Îi era dor de castel, ca şi de fidelul Krisantem. Şi de viaţa din Viena, cu serbările şi balurile, unde oamenii nu se măcelăreau între ei. Pe scurt, i se făcuse dor de civilizaţie. Cu toate astea, era mereu pregătit pentru o nouă aventură…

În sfârşit, veni şi rândul lui. Se ridică şi îngenunche în confesional. Panoul din lemn care îl despărţea de preot era închis, fiindcă nu terminase cealaltă spovedanie. Malko se asigură cu discreţie că Python-ul era la îndemână. Învăţase să se teamă de bisericile salvadoriene. Panoul alunecă cu un zgomot abia perceptibil şi auzi vocea preotului:

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, *Senor?*

— Părintele Batista?

— Da.

— Vin din partea lui Cesar Juarez. În legătură cu…

— Şşt!

Era de înţeles de ce părintele nu închisese ferestuica. Malko îl văzu aplecându-se ca să-i poată zări faţa şi rămase în lumină. Asigurându-se probabil că era un străin, preotul întrebă cu voce şovăitoare:

— Ce pot să fac pentru tine, fiule?

— Îl caut pe omul pe care îl cunoaşteţi, spuse Malko. Se pare că vă vizitează des.

— Aşa este.

— Îmi trebuie adresa lui.

Alături se lăsă tăcerea care dură la nesfârşit. Malko crezu la un moment dat că părintele Batista plecase. Deodată, văzu ceva alb care fu strecurat printre crăpăturile lemnului. Era o bucată de hârtie împăturită pe care o luă imediat.

— Doriţi să vă spovediţi? îl întrebă preotul Batista.

— Nu. Vă mulţumesc, spuse Malko.

Se ridică şi dădu perdeaua la o parte. Femeia de după el se uită la el surprinsă. În Salvador, spovedania dura foarte mult. Malko aşteptă până ieşi din biserică, apoi despături hârtia. Conţinea câteva cuvinte scrise cu stângăcie: „Avenida Las-Fuentes 7, Colonia San-Francisco.” între cuvântul „Fuentes” şi numărul 7 era o mâzgăliturăindescifrabilă. Împături hârtia cu inima bătând să-i spargă pieptul. În sfârşit, îl găsise pe Enrico Chacon! Dar mai avea încă multe de făcut. Când ajunse la maşina parcată în soare, era lac de transpiraţie fiindcă mersese repede. Gorilele se topeau de căldură.

*

* *

Peter Reynolds stătea singur la bar cu un pahar de Mărgărita în faţă, când Malko se aşeză la masa lui. Cameramanul se uită la el cu o privire mohorâtă.

— Am veşti bune, îl anunţă Malko. În sfârşit, am găsit un fir care mă va duce la Chacon! Cred că am aflat unde stă. În cel mai bun caz, confruntarea finală va avea loc foarte curând.

Cameramanul îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Aţi găsit adresa lui Chacon?

— Poate, îl corectă Malko.

— Cum?

— Nu pot să vă spun. Am jurat să păstrez secretul. Nu ţin să mai aibă loc încă un omor.

— Înţeleg, murmură Peter Reynolds. Sper că e ceva serios, căci eu îmi fac bagajele. Nu am nici un chef să mor tânăr…

Malko urcă în camera lui ca să ţină un consiliu de război cu cele două „doici” ale sale. Să-l găsească pe Chacon era una, dar să-l lichideze era cu totul altceva. Locul în care se afla trebuie să fie extrem de bine păzit.

*

* *

Maşina mergea cu viteză foarte mică pe bulevardul Las-Fuentes. Conducea Chris Jones, iar Malko se uita la numere. Era din ce în ce mai nervos. Era a patra oară când străbătea

acest traseu, fără să găsească numărul 7. Erau un 5 şi un 9 mai încolo, chiar la marginea cartierului, dar erau nişte colibe mizerabile în care în mod cert nu se ascundea Enrico Chacon.

— Preotul acela v-a spus verzi şi uscate! exclamă Chris. Toţi catolicii sunt nişte mincinoşi!

Malko se opri. Nu avea senzaţia că preotul Batista îl minţise. Şi, cu toate astea, nu găseau numărul 7. Trebuia să existe un răspuns.

Cercetând mai cu atenţie bulevardul, îşi dădu brusc seama că avea mai multe alei care se înfundau. Cea prin dreptul căreia treceau acum avea numărul 5. Se întoarse şi, la trei sute de metri mai departe, văzu intrarea într-o alee care avea numărul 7. Dar nu erau decât ziduri goale, iar în fund, o poartă care nu se vedea din stradă din cauza unei curbe care se făcea în alee. Poarta era făcută din fier plin şi nu se putea vedea înăuntru. Malko zări o cameră de luat vederi chiar deasupra lui şi se opri, apoi dădu înapoi încetişor.

— Aici este, spuse el. Sunt sigur.

Se părea că nu era uşor de intrat. Dădu înapoi şi ajunse în bulevardul Las-Fuentes, apoi făcu înconjurul acestei porţiuni, încercând să găsească o portiţă sau măcar un mijloc să observe misterioasa vilă. Judecând după intrarea retrasă, era locul ideal pentru o ascunzătoare. Era construită între două case, de aceea nu se vedea din bulevard. Se învârtiră astfel un timp, apoi lui Malko îi veni ideea să ocolească prin spate, unde era alt bulevard paralel cu acesta, dar situat puţin mai sus. Casele erau mai mici şi nu atât de luxoase. Aproape toate erau închise. Malko zări una care i se păru la acelaşi nivel cu vila lui Chacon. Opri maşina, coborî şi se duse lângă gard. Poarta era încuiată, iar în garaj nu se găsea nici o maşină. Apa din piscină era murdară. Sună. Dar nici soneria nu funcţiona. Nu era nimeni.

Chris veni lângă el. Mai departe, se zărea acoperişul plat al vilei suspectate. Gorila se aplecă să cerceteze încuietoarea.

— Dacă vreţi, putem s-o deschidem cu uşurinţă…

De la Abu Dhabi, Malko nu se mai îndoia de perspicacitatea lui Chris Jones de a deschide orice fel de încuietoare. Lăsă gorila să se uite la încuietoare. În curând, se auziră nişte clinchete, iar americanul se ridică zâmbind încântat.

— Încuietoarea Alteţei Sale a fost desferecată.

Cei doi bărbaţi se strecurară în grădină, închizând poarta în urma lor. În dreapta, imediat după locul de parcare, era o casă mică cu două etaje. Grădina fusese lăsată în paragină. Chris umblă iar la încuietoare. După un minut, uşa se deschise, înăuntru mirosea a mucegai şi nu exista nici un fel de mobilier. Intrară în toate camerele, stârnind grămezile de gândaci mari cât tancurile. Ajunseră pe o terasă micuţă care dădea în living-room. Malko se opri în loc.

Era o vedere extraordinară spre vila care îl interesa. Vedea piscina cu un aparat de gimnastică alături, vila ca atare şi garajul. În el erau patru maşini. O furgonetă Brink’s, o Sevilla albastră, un BMW şi un Range Rover. Nu vedea nici un om. Malko se întoarse în living-room, nebun de bucurie. Nu numai că îl găsise pe Chacon, dar în plus şi modalitatea de a ajunge la el. Vila părăsită era un post de observaţie extraordinar. Străbătură toate camerele căutând telefonul. Dar nu era. Existau puţine şanse să fie deranjaţi.

— Să nu ne expunem prea mult, spuse Malko, ne întoarcem diseară.

Plecară pe drumul pe care veniseră şi părăsiră numaidecât Colonia San-Francisco. Momentul acţiunii se apropia. Ajunseră în camera lui Malko. Acesta scoase valiza metalică adusă de omul din Divizia Tehnică, ce conţinea o armă Armalite 18 demontată cu lunetă. Chris, mult mâi obişnuit cu acest gen de treburi, luă ţeava şi mânerul şi le asambla cu un zgomot sec.

— Iată de ce aveam nevoie. După aceea, vom alege: ori eu, ori dumneavoastră.

— O voi face eu, zise Malko. Nu voia să lase nimănui onoarea de a-l înfrunta pe Enrico Chacon.

Capitolul XVIII.

Primele raze de soare nu aveau să întârzie să încălzească terasa pe care Malko stătea lungit. Nu putea fi văzut din vila de jos decât dacă scotea capul peste balustrada din piatră. Se uită la ceas. Era şase fără douăzeci. Cu siguranţă, avea mult de aşteptat. Poate ore întregi. Nu avea nici o idee despre cum îşi petrecea timpul Enrico Chacon, dar existau puţine şanse ca ucigaşul să se trezească în zori:

Malko se întorsese la vilă în toiul nopţii, însoţit de Chris şi de Milton. Însă acesta din urmă se întorsese la hotel, lăsându-le un arsenal impresionant. Numai Armelite putea să spulbere un cap de rinocer de la trei sute de metri distanţă. Nici un om nu putea supravieţui gloanţelor de 553 ce ieşeau din ţeava cu viteza de o mie de metri pe secundă. Arma era aşezată pe ciment lângă Malko, cu un glonţ pe ţeava şi cu luneta artistic asamblată de Chris Jones. Distanţa era numai bună pentru Malko. Însă Chris nu voia să-şi asume riscuri şi se instalase în bucătărie ca să supravegheze grădina, fumând în linişte, cu grenadele orbitoare la îndemână. Erau foarte folositoare în cazul unui atac surpriză. Milton trebuia să se întoarcă îndată ce se lumina de ziuă, să facă turul cartierului, trecând prin faţa vilei din sfert în sfert de oră.

Malko căscă. Dormise foarte puţin, dar nu se simţea obosit, ci mai degrabă nervos. Niciodată în toată cariera lui de agent nu acţionase ca un ucigaş, pândindu-şi prada ca s-o elimine cu sânge rece. Omorâse şi el, desigur, dar numai în legitimă apărare sau în focul acţiunii. Dar aici, era cu totul altfel. Se gândea la Chacon, încercând să ghicească ce făcea. În general, ucigaşii au somnul uşor. Poate că nici el nu dormea, încercând să caute o modalitate de a scăpa de Malko sau se gândea la femeia de care fusese îndrăgostit şi pe care o omorâse.

În curtea vecină se trezise un papagal care scotea un soi de ţipete. Apoi, o pasăre mare roşie ce semăna cu un tucan trecu în zbor pe lângă Malko, cu fâlfâit mătăsos de aripi.

Spatele era asigurat de Chris şi existau puţine şanse ca Chacon să-şi dea seama de prezenţa lui la câţiva metri de el. Se ridică puţin şi cercetă vila ucigaşului.

Storurile erau trase şi era imposibil să-şi imagineze câte persoane locuiau în casă. Judecând după numărul maşinilor, erau mai multe. Până acum, nu zărise nici un semn de viaţă. Malko îşi verifică încă o dată arma. O reglase să tragă foc cu foc. Avea douăzeci de cartuşe, dar unul singur era de ajuns. Chris Jones veni lângă el.

— Ceva noutăţi?

— Nimic.

Soarele începea să încălzească treptat terasa de ciment, iar ultimele umbre ale nopţii dispărură. Deodată, o explozie puternică şi îndepărtată îl făcu pe Malko să tresară. Venea de undeva din est, exact din faţa lui. Încercă să arunce o privire şi văzu o coloană de fum negru înălţându-se la cer, la aproximativ doi kilometri, în apropierea unei păduri de stâlpi de înaltă tensiune.

Probabil că fusese o glumă a subversivilor. Explozia părea să nu fi tulburat letargia ce domnea în Colonia San-Francisco. Storurile de la ferestrele vilei lui Chacon nu fuseseră ridicate încă. Parcă ar fi o casă părăsită. Malko anchilozase şi se întoarse pe partea cealaltă. Aşteptarea devenise nesuferită. Acum oţelul carabinei se încinsese. Şterse luneta cu o piele de căprioară. Chris se întorsese în bucătărie. Liniştea era tulburată doar de cântecul păsărilor sau de zgomotul îndepărtat al unei maşini. În grădina de jos se auzi o mişcare uşoară, iar Malko aruncă din nou o privire.

Era doar o pisică ce se furişase printre crengi. Vegetaţia tropicală era atât de deasă, încât s-ar putea ascunde şi un regiment. Malko îşi reluă pânda plictisitoare. Nu crezuse» că îl va înfrunta pe Enrico Chacon în acest mod. Crisparea din stomac nu îi trecuse. Nu mai suporta şi avea impresia că se află la vânătoare în Africa, pândind o felină imensă care putea oricând să-i sară în spinare dintr-un copac, aşa cum păţise un prieten de-al lui, lăsând acolo viaţa şi speranţele.

Nu mai suporta această inactivitate. Se duse în colţul mai umbros al terasei şi se ridică ţinând carabina pe umăr, uitându-se prin lunetă. Începu să o plimbe metodic peste

grădina de jos, aşteptându-se la cel mai neînsemnat amănunt. Fiindcă avea soarele în spate, îi uşura misiunea. Urmări prin lunetă zidul garajului, apoi vegetaţia. Brusc, lângă un bananier văzu un obiect lucind ca un fulger care îl orbi pe Malko.

Instinctul reacţiona mult mai repede decât creierul. După ce nu mai văzu lucirea, distinse o masă mai întunecată ascunsă între doi bananieri. Apăsa deja încetişor cu degetul pe trăgaci. Şocul reculului îi zgudui umărul şi realiză că tocmai împuşcase pe cineva pitit în grădină. Obiectul care îl orbise era o lunetă la fel ca a lui.

O fracţiune de secundă, avu impresia că trăsese două focuri, căci detonaţia asurzitoare se repercutase ca un ecou. În aceeaşi clipă, un nor de praf gri sări din balustradă la câţiva centimetri de capul lui. Se aruncă instinctiv în spate şi se culcă pe burtă direct pe ciment. Ciuli urechile care îi ţiuiau, simţindu-şi inima în gât.

Se instala din nou liniştea peste Colonia San-Francisco ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Era halucinant. Totuşi, din cauza mirosului acru al prafului de puşcă îl usturau nările. Ridică privirea şi văzu că marginea balustradei era scrijelită destul de rău, apoi, când se întoarse, zări geamul spart de glonţ al uşii de la terasă. Cineva trăsese la câteva secunde după el. Cele două împuşcături aproape că se confundaseră. Îi reveni în minte imaginea panterei care sărise în spatele prietenului său.

— Aţi păţit ceva?

Vocea joasă şi tristă a lui Chris Jones îl făcu să tresară. Se întoarse şi văzu figura trasă a „doicii” sale.

— Cred că Chacon este jos! zise Malko. M-a văzut în momentul în care l-am văzut şi eu. Am tras aproape în acelaşi timp.

— L-aţi nimerit?

— Nu ştiu.

Liniştea apăsătoare nu prevestea nimic bun. Chacon se putea ascunde, pândind cea mai mică greşeală a adversarului său. Gândurile se învălmăşeau în capul lui Malko. Cum descoperise cubanezul cursa întinsă şi prezenţa lui aici? Să fi vorbit preotul? Dacă nu el, atunci cine? Mintea

îi fierbea şi refăcu lista celor care ar fi putut şti. Dar era foarte scurtă. Chris făcea inventarul stricăciunilor.

— Are o armă puternică, spuse el. A făcut ditamai gaura în peretele din living.

Malko se întoarse şi văzu o gaură mare în tencuială ca de un obuz mic. Folosise un glonţ exploziv. Îşi dădu seama deodată că pe gât i se prelingea un firicel de sânge. Îşi duse mâna la ceafă şi culese o bucăţică de metal care se înfipsese superficial... îl învârti între degete câteva clipe, gândindu-se că sunt de ajuns doar câteva miligrame de oţel ca să curme viaţa unui om. Nu putea rămâne aşa la nesfârşit. Piedica armei era trasă, cu alt glonţ pe ţeava. Malko se întoarse spre american.

— Chris, adăpostiţi-vă!

Încercă să-şi aducă aminte locul exact în care se afla bananierul. Se deplasă în patru labe trei metri mai la dreapta ca să nu fie văzut din grădină. După aceea, stând ghemuit, propti carabina în umăr în poziţie de tragere, cu braţul stâng trecut prin cureaua din piele ca să fixeze mai bine ţeava. Dădu uşurel afară aerul din plămâni, apoi, când simţi că este perfect nemişcat, se ridică brusc cu arma îndreptată spre locul de unde fusese tras focul de armă.

Timp de o fracţiune de secundă, distinse pata întunecată dintre bananieri, o încadra în lunetă şi apăsă pe trăgaci. Reculul îi zgudui umărul şi se adăposti imediat după balustrada de ciment. De data asta nu se mai auzi ecoul. Enrico Chacon, dacă într-adevăr era el, nu ripostase. Ori murise, ori nu mai era în stare să tragă. Chris Jones fugi într-o cameră, rămase acolo un timp, apoi se întoarse pe terasa inundată de soare.

— Se pare că a primit ce merita! începu el. De la fereastră se vede mai bine. Stă culcat.

— Haideţi să vedem, spuse Malko.

Era imposibil să mai rămână aici multă vreme. Cine ştie, poate că focurile de armă alertaseră pe cineva. Plecară prin spatele casei, străbătură grădina, ocoliră piscina şi cercetară vila cealaltă. Era ciudat că, în afară de focurile de armă, nu era nici o mişcare.

Malko înainta primul pe panta ierboasă şi ajunse la câţiva

metri de peluza celeilalte vile. Sări peste un gărduleţ protejat de pistolul-mitralieră a lui Chris Jones. Nu dădu peste nici un obstacol. Această liniște îl făcu curios să caute printre arbuşti cu arma pregătită. După acele focuri de armă, nu mai era nici o pasăre. Parcă era căsuţa Frumoasei din pădurea adormită.

La un moment dat, zări o pată mai întunecată şi se opri, cu inima strânsă. Mai înainta puţin şi dădu crengile la o parte, înţelese de ce nu răspunsese la cea de-a doua împuşcătură a lui. Enrico Chacon era lungit în iarbă, cu faţa în sus. Părea că îşi face siesta la umbră, dar în venele lui nu se simţea nici cel mai mic semn de viaţă. O gaură însângerată era chiar în mijlocul gâtului, iar o pată roşie se mărea pe cămaşă, acolo unde îl nimerise cel de-al doilea glonţ. Sângele nu îi cursese pe faţă, ci se prelinse direct pe pământ.

Avea braţele încrucişate, iar carabina mare zăcea în iarbă, în locul unde o scăpase din mână. Glonţul tras de Malko îl nimerise în trahee şi îi zdrobise vertebrele cervicale. Cubanezul murise pe loc, împins în spate ca şi cum ar fi primit un pumn uriaş. Era îmbrăcat în uniformă kaki, cu cizme mexicane. La brâu avea un pistol automat de calibrul 45 cu mânerul de sidef.

— Este mort, spuse Malko, să rupă tăcerea. Eu l-am ucis.

— Chiar că a murit, întări Chris Jones. Ce ciudat, era frumos tipul ăsta.

— Cu trăsăturile relaxate, Enrico Chacon semăna şi mai mult cu un actor de film. Malko privi vila. Storurile erau trase. Abia acum înţelegea. Enrico Chacon ştia că va veni şi stătuse la pândă cum făcuse şi el, îndepărtându-şi complicii ca să pară o casă părăsită, aşteptând ca adversarul său să facă o greşeală şi să apară în bătaia puştii.

Trăseseră amândoi în acelaşi timp, dar el i-o luase înainte doar cu o fracţiune de secundă. Avusese noroc sau se bucurase de protecţia divină. Chris se aplecă şi luă din curea Colt-ul cu mânerul de sidef.

— Întotdeauna mi-am dorit o armă ca asta. Oricum el nu mai are nevoie de ea.

Malko nu se opuse. Gorila era un prieten prea fidel ca să-l

supere pentru atâta lucru. Îl obseda o întrebare. Cine îl anunţase pe Chacon? Cine îl transformase pe Malko din vânător în vânat? Acum i se făcuse frică. Enrico Chacon a fost ucigaş profesionist. Prin urmare, trebuia să fie sigur pe el.

Un telefon începu să sune în apropiere, luându-i prin surprindere. Malko se sperie atât de tare, încât Chris izbucni în râs.

— Prinţe, nu mai fiţi nervos!

Malko se uită în jur. Un telefon alb era aşezat pe o măsuţă lângă piscină. Se apropie de aparat şi, cuprins de o subită inspiraţie, ridică receptorul.

— Diga me!

Urmară câteva secunde de linişte, apoi auzi o voce de bărbat cam şovăitoare:

— Enrico?

— Şi.

— Hit the road. Fast. Order from Donald. You're în jeopardy[7]*.*

Apoi, zdrang, receptorul. Şi Malko făcu la fel. I se înmuiară picioarele. Vocea pe care o auzise, puţin ascuţită, aproape feminină, era fără nici un fel de îndoială a lui Peter Reynolds, cameramanul de stânga, omul care îl ajutase în găsirea lui Chacon...

[7] Fugiţi cât mai repede. Ordin de la Donald. Sunteţi în pericol. (n.a.).

Capitolul XIX.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chris Jones, nedumerit de figura pe care o făcuse Malko.

Năucit, acesta refăcea în minte tot ceea ce se întâmplase de la sosirea lui în San Salvador. Piesele de puzzle se aşezau la locul lor cu o limpezime uluitoare. Ce prost fusese! Reynolds făcuse un joc superb. El îl anunţase pe Chacon de legătura dintre Malko şi Elena Gravidia, micuţa servitoare tăiată în bucăţi. Tot el îl smulsese din ghearele stângiştilor la Universitate, după ce, cu siguranţă, plănuise treaba cu fotografiile cu la Guardia. Pentru el fusese floare la ureche, având în vedere relaţiile pe care le avea cu presa locală.

Apoi, era la curent cu tot ce făcea Malko, lucru ce i-a permis lui Enrico Chacon să ia ceva avans. Cameramanul era răspunzător de moartea lui Pilar, ca şi de cea a Rosei şi, probabil, de cea a bancherului Abelardo Martinez. Exista o explicaţie. Când lipsise puţin din discotecă, se dusese să-i telefoneze lui Chacon. Dar se mai punea o întrebare: cine îi spusese cameramanului că Malko era agent CIA?

— Aş vrea să cercetez casa, spuse Malko.

Chris Jones luă carabina grea a lui Chacon. Malko i-o smulse din mână şi o examina. În mod sigur era arma cu care Chacon îi omorâse pe Oscar Romero şi pe Pilar. Nu avea chef s-o lase aici.

Se îndreptară către vilă şi încercară mai multe uşi până găsiră una care nu era încuiată cu cheia, situată chiar lângă garaj. Parcurseră rapid şi celelalte încăperi. Purtau urmele recente că cineva locuise aici, iar într-una din ele găsiră un dulap cu uşile deschise care era plin cu haine de damă. Aparţineau Mariei Luisa Salgado. Frigiderul eră plin cu mâncare şi peste tot, erau pachete de ţigări cu cutii de trabucuri.

Barul din living-room era bine utilat cu de toate şi o sticlă de Gaston de Lagrange abia începută. Malko deschise uşa unei camere şi se opri în loc. Pe un suport de haine, eră

aşezat cu grijă un costum bărbătesc alb din pânză de în, iar pe jos zăcea un pistol-mitralieră MAC echipat cu amortizor. Malko luă arma de jos intrigat. Era o armă folosită numai de serviciile speciale şi distribuită „cu pipeta”. În momentul în care se pregătea să-l întrebe ceva pe Chris, se auzi soneria de la intrare, făcându-i pe cei doi să tresară. Venise cineva.

— Să plecăm, zise Malko.

Ieşiră în fugă cu arma pregătită. Păcat că nu avusese timp să răscolească peste tot. Chacon trebuie să fi avut pe undeva nişte documente. Traversară în goană grădina, săriră gardul şi ajunseseră la punctul de plecare. Vocea lui Peter Reynolds îi suna încă în urechi: „Plecaţi imediat! Ordin de la Donald.” Cine era acest Donald?

*

* *

Milton Brabeck apăru în curbă în clipa în care ei ajunseră pe bulevardul liniştit. Se urcară în maşină şi se îndepărtară de San-Francisco în timp ce îi povesteau gorilei ce se petrecuse.

— Aţi avut noroc şi de data asta, observă el. Într-o bună zi, dumneavoastră veţi fi cel găsit zăcând cu o gaură în cap.

Cele două carabine se odihneau pe bancheta din spate învelite cu o pânză. Totul se petrecuse atât de repede, încât Malko avea senzaţia că a fost un vis. Două împuşcături şi se terminase cu viaţa lui Enrico Chacon. Când opriră în parcarea de la *Camino Real,* de abia era ora şapte.

— Urc în camera mea, le spuse Malko gorilelor. Să nu spuneţi nimănui.

Trebuia să reflecteze. În principiu, misiunea lui se terminase în clipa în care apăsase pe trăgaciul carabinei. Central Intelligence Agency voia ca Enrico Chacon să moară. Iar treaba s-a rezolvat. Pentru David Wise conta prea puţin cine erau complicii lui. Malko nu plecase într-o cruciadă. Totuşi, ceva îl deranja: numele „Donald”. Semăna îngrozitor de mult cu numele conspirative folosite de CIA. Acest lucru îl puse pe gânduri. La Washington, era acum ora nouă. Făcu o comandă ca să vorbească cu David Wise. După cinci minute, obţinu legătura.

— Am nevoie de o informaţie confidenţială, începu Malko.

Vreau numele de cod al lui Walter Dallas.

— Nu-mi vine acum în minte, dar pot să vă sun mai târziu, spuse directorul Diviziei Operaţiuni. Ceva noutăţi?

— Momentan, nu, spuse Malko.

Nimeni nu trebuia încă să afle că Enrico Chacon a murit. Se întinse pe pat, încercând să reconstituie ce s-a întâmplat până acum. Fusese orb!

După o oră, sună telefonul şi se grăbi să răspundă. Ca să-şi alunge grijile, făcuse un duş, se bărbierise şi se parfumase, apoi comandase micul dejun. Îl suna David Wise de la Washington.

— Am obţinut informaţia pe care mi-aţi cerut-o, începu el. Numele de cod al persoanei în cauză este „Donald”.

Malko rămase fără glas. Surprins de tăcerea lui, David Wise strigă în receptor:

— Mai sunteţi pe fir? Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Malko, vă mai sun eu.

David Wise nu ar fi stat treizeci de ani în fruntea Serviciilor de Informaţii, dacă nu ar fi avut anumite „simţuri”. Mirosi de la mii de kilometri distanţă stânjeneala lui Malko şi îl atacă numaidecât:

— Credeţi că această persoană ar putea să aibă încă legături cu Chacon?

— Nu cred acest lucru, spuse Malko, sunt absolut sigur.

Acum venise rândul lui David Wise să rămână fără grai.

După aceea zise cu vocea plină de furie:

— Dacă este adevărat, înseamnă că e foarte grav ca un „case officer” să-şi mintă în mod deliberat superiorii şi să ia iniţiative care ar putea leza în mod serios Compania. Timp de doi ani, am dat instrucţiuni precise, ca să nu existe nici o legătură între Chacon şi oamenii noştri. Am primit asigurări că am fost ascultat. Se pare că dumneavoastră aţi descoperit contrarul. Asta înseamnă că am putea fi acuzaţi de moartea lui Oscar Romero…

— Într-adevăr, admise Malko. Dar încă nu am probe concrete. Voi avea cu condiţia să-mi mai daţi o informaţie.

Luă pistolul-mitralieră MAC şi căută numărul seriei pe încărcător.

— Vă spun imediat seria unui pistol-mitralieră, zise el. Am

convingerea fermă că a fost achiziţionat de Companie. Sunaţi-mă îndată ce aflaţi cui i-a fost dat şi când.

Legătura cu Statele Unite era slabă din cauza unei furtuni puternice în Florida. Malko spuse de trei ori seria, repetând fiecare cifră în parte.

Închise în clipa în care i se aduse micul dejun. După douăzeci de minute, telefonul sună din nou. Era Langley. I se făcu legătura cu Divizia Tehnică. Arma care se afla în posesia lui Malko, pistolul-mitralieră MAC, îi fusese distribuit şefului centralei, Walter Dallas, la cererea acestuia, pe 6 februarie 1980. Fusese trimis prin valiza diplomatică.

Malko îi mulţumi şi închise. De data asta, reuşise să îmbine toate piesele jocului de puzzle. Se simţea extraordinar de liniştit. Luase o hotărâre, însă avea nevoie de timp ca să se obişnuiască. După câteva ore, *La Prensa* anunţase moartea lui Enrico Chacon. Nu prea mai avea mult timp la dispoziţie. Mai întâi, trebuia să facă o vizită.

*

* *

O călugăriţă micuţă îmbrăcată toată în negru ţinea cu putere uşa întredeschisă, apărându-se într-o engleză stâlcită:

— Nu, părintele Cesar Juarez lipseşte din arhiepiscopie! zise ea pentru a zecea oară. Este plecat în provincie.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu.

— Unde aş putea să-l găsesc?

— Este imposibil. Părintele călătoreşte mult. Mai telefonaţi. Vă vom ţine la curent.

Călugăriţa împinse uşa, reuşind s-o închidă, lăsându-l pe Malko în faţa ei, perplex. De ce nu voia să-l primească părintele Juarez? Nu avea de unde să ştie că Chacon era mort şi de altfel, ar fi fost mai degrabă un motiv în plus să-l primească pe Malko. O luă din nou pe bulevardul Los-Heroes. Oprise la stop şi un puşti îi flutură la geam un exemplar din *La Prensa.* Un titlu de-o şchioapă şi un articol pe şase coloane anunţa: *Un padre ultimato dentro su iglesia!*

Malko îl cumpără şi se opri să citească articolul. Părintele

Batista fusese împuşcat ieri seară de un individ necunoscut care a pretins că vrea să se spovedească. Reuşise să scape, profitând de panică, lăsând la locul crimei o mănuşă albă, simbolul organizaţiei teroriste de extremă-dreaptă Mâna Albă. Era surprinzător, căci părintele Batista nu fusese niciodată ameninţat.

Malko împături ziarul şi porni la drum, nebun de furie, îndreptându-se spre centrul oraşului. Prin urmare, omul care îl ajutase să-l găsească pe Enrico Chacon plătise cu viaţa. Evident, Cesar Juarez bănuise că Malko fusese imprudent. Îi trebuiră mai bine de douăzeci de minute ca să ajungă în hidoasa Piaza de la Libertad. Biserica Martirilor era şi ea la fel de tristă. Malko intră în naos şi se îndreptă spre un mic grup de preoţi şi de credincioşi. În mijlocul lor, zări silueta plăpândă a lui Cesar Juarez.

Acesta nu-l văzu pe Malko venind şi, când se întoarse, dădu nas în nas cu el. În ciuda demnităţii sale ecleziastice, se dădu înapoi ca şi cum l-ar fi văzut pe diavol. Nepierzând timpul cu explicaţii inutile, Malko îl luă de braţ şi îl trase de-o parte. Cesar Juarez îl întrebă sec:

— Ce căutaţi aici?

— Enrico Chacon a murit, spuse Malko, de asta v-am căutat.

Cesar Juarez deschidea şi închidea gura ca un peşte pe uscat. Era neîncrezător şi stupefiat.

— Voi crede numai atunci când îi voi vedea cadavrul, spuse el.

— În acest caz, veniţi cu mine sau trimiteţi pe cineva la adresa pe care v-o dau, zise Malko. Chiar eu l-am împuşcat în urmă cu trei ore, datorită informaţiilor pe care mi le-a dat părintele Batista. Cred că mai găsiţi cadavrul acolo.

Îi relată rapid iezuitului împrejurările în care au avut loc înfruntarea. Acesta părea descumpănit. Se întoarse spre alt preot şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Acesta o zbughi imediat ca o rachetă. Malko privi coşciugul părintelui Batista aşezat pe un catafalc la câţiva metri de el. Totul devenea din ce în ce mai clar.

— Părinte, începu el, vă pun o întrebare şi aş fi încântat să-mi răspundeţi sincer. De când aţi aflat că şeful Centralei

CIA continua să-l protejeze pe Enrico Chacon?

Cesar Juarez îl fixă pe Malko cu privirea lui blândă şi pierdută.

— Întrebarea pe care mi-aţi pus-o este foarte delicată, zise el în final încurcat. Foarte delicată. Este greu să dai vina pe oameni fără ca ei să se poată apăra… Bineînţeles că am avut şi noi bănuielile noastre… în sfârşit…

— De aceea aţi refuzat să mă ajutaţi?

— Într-o anumită măsură, da, recunoscu iezuitul. Mărturisesc că la prima vizită a dumneavoastră, mi-a venit foarte greu să cred ce mi-aţi spus… că CIA este hotărâtă să-l elimine pe Chacon. Acest lucru este contrar tuturor informaţiilor pe care le avem aici. Între altele şi despre moartea monseniorului Romero.

— Vreţi să spuneţi că Agenţia…

— Oh, nu am vrut să spun acest lucru, îl corectă repede iezuitul. Însă noi avem informatori sus-puşi. Suntem convinşi că asasinarea lui Oscar Romero a fost hotărâtă de comun acord cu persoana pomenită de dumneavoastră. Acum nu ştiu dacă a acţionat din proprie iniţiativă sau… dacă…

— Înţeleg, spuse Malko îngheţat.

Oare CIA îl trimisese în San Salvador ca să o scape de un martor incomod? Sau poate că Walter Dallas păcătuise din prea mult zel, cum se întâmplă în mai toate Centralele din lume? Era greu de ghicit, căci genul acesta de instrucţiuni nu rămân scrise nicăieri… Iezuitul se uita la Malko perplex.

— Acum vă cred, spuse el, dar aparenţele au fost împotriva dumneavoastră. Când m-aţi căutat, am avut impresia că încercaţi numai să-i reperaţi pe toţi aceia care ar putea reprezenta un pericol pentru Enrico Chacon şi abia după aceea să-l eliminaţi. Din păcate, cursul evenimentelor mi-a arătat că am avut dreptate în anumite privinţe. Mai cu seamă în legătură cu bietul preot Batista, asasinat după întrevederea noastră.

— Şi eu am fost trădat, spuse Malko cu amărăciune. Era cât pe ce ca Chacon să mă omoare azi-dimineaţă. Mă aştepta.

— Cine l-a anunţat?

— Încă nu pot să vă spun, dar şi eu sunt la fel de sigur că domnul Dallas a avut legături strânse cu Chacon. Că tot a venit vorba, cunoaşteţi un oarecare cameraman, Peter Reynolds?

Cesar Juarez avu un surâs superior şi ironic.

— Bineînţeles, el este agentul provocator! Lucrează de mult timp pentru CIA. A încercat să infiltreze mişcarea de stânga.

Malko parcă era picat din cer. Toată lumea ştia, numai el nu.

— În acest caz, de ce nu l-aţi scos din circuit?

— Nu era treaba noastră, recunoscu iezuitul. Şi-apoi, eu cred că mişcarea de stânga s-a folosit de el ca să le dea informaţii false americanilor. E o luptă bună. Sunt mulţi ca el.

— Ce părere aveţi despre la Guardia?

— Colonelul Casanova a fost dintotdeauna mână în mână cu domnul Dallas, spuse direct iezuitul.

Malko ardea de nerăbdare.

— Foarte bine, admise el. Trebuie să iau câteva măsuri. Ne revedem la arhiepiscopie.

*

* *

Pe faţada Facultăţii de Drept din cadrul Universităţii, erau la fel de multe banderole şi inscripţii. Studenţii se vânturau în toate părţile. Malko intră în biroul mic în care îl primise Rosa. Prima persoană pe care a întâlnit-o aici a fost bărbosul înalt care trebuie să fi fost unul dintre executorii săi de acum câteva zile. Înlocuise puşca cu un copiator care scotea manifestele într-un ritm halucinant. După privirea plină de ură pe care i-o aruncă lui Malko, acesta îşi dădu seama că îl recunoscuse.

— Ce doriţi? îl întrebă el.

— Să vorbim despre o chestiune importantă, zise Malko.

Prost dispus, acesta lăsă maşina şi îl conduse pe Malko într-o curte interioară cu zidurile pline de fotografii şi. De manifeste. Se opriră sub una în care era imaginea cadavrului măcelărit al Rosei aruncat în şanţul unde o văzuse Malko. Se întoarse către vlăjganul bărbos şi îl

întrebă cu voce calmă:

— Aţi vrea să răzbunaţi moartea Rosei?

— Bineînţeles, zise acesta. De ce mă întrebaţi?

— Ştiu cine a omorât-o.

— Şi noi, Chacon.

— Da, zise Malko, dar cineva i-a transmis lui Chacon o informaţie care a condamnat-o pe Rosa. Peter Reynolds.

— Reynolds, cameramanul?

— Da, întări Malko. Este agentul lui Chacon.

— Agentul lui Chacon! repetă vlăjganul. Îl bănuiam deja că lucrează pentru „yankei”... Sunteţi sigur?

— Absolut, spuse Malko.

Începu să-i povestească bărbosului tot ce ştia despre legăturile lui Peter Reynolds cu CIA şi cu Enrico Chacon. Nu mai avea pe cine să apere sau să salveze. Cineva trebuia să plătească pentru aceşti morţi. Malko spuse în încheiere:

— L-am omorât pe Enrico Chacon. Voi pleca din ţară şi nu voiam ca Peter Reynolds să abuzeze de voi în continuare şi să rămână nepedepsit.

Bărbosul clătină din cap cu o anumită răceală.

— *Muchas gracias.* Voi convoca imediat o şedinţă cu „conducătorii” ca să vedem ce hotărâm. Rosa a fost o revoluţionară adevărată. Am botezat cu numele ei un amfiteatru de la Facultatea de Ştiinţe.

Îl conduse pe Malko, care se simţea uşurat, până în parcare. Totul s-a petrecut cum a prevăzut, dar abia acum începea greul. Se întoarse la hotel ca să dea un telefon.

*

* *

Ceasul lui Malko arăta unu fără un sfert. Trecuse de vila pe care o supraveghea de la cincizeci de metri şi se întorsese ca să oprească maşina în aleea care se înfunda, pregătit să plece dacă era cazul. Omul pe care îl aştepta nu avea să întârzie să apară. Lăsase motorul pornit ca să profite de aerul condiţionat, dar soarele dogorea prea tare şi murea de cald. Din acest loc, priveliştea era sublimă. Imediat lângă centru se deschidea o carieră de piatră înconjurată de maghernițe, însă versanţii vulcanului acoperiţi cu vegetaţie tropicală aveau un farmec anume.

Aici, în Colonia Lomas-Verdes, erau doar vile frumoase şi nici un magazin.

Chevrolet-ul gri cu număr diplomatic dădu încet colţul bulevardului Masferrer, venind spre el cu viteză mică. Se afla la treizeci de metri. Din cauza soarelui şoferul acestuia nu putea să-l vadă pe Malko, care coborî şi se ascunse după un manghier mare sălbatic.

Chevrolet-ul se opri pe şosea, vizavi de Malko şi portiera fu deschisă. Walter Dallas purta aceeaşi cămaşă cu mâneci scurte şi un pantalon albastru. Ochii erau protejaţi de ochelarii de soare. Părul blond îi strălucea în soare. Malko ridică ţeava carabinei şi o sprijini de trunchiul copacului. Inima nu îi bătea chiar atât de tare. Se simţea stăpân pe sine, ca şi cum ar fi repetat această scenă de o sută de ori. Dar Walter Dallas trebuia să ştie din ce cauză avea să moară. Malko strigă cu voce puternică în clipa în care americanul se pregătea să intre pe poartă.

— Walter!

Acesta se opri în loc şi se întoarse. Malko îi telefonase în urmă cu o oră la ambasadă şi îl întrebase dacă îl primeşte acasă pe la prânz. Americanul acceptase imediat.

Împuşcătura armei se auzi ca un tunet în cartierul liniştit, asurzindu-l pe Malko. Walter Dallas păru lovit de un pumn invizibil şi fu proiectat în spate, izbindu-se de zid, se răsuci pe loc, apoi se prăbuşi pe capota maşinii. Malko lăsă în jos ţeava armei şi o puse lângă el. Nu era nevoie să se ducă să vadă dacă într-adevăr murise. Glonţul exploziv îl nimerise pe american direct în piept.

Malko îşi scoase batista din buzunar şi şterse cu grijă patul carabinei, apoi o sprijini de copac. Se sui în maşină şi porni numaidecât. Se angaja pe Avenida Masferrer în clipa când o menajeră ieşi din vila americanului, văzu cadavrul şi începu să urle.

*

* *

Vocea centralistei, deformată de difuzor, răsună în tot hotelul:

— *Senor* Malko Linge este chemat la telefon.

Malko ieşi din restaurant şi se duse într-o cabină

telefonică situată pe hol. Era Hobart Cody. Ambasadorul Statelor Unite.

— Walter Dallas a fost asasinat când se întorcea acasă, îl anunţă el cu tulburare în glas.

— Este îngrozitor! spuse Malko. S-a aflat cine l-a ucis?

— Subversivii, bineînţeles, răspunse diplomatul. A fost ameninţat în repetate rânduri de membrii FAPU. Nenorociţii! Ar fi indicat să luaţi primul avion spre Washington... Vom „adormi" pentru un timp Centrala din San Salvador. Nu vreau să păţiţi ceva...

— Mi se pare o idee excelentă, spuse Malko. Mă duc să mă interesez ce avioane sunt mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, zise ambasadorul, sunt tulburat de această tragedie. Oamenii ăştia sunt nişte animale. Walter a fost un băiat excepţional, un împătimit de muncă...

— Îmi pare nespus de rău, noi doi ne-am înţeles foarte bine.

*

* *

Peter Reynolds asculta nişte casete cu căştile pe urechi. Lăsase cheile în broască, fiindcă aştepta o chelneriţă care îi promisese că va petrece noaptea cu el.

Uşa se deschise. Cameramanul ridică privirea şi văzu trei salvadorieni pe care nu-i cunoştea. Erau înarmaţi cu puşti de vânătoare şi cu un „pump-gun". Îşi smulse căştile de la urechi şi se cocoţă în pat, alb ca varul.

— Ei, *Companeros,* nu vă prostiţi! strigă el. Salvadorianul cu „pump-gun" înainta cu arma la şold şi zise cu voce calmă:

— Nu ne prostim deloc, *maricon,* am venit să reglăm conturile.

Peter Reynolds slobozi un urlet şi se lipi de perete. Primul foc îl nimeri direct în burtă, în momentul în care încerca să se furişeze pe lângă perete. Sângele îi ţâşni din intestinele făcute zob, iar alte două gloanţe îl omorâră. Se prăbuşi pe pat într-o baltă de sânge, în timp ce agresorii închideau uşa. Coborâră fără grabă pe scara de serviciu care ducea în grădină.

*

* *

Vreo treizeci de persoane aşteptau la coadă ca să se înregistreze pentru cursa companiei TACA, cu destinaţia Belize şi Miami. De acolo, Malko se va duce la New York, unde avea deja rezervat biletul pentru Paris, pe un Boeing 747 aparţinând companiei Air France. Era nerăbdător să ajungă în oaza de lux şi de confort de peste ocean. După aceea, îşi va oferi câteva zile de vacanţă la Paris, înainte de a pleca spre Austria. Malko împreună cu cele două „doici" primiră în sfârşit tichetele de îmbarcare şi se duseră în sala de aşteptare să ia un mic dejun infam. Primele exemplare din *La Prensa* ajunseseră la chioşcuri. Malko îşi cumpără un ziar.

Fotografia lui Walter Dallas era pe prima pagină, lucru rar pentru victimele războiului civil. Dar nu era omorât în fiecare zi un şef de centrală CIA. A doua fotografie, de dimensiuni mult mai mici, înfăţişa arma crimei acolo unde o lăsase Malko. Citi rapid articolul. Subversivii dăduseră o nouă lovitură, omorând un consilier politic din Ambasada americană. Crima nu fusese încă revendicată. Cu toate astea, cercetarea făcută asupra armei permitea următoarea supoziţie: probabil că era tot aceeaşi care servise la uciderea, în urmă cu câteva luni, a arhiepiscopului salvadorian, Oscar Romero. Prin urmare, asasinatul de care fusese acuzată în mod eronat *Derecha Recalcitrante* era de fapt opera mişcării subversive.

Malko împături ziarul din cale afară de furios. Chiar şi mort, Enrico Chacon îşi bătea joc de el! Asasinarea lui Walter Dallas nu făcuse altceva decât să servească drept pretext Juntei Revoluţionare a lui Sovierno ca să întărească şi mai mult lupta împotriva stângii. Citi ziarul până la ultima pagină. Nu se pomenea o vorbă despre Enrico Chacon. Iar acest lucru verifica informaţia pe care Cesar Juarez, iezuitul, i-o furnizase ieri seară: complicii lui Chacon se întorseseră la vilă şi ascunseseră cadavrul. Nu va şti nimeni vreodată cu certitudine dacă ucigaşul cubanez murise într-adevăr. Noroc că trimisul iezuitului apucase să-i vadă cadavrul.

Zborul lui Malko era anunţat. Se ridică. Avea multă treabă. Trebuia să întocmească raportul „eyes only"

destinat numai câtorva dintre înalţii demnitari ai CIA, explicând ce îl determinase să-l elimine pe şeful Centralei din San Salvador. David Wise fusese deja pus în temă.

Nu regreta nimic. Walter Dallas îşi jucase rolul. Nu se va şti niciodată dacă ascultase ordinele sau acţionase de capul lui… Dar plătise cu vârf şi îndesat pentru moartea lui Pilar, a Rosei şi a altora. Malko se îndreptă spre poarta de îmbarcare, urmat de Chris Jones şi Milton Brabeck. Ei nu ştiau că îl omorâse pe Walter Dallas. Era un secret mult prea greu de păstrat. Dacă Dallas ascultase într-adevăr ordinele Companiei, prietenii lui îl vor face, într-o bună zi, să plătească scump acţiunea sa.

Sfârşit.